

CEMAL NAR

**İLİM VE ALİM ÜSTÜNE
ELEŞTİRİLER**

CEMAL NAR

07. 01. 1955 de Kahramanmaraş / Hartlap'ta doğdu. İlkokulu kendi şehrinde, İmam Hatip Lisesini 1973'de Diyarbakır'da, Yüksek İslam Enstitüsü'nü 1977 de Kayseri'de bitirdi ve aynı yıl Kahramanmaraş /Andırın Lisesine Din Dersi Öğretmeni olarak tayin edildi. 1980'de atandığı Kahramanmaraş İmam Hatip Lisesinde eğitim ve öğretimin yanında uzun yıllar değişik yerlerde sohbet, vaaz, seminer, konferans ve yazılarıyla halk eğitimine katkı sundu, irşat ve tebliğ hizmetlerinde bulundu. Aynı okuldan 2003'de emekli olmak zorunda kalan yazar, halen okuma, yazma, irşat ve tebliğ çalışmalarını sürdürmektedir. Evli ve dört çocuk babasıdır.

Cemal Nar yazılı çalışmalarının bir kısmını www.cemalnar.com sitesinde yayınlamaktadır. Sohbet, vaaz, ders, seminer, konferans gibi görsel çalışmalarının bir kısmını da videolar halinde Youtube sayfasında sunmaktadır. Zaman içinde değişik gazete, dergi ve sitelerde yazdı. İnternette yazarın binlerce makalesine ve videosuna erişilmektedir.

Yayınlanmayı bekleyen birçok eseri yanında yazarın yayınlanmış kitapları şunlardır:

1- Anılar Ve İbretler, 2- Bu Sistemden İslam'a, 3- İslamlaşma Bilinci, 4- İslam Sancısı, 5- Arş Gölgesi, 6- Tasavvufun Anahtarı, 7- Âlimin Önderliği, 8- İslam'da Devlet Ve Siyaset, 9- İlim Ve Özgürlük, 10- İlim Ve İktidar, 11- İmanın Kıymeti ve Korunması, 12- İman Ve Etkisi, 13- Aydınlanma Yolu Tasavvuf, 14- İnançta Arınma, 15- İnançta Kirlenme, 16- Okuma Aşkı, 17- İslam'a Göre Irkçılık ve PKK Ekseninde Kürt Sorunu, 18- İnsana Ulaşmak, 19- Cihad ve

Zafer Şartları, 20- İnancın Kıvancı, 21- Sistem ve Şeriat, 22- Osmanlıdan Cumhuriyete Büyük Kırılma, 23- Gönül Azığı, 24- Laiklik Sorgulaması, 25- Derdimiz İslam, 26- Adı Konmamış Savaş, 27- Batılılaşmayla Hesaplaşma, 28- Batılılaşma Cinnetinde Aydınların Karanlığı, 29- Kitap Sevgisi Yazma Aşkı, 30- İmam Hatip Davası Ve Hacı Kalay, 31- İslam'ın Özeti, 32- İslam'da İrkçılık Ulusalcılık Milliyetçilik 33- İslam'sız Olmaz 34- İlimsiz Olmaz 35- Davetsiz Olmaz, 36- Hesaplaşmadan Olmaz, 37- Kıymet Bilmek. 38- Hatırlatmalar. 39- Laik Sistemde İslamî Siyaset Sorunu. 40- Müslüman Kimliğin Kodları. 41- Bize Düşen. 42- İslam davası. 43- Din Diyalog Ve Ilımlı İslam. 44- İslam'da Sakal Ve Kıyafet. 45- Okuduğun Kadarsın. 46- İslam'da İnsan İlişkileri - Din Muameledir- 47- İslam'a Ensar Olmak 48- Tanıdığım Maraşlı Hocalar. 49- Acilen İslam Birliği 50- Engin Gönül Yüce Ruh 51- İslam'da İnsan Onuru Ve Çağa Yansıması 52- Güncelin Dili 53- Hizmetten Teröre Gülen Sorgulaması 54- Türkiye'de Dindar Siyaset Pratiği 55- İnternette Kral Sözler 56- İslam Düşüncesinde Sağlık Ve Şifa 57- Hastalara Armağan 58- Maraş Hazineleeri 58- Birey Üstüne Eleştiriler 59- İlim Ve Alim Üstüne Eleştiriler

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ

ALİM YE AHLAK

Alim

İlim Adamına İtimat

Kadir Mısıroğlu Ve F. Gülen Örneği

Buna Rağmen Eleştiri

Alimlere Yakışan Tevazudur

Ağzına Sağlık

Kendine Düşman Adam

Dostları Savunmak Gereği

Kıymeti Takdir Gerekir

Güzel Örnekler

Bize Acıyın Lütfen!

Kolay Yetişmiyorlar

İşte Bir Örnek

Ne Bekliyoruz?

Tehlike Anlayışında Bir Ölçü

Susma Anlat

Yaz ki Kaybolmasın

ALİM VE DAVA

Alimlerin Engelleri

Dünya Sevgisi ve Alimler

İlme Karşılık Ücret

Medreselerde Ücret Yok

Okutmanın Üç Şartı

Cumhuriyetin Karanlık Yılları

Garip Alimler

Kahraman Domur Hocam

Göz Yakını Görmüyor
Nerde Ferasetli Cemaat?
Kamusal Alanın Soğukluğu
Geriye Bırakılan Eşyalar
İki İstismar Aracı Güzellik
İki Çeşit Hizmet Erbabı
Bizi İkna Etti
Davaya Doyduk mu?
Çilesiz Hizmet Olmuyor
Sözü Değerli Kılan
Cemaatin Önü Ve Sonu
Alimler Ve İdareciler
İslam ve Sistem İlişkileri
Sivil Örgütler Ve Bağımsız Çalışmalar
Üniversitede Özgür Düşünce mi Dediniz?
Alimlerden Beklentilerimiz
Bir Sorun Bir teklif
Ali Bulaç'a Üzülüyorum
Zaman'a Eleştirilerimiz
Ali Bulaç'ı Aldatan Neydi?
“Kullanışlı Aptal mıyım?”
Darbe İslam'ın Yolu Değil
Yapmayınız Ali Bey!
Ah Ali Ünal Bey Ah!
Nedir Bu “Yobazlardan” Çektiğimiz?

ALİM VE HİZİPLEŞME

Eleştiri Kardeşlik Görevimiz
İslam'ın Hiç mi Düşmanları Yok?
Bu Ne Pespaye Dil Ve Üslup?
“Ha Şeriat Ha Amerikan Hukuku” İmiş

Farkı Ne?
Şeriat Tarikat Yoldur Varana
Amacınız Nedir Arkadaşlar?
İslam “Muharref” Bir Din midir?
Mezhepleri İnkâr Saçmalığı
Kur’an Her Şeye Yetermiş
Sıra Allah’ın “Görülmesinde” mi?
Kaynak Açısından Kur’an ve Sünnet
“Vahy-i Gayr-i Metlûv” Tartışması
Hadisler Din mi Uydurmuştur?
Evet Kur’an Sünnete Muhtaçtır

KUTLU DOĞUM HAFTASINI KAYBETTİK

Bir Mektup Aldım
Bir Kitap Ve Kapalı İfadeler
Konu Önemli
Kutlu Doğum Günleri
Yalnız İslam Hak Dindir
Yahudilik Ve Hıristiyanlığın İnancı
Bu Muğlaklık Neden?
İyi Niyetli Bir Yorum
İşte Kesin Gerçek
Bize Düşen Vazife
İyi Ama
Ve nihayet
Kutlu Doğum Haftası Tartışmasında Doğrular Ve Yanlışlar
Kutlu Doğum Haftası Eleştirileri
Kutlu Doğum Haftası Elden Gitti
SONSÖZ

ÖNSÖZ

Daha önce yayınlanan “Birey Üstüne Eleştiriler” isimli kitabımızın ön sözünde eleştiri ve konular üzerinde biraz konuşmuştuk. Aynı gerçekler bu ikinci kitap için de geçerlidir. Öyleyse bir iki hususu nazara verelim.

Din her ilim dalı gibi öncelikle kendimiz için gerekli bilgileri içerir. Her ilim gibi onun da künhünü kavrayabilmek için bütüncül yaklaşmak gerekir. Hem de bu bilgileri öncelikle kendimiz ihlas ve samimiyetle yaşamak için öğrenmeliyiz. Sonra başkalarına öğretmek de yine asıl amaçlarımızdan olmalıdır. Çünkü din, toplumda “toptan” yaşanmalıdır. Allah Teâlâ’nın bu sağlam ve kurtarıcı ipine hep beraber sarılmamız gerekir. Kurtuluşumuz, dini doğru öğrenme ve içtenlikle yaşamada birlik sağlayabilmekte olduğu kadar, dine ters inanç, ilke ve davranış biçimlerine yönelerek tefrikaya, ayrılıklara düşmemekten kaçınmaktadır.¹

Bu gerçek her insana bir sorumluluk yüklemektedir. Herkes dini doğru öğrenip iyi yaşama mecburiyeti kadar,

¹ Bkz. Al-i İmran 103: “Hep birlikte Allah’ın ipine (İslâm’a) sımsıkı yapışın; parçalanmayın. Allah’ın size olan nimetini hatırlayın: Hani siz birbirinize düşman kişiler idiniz de O, gönüllerinizi birleştirmişti ve O’nun nimeti sayesinde kardeş kimseler olmuştunuz. Yine siz bir ateş çukurunun tam kenarında iken oradan da sizi O kurtarmıştı. İşte Allah size âyetlerini böyle açıklar ki doğru yolu bulasınız.”

başkalarının da böyle olmasından sorumludurlar. Öyleyse, toplumsal saadet için, bilmeyenlere öğretmeli, yanlış yapanları da güzelce eğiterek düzeltmeye çalışmalıyız. İslam dini her insana, beraber yaşadıkları için samimi bir davetçi, tebliğci, öğütçü, nasihatçı, öğretici, müjdecî, uyarıcı, irşad edici, yol gösterici bir kılavuz, bir vaiz olma sorumluluğunu yükler. Bu sorumluluğunu da dinin öğretilerini içtenlikle yaşayarak yapmasını ister. Başkalarını dinin iyiliklerine davet edenler, o güzellikleri önce kendileri yaşayarak, doğru ve örnek bir önder, dürüst bir rehber, olgun bir mürşit olduklarını fiilen göstermelidir. İyi bir Müslüman ancak böyle olunabilir.

Bir eğitimci ve davetçi olarak zaman zaman yeri geldi kendimizi de, başkalarını da yazılı veya sözlü olarak tenkit edip eleştirdik. Bunlardan bazılarını değişik yerlerde yayınladık. Sonra ayrı ayrı yerlerde dağınık bulunan bu yazıların unutulup gitmesine gönlümüz razı olmadı. İki kitap halinde derleyip toplamak istedik. İlki yayınlanmıştı. Bu ikincisi de ilim ve alim ile irfan ve tasavvuf üstüne değerlendirmeler ve eleştirileri içermektedir.

Bu eleştirilerden maksadımız, hiç şüphesiz faydalı olmaktır. Eleştirinin faydasını ilk kitabımızda genişçe yazmıştık. burada bir misal ile yetinelim: Bilirsiniz bir doktor bir yaraya baktığında ilk yapacağı şey, o yarayı pisliklerden, mikroplardan temizlemektir. Ondan sonra ya merhem sürer, ya da dikiş atar.

Bu yüzden hukukta meşhur bir kaide vardır: “Def-i mefsedet, celb-i menfaatten evladır”. Yani “fesadı, zararı ve kötülüğü savuşturmak fayda devşirmekten daha önceliklidir”. Bu yüzden bazen görünen haram, günah, mekruh, kötü ve zararlı işleri de gündeme getirerek bunlardan sakındırmak gerekiyor. “Emr-i bilma’ruf” yaparken, “nehy-i ani’l münker”

de icap ediyor. Yani iyiliği emretmek ne kadar önemliyse, kötülükten nehyetmek te o kadar mühimdir, terk edilmemelidir.

Eğer sadece günahı ortaya koymak ve sahibini aşağılamak, kötölemek, rezil ederek gözden düşürmek ise, bu yapılan da başlı başına bir faydasız iş, gereksiz zaman kaybı olarak kalmaz, aynı zamanda kalbi ve dili kötülükten koruyamama olarak ayrıca bir haram, bir günah, bir veballi iş olur. işlenen iki insan arasında da kalmaz, o insanların akraba ve sevdiklerini de etkileyerek fertlerin aralarının açılmasına, kavga, cangama ve gürültülere, hatta savaşımlara sebep olacak bir fitne olur. Allah Teâlâ bunlara sebep olacağı için dedikoduyu, su-i zannı, kusur ve mahrem sırları, özel hayatı araştırmayı ve arabozucu laf götürüp getirmeyi haram kılmıştır.²

Hem bütün bunları düşünerek, hem de sünnete uyarak, olumsuz yönde eleştirdiklerimizin özel isimlerini, hatta mümkün mertebe tüzel isimlerini gerekmedikçe vermedik, açıktan ifade etmedik. Buna rağmen tahmin yoluyla veya olaya tanıklık yüzünden onları bilenler olursa, lütfen diyerek onları da bu ilkeye uymaya davet ederiz.

Buna rağmen hala “bu eleştirilerden bir fayda çıkar mı?” diye soranlara, “neden olmasın?” diyerek bir hikaye anlatalım:

Her şeye ibretle bakan, her gördüğü üstünde tefekkür eden, her olaydan dersler, ibretler ve bitmez tükenmez himetler çıkaran Lokman Hakîm’e demişler ki:

² Hucurat 12: “Ey iman edenler! Zannın birçoğundan sakının. Çünkü zannın bir kısmı gûnahtır. Birbirinizin kusurlarını ve mahremiyetlerini araştırmayın. Birbirinizin gıybetini yapmayın. Herhangi biriniz ölü kardeşinin etini yemekten hoşlanır mı? İşte bundan tiksindiniz! Allah’a karşı gelmekten sakının. Şüphesiz Allah tövbeyi çok kabul edendir, çok merhamet edendir.”

- Bu güzel edebi kimlerden öğrendin?

Demiş ki:

- Edepsizlerden.

- Bu nasıl olur?

- Baktım; onların hangi işi hoşuma gitmediyse, ben onu yapmadım.

Evet, bu kadar basit. Öyleyse bu eleştirel yazılara da aynen bu nazarla bakılabilir, böyle sayılabilir. Evet, neden olmasın? İyi niyetli ve mütevazı olana her şeyin bir ders ve ibret verdiğini az önce Lokman Hakim'den öğrenmiştik değil mi?

Sizi kitaba buyur ederken, Allah Tealaya hamd eder, emeği geçen herkese teşekkürlerimi sunarım.

Cemal Nar
Kahramanmaraş

ALİM VE AHLAK

Âlim

Alim, Arapça'dan aldığımız bir kelimedir. Kelime sözlükte ilim sahibi, bilen, bilgin, bilgili, belli düzeyde bir bilgi birikimine sahip olan kimse demektir.

İslâm'da her ilmi bilene “alim” denmez. Belki âlim; Allah'ın kitabı Kur'an-ı Kerîm başta olmak üzere Resulullah'ın hadîslerini ve bütün sünnetini bilen, diğer İslâmî ilimlerden gerektiği şekilde haberdar olan, belli seviyede bir bilgi birikimine ulaşmış kimseye denir. Bu kâbiliyetli kimseler temel İslâmî bilgileri aldıktan sonra, belli bir ilim dalında daha çok ilerleyip özel bir ihtisas alanına sahip olurlar.³

İslâm'da ilimler farz-ı ayn ve farz-ı kifâye diye ikiye ayrılır. Farz-ı ayn ilimler, herkese lazım ilimlerdir. Farz-ı kifaye ise, toplumdan bazılarının öğrenmesi ile diğerlerinden sorumluluğun kalktığı ilimlerdir. Öyleyse her Müslüman toplum, kendine lazım olan ilimleri öğrenen alimleri yetiştirmek zorundadır. Mesela tefsir, hadis, fıkıh, kelâm gibi ilimlerde gerçek otorite sahibi âlimlerin varlığı bir zarurettir. O zaman alimler, daha çok ihtisas sahibi olduğu alan bilgisi ile tanınırlar. Mesela fakih, müfti, müçtehit, fıkıh ilmi alimidir.

³ Bkz. Şamil İslam Ansiklopedisi “Alim” Md.

Müfessir, tefsir bilgisi alimi olduğu gibi, muhaddis veya hadisçi de, hadis ilimleri alimidir.

Alimler bir yandan devlet içinde görev alarak toplumun yasama, yönetme, yargı işlerine bakarken, bir yandan da resmi veya özel eğitim öğretim işlerini yürütürler. Bu işler genellikle devlet ile iç içe olan idarî işlerdir. Alimlerin bir başka önemli görevleri de, toplumu genel denetim ve koruma adına yaptıkları “emr-i bi'l-ma'ruf ve nehy-i ani'l-münker” işleridir. Yani iyiliği emretme, kötülükten nehyetme işleri. Buna göre alimler, toplumda Allah'ın emir ve yasaklarının tam anlamıyla uygulanıp uygulanmadığını, yöneticilerin Allah'ın hükümlerini uygulamada titiz davranıp davranmadıklarını kontrol ederek, hem halkı, hem de yöneticileri denetlerler.⁴ Âlimler, ümmetin ileri gelen şahsiyetleri demektir. Âlimler, her hususta İslâm'ın izzetini koruyan, İslâm'ın hâkimiyeti için gayret sarfeden, Allah'ın ahkâmını uygulama hususunda ihmalkâr davranan yöneticileri her zaman uyaran, bilgili oldukları kadar cesur ve sorumluluk yüklenmede kahraman kimselerdir.⁵

İslam âlimi, “ulu'l emr”, yani “buyruk sahibi” kimselerdir. Bir diğeri de Müslüman idarecilerdir ki o da elbette devleti İslam üzere yönetebilmek için mecburen alim olacak ve alimlerden oluşan yardımcılar, müsteşarlar edinecektir. Bu yüzden alimlere itaat, Allah'a ve Resulüne itaat demektir. İşte bunu bildiren ayet:

“Ey iman edenler, Allah'a itaat edin, peygambere de itaat edin, sizden olan yetkililere de. Sonra bir şeyde anlaşmazlığa düştünüz mü, hemen Allah'a ve Peygamberine

⁴ Bkz. Cemal Nar, İlim Ve İktidar; İlim Ve Özgürlük.

⁵ İslâm'da ilmin değeri, alimlerin fazileti ve sorumlulukları hakkında bkz. Cemal Nar, Alimin Önderliği.

arz edin onu, eğer Allah'a ve ahiret gününe gerçekten inanan müminler iseniz. Bu hem hayırlı hem de netice itibariyle daha güzeldir.”⁶

İşte bu sebeple gerçek bir âlimin yaptığı emre uymak müminler için farzdır. Elbette bu farziyet ancak âlim, Allah'ın razı olduğu bir hususu tavsiye ederse söz konusudur. Allah'ın razı olmadığı ve Allah'ın emretmediği, dinde olmayan bir küfrü veya bid'atı emrettiğinde âlime itaat edilmez, asla uyulmaz.⁷

İslâm'ın ve dolayısıyla toplumun âlime verdiği büyük değeri, izzet ve haysiyetini korumasını, bunun karşılığında alimin topluma olan fedakarlığını ve sorumluluklarını daha önce yazdığımız kitaplarda söz konusu ettiğimiz için, burada bu konulara girmeyeceğiz. Şu kadarını söyleyelim ki alimler, peygamber makamında oturan, onun maneviyat ve ilmine varis olan, onun vazifesini devam ettiren kişilerdir. "Âlimler peygamberlerin vârisleridir"⁸ buyuran Resulullah âlimlerin toplumu yönlendirme hususunda peygamberlere vekil ve halef olduklarını beyan etmiştir. Şu şerefe bakar mısınız?

Öyleyse Peygambere sevgi, saygı, destek ve itaat neyse, aynısını alimler de hak etmiştir. Şunu çok iyi bilmemiz gerekir ki, yaratılmış olan şu kainatta sevgi, saygı ve şerefte öncelik, elbette Allah Teâlâ'ya mahsustur. Ondan sonra ise sırayla Hz. Peygamberimiz Efendimiz Muhammed Mustafa (sav), sonra melekler, sonra da alimler gelir. İşte bunu ifade eden ayet:

“Allah, adaleti ayakta tutarak (delilleriyle) şu hususu açıklamıştır ki, kendisinden başka ilâh yoktur. Melekler ve ilim

⁶ Nisa, 59.

⁷ Bkz. Cemal Nar, İlim Ve İktidar; İnançta Arınma; İslamlaşma Bilinci.

⁸ Buhârî, ilim, 10; Ebû Dâvud, İlim, 1; İbn Mâce, Mukaddime, 17.

sahipleri de bunu ikrar etmişlerdir. Mutlak güç ve hikmet sahibi Allah'tan başka ilâh yoktur".⁹

İnsanlar alimlere her zaman muhtaçtırlar. Onlara sorup öğrenmek, bilmeyenlere farz kılınmıştır: "Bilmiyorsanız ilim erbâbına sorunuz."¹⁰

İbn Mes'ud'dan rivayet edilen bir hadis şöyledir: "Allah'u Teâlâ kıyamet gününde âlimleri toplayarak buyuracak ki:

'Ben size sırf hayır murad ettim. Bunun için de kalblerinize hikmeti koydum. Haydi girin Cennetime. İşlediğiniz kusurlarınızı mağfiret ettim".

Yeri gelmişken bir daha hatırlatalım ki, herkes için din, başkalarından evvel öncelikle kendimiz için gerekli olan bilgileri içerir. Yani bu bilgileri öncelikle kendimiz ihlas ve samimiyetle yaşamak için öğrenmeliyiz. Ondan sonra başkalarına da öğretme işi de her zaman ana hedeflerimizden olmalıdır. Çünkü din, toplum olarak toptan yaşanırsa asıl meyvelerini verir. İslam'ın toptan yaşanmadığı bir cemiyette Müslümanın teke tek dindarlığı da müşkülleşir.

İyi bir Müslümanın olmak, iyi bir alim olmaktır aynı zamanda. İdeal olan budur. Alimler bizim toplumumuzda insanların tabii önderleridir. Bunu "Alimin Önderliği" kitabımızda enine boyuna yazmıştık. Hatta olur ya, devletin yıkıldığı toplumlarda alimlerin en bilgili ve takvalısı devlet başkanı, yani halife yerine geçer. Onun meşru emirlerine itaat, aynen Allah'a ve Resulüne itaat gibidir.

İlim Adamına İtimat

⁹ Al-i İmran 18.

¹⁰ Nahl, 16/43.

Alimlere sevgi, saygı, destek ve itaat borcumuzu az önce ifade ettik. Şimdi ise onlara güven ve itimattan söz edeceğiz.

İlim adamlarının bir özelliği günü iyi tahlil etme ve yorumlama ise, bir başka özellikleri de geleceği şimdiden görme, sezme, tahmin etme ve ona göre önceden tavır ve tedbirler alma, vaziyeti planlama, olumsuzluklara hazırlık yapma, fırsatları iyi değerlendirmedir. Bir millet için bunlar, parayla pulla istenildiğinde satın alınacak güzellikler değildir. Söylemeye gerek yok, bunlar hayatî öneme haiz işlerdendir.

Mesela televizyonlarda işin uzmanları malî istatistikler verirler, bir kısım rakamlardan, puanlardan bahsederler. Biz bunlardan sıkılır, rastladığımızda belki de kanal değiştiririz çoğu zaman. Ama bir iktisatçı için bunlar hayatî önem arzederler. Çünkü bu rakamlar, ülkenin iktisadî vaziyetini bildirdiği kadar, yakın geleceğini de gösterirler. Rakamlar, hastanın nabzını tutan doktor gibi, ehlinin elinde sanki insanın içini gösteren röntgen veya tomografi aletidir. Ya da sanki bir ayna. Bu ayna paslı olabilir, mercekli olabilir, görüntüyü tam veremeyebilir yani. Ama hiç yoktansa, çok faydalar verirler.

Bir iktisatçı için rakamlar neyse, bir doktor için de hastasının tansiyonunu ölçmesi, ciğerini dinlemesi, kimi tahliller istemesi aynen öyledir. “Tahlil ne işe yarar ki?” diyecek birisi var mıdır bu çağda? O tahlillere bakarak ehil bir doktor hastasının sağlığının bugününü bildiği kadar, yarınları için de önerilerden bahsedebilir, sizce bu yadırganır mı?

Tarihçiler, sosyologlar, hukukçular, ahlakçılar gibi dini ve ictimai ilimlerde mahir olanlar da, o ilimlerin kendilerine verdiği bir bilinçli bakışla, bir ferasetle, halden istikbale bir projektör tutar, bir ışıldakla geleceği görür gibi konuşurlar. Dedikleri de çıkar çoğu zaman. Bu bir kehanet midir?

Hayır!

Asla!

Bu, hastanın labaratuvar tahlilleri gibi, ilim adamının elindeki ilmî belgelerin, kaide ve kuralların, kanunların gereğidir. Zan, tahmin, atma ve propagandadan bambaşka bir şeydir.

Kadir Mısıroğlu Ve F. Gülen Örneği

İşte size bir örnek. Kadir Mısıroğlu belki yirmi yıldan fazla bir zamandır Fethullah Gülen ve hareketinin bir ihanet hareketi olduğunu anlattı. Hatta ben kulağımla duydum, araştıran internette o videoyu bulabilir, dedi ki, “bir gün bu ihanet bitecek, millet onu anlayacak, hatta ona dönüp, ‘bırak senden hoca olmayı, senden papaz bile olmaz’ diyecektir. Şimdi bir şaşkınlığı, tereddüdü yaşıyorlar”.

Biz dahil insanların çoğu ona, “biraz ileri gitmiyor musunuz? Bunlar aşırılık değil midir?” diyorduk. Sonra ne oldu? Kimimizin gözü 28 Şubat darbesinde açıldı. Kimimizin gözü, her hükümet gibi tepe tepe kullandığı Ak Parti’nin muhafazakar ve mütedeyyin hükümetine karşı kavga vermeye başlayınca açıldı. Benim gözüm devletin resmi MİT tırlarını yine devletin içine sızmış yargı ve askerdeki adamları ile yetkisiz olarak silah zoruyla durdurdukları zaman açıldı. Devlet, Suriya’de zor durumda bulunan Bayırbucak Türkmenlerine yardım götürüyorum diyor. F. Gülen’in adamları, “hayır, sen bu tırlarla aşırı İslamcı DAESH teröristlerine silah görüryorsun” diyor. Validen, baş savcıdan ve emniyetten habersiz topladığı jandarmaya emir veriyor. Jandarma MİT elemanı devletin rütbeli adamlarına silah çekiyor. Yere yatırarak tartaklıyor. Bütün basını da oraya çağırılmışlar, “yazın” diyorlar: “Türkiye Cumhuriyeti Devleti

teröristlere silah yardımı yapıyor. Uluslararası mahkemede yargılanmalıdır”.

Aman Allah’ım, rezalete bakar mısınız?

Sonra 17-25 Aralık yargı darbesi. Hala gözü açılmayanlara da 15 Haziran silahlı darbe kalkışması. Darbeyi önlemek için sokağa çıkanların üstüne yerden ve havadan mermiler ve bombalarla ölüm kusmaları...

Neşte bir vuruldu ki, cerehattan ABD çıktı, AB, İsrail çıktı, CİA, FBI, MI16, MOSSAD ve Siyonist beynelmilel sermaye çıktı. Gözümüzle görmesek inanılmaz bir durum. Ne hocası, ne papazı, ne düşmanı, ne münafığı, ne haini. Bu rezil adamı anlatmaya kelimeler yetmez. De gel de Kadir Mısıroğlu Üstadı tebrik etme. Şimdi milletin gözünde papaz kadar haysiyeti yok hain Gülen’in.

Fakat burada başka bir durum daha var. Acı bir durum elbette. Ne yapalım, işin hakikatı karşısında atasözümüz bile var: “Erken öten horozun başı kesilir.”

Ne olacak şimdi?

Kadir Mısıroğlu için söylenen onca sataşmalar ve hakaretlere ne diyeceğiz?

“Kusura bakma, sen haklıymışsın” yeter mi?

Öyleyse ders alalım. İlim adamları da aynen bu olayda olduğu gibi gelecekte yaşanan gerçekleri görünce, bunu bir bilgi, bir rapor, bir tespit, bir kitap, bir konferans şeklinde insanlara arz ediyorlar. Ama o hakikatler bize göre “erken” olunca, tutup binbir emekle zor yetişen o ilim adamlarını dinleyecek ve geleceğimizi onun sunduğu ışık altında düzene koyacak yerde, sırf bize göre “erken öttü” diye başını kesmeye kalkışıyoruz. Gerekçe de hazır: “Erken öten horozun başı kesilir.”

Aman hakikat adına ne korkunç bir manzara...

Kadir Mısıroğlu “Tahrif Hareketleri III” isimli eserinde geniş olarak yazdı da F. Gülen’i. Dört yüz sayfaya yakın bilgiler. Okudum ve kendime kızdım. Biz gerçekten az okuyor, az araştırıyoruz.

Daha sonra müstakil bir kitap da çıkardı onun hakkında. Sonra “you tube”de dinledim, dilden de anlattı. İsmail Müftüolu olayın kahramanıdır ve halen sağdır. Fethullah Gülen İzmir sıkıyönetimince afişlere yazılmış aranmaktadır. “Bir hocanın adının anarşistler arasında olması devlete zarar verir, bunu kaldırın” ricasını için bir grup insan onu İzmir’e gönderir. Alınan cevap ilginçtir: Aslında sıkıyönetimce, yani devletçe Gülen’in hakkında bir takip ve yakalama istek ve iradesi yoktur. Afişteki o yazı, Gülen’in gelecekteki menfaati için göstermelik yazılmıştır. Çok sürmez, ismi kaldırılır zaten.¹¹

Kadir Mısıroğlu orada başka belgeler de sunarak, bu hareketin derin yapılar tarafından kontrollü olduğu kanaatini ifade eder. Millet de bunu reddeder. Hocayı kınarlar. Ama o yığıtçe duruşunu değiştirmez ve “onun akibeti sifıra müncer olacaktır” der.

İşte o günler geldi çatı. Belgeler bir bir havada uçuşmaya başladı. Bunların içinde en önemli belgeler, bizzat Gülen’in kendi ifadeleridir. İşte onlardan birisini de ‘Evren Beni Kolladı’ başlığı altında Habevaktim’den okuyoruz:

“Seçilmiş hükümete darbe girişiminde bulunan Fethullah Gülen’in, 28 Şubat’ta olduğu gibi 12 Eylül darbesinde de darbeciler tarafından korunduğu kendi beyanlarıyla ortaya konuyor.

Gülen, 3 Temmuz 1995 tarihinde Show TV’de Reha Muhtar’a verdiği röportajda, 12 Eylül yönetiminin kendisini

¹¹ Kendi hatıralarında da ciddi bir takibe uğramadığını zaten yazar.

yakalama imkanına sahipken yakalamadığını anlatıyor. Bazı paylaşım sitelerinde yer alan videolarda, Gülen’in 3 Temmuz 1995 tarihinde Show TV’de Reha Muhtar’a verdiği röportajda, 12 Eylül yönetiminin kendisini yakalama imkanına sahipken yakalamadığını anlatıyor. Gülen, Sızıntı dergisinde de, “Ordu imdadımıza yetişti” diye yazmıştı.

O röportajda Fethullah Gülen, Reha Muhtar’ın Ateş Hattı programında sorulara şöyle karşılıklar veriyor:

“Reha Muhtar: ‘Siz askeri yönetim döneminde bile yıllarca Türkiye’deymişsiniz. Hiç dışarı çıkmamışsınız. Türkiye’de kalabiliyorsunuz. Yakalanmıyorsunuz. Aranıyorsunuz. O dönemde şartlar ne olursa olsun aranmıyorsunuz. Epey güçlüsünüz galiba, istemezlerse yakalayamıyorlar sizi?’

Fethullah Gülen: Meselenin bir yanı şudur: Benim inançlarım açısından yakalanmama gayretimin yanında birisi tarafından sanki yakalatmama gibi birşey de oldu. Yoksa isteselerdi yakalarlardı. Ya böyle arayanlar çok ciddi yürekten aramadılar. Eğer o işte de ihlas söz konusu ise ihlaslı aramadılar. Hatta asker kışlalarına gidiyor, dostları, arkadaşları ziyaret ediyordum, askeriye beni ararken. Hatta bazı askeri kışlalarda bazı komutanlar resimlerimi bile yapıştırmışlardı.”

Fethullah Gülen, darbecilerle arasındaki sıcak ilişkiyi köşe yazısında da dile getirdi. Şimdilerde örgütün bulunmaması için yoğun çaba sarfettiği Sızıntı dergisinin Ekim 1980 tarihli sayısında Gülen, 12 Eylül kanlı darbesiyle ilgili olarak “Son Karakol” başlıklı yazısında şu ifadelerle yer vermişti:

“Karakol huzurun remzidir. Huzur oradadır. Orada kargaşa ve bunalımlar olmaz. Ve işte şimdi binbir ümit ve sevinç içinde asırlık beklentimize cevap veren bu son dirilişi,

ümidimizin tükendiği yerde Hızır gibi imdadımıza yetişen ordumuza bir kere daha selam duruyoruz.”¹²

Evet, biz de bu gibi acı tecrübelerden gereken dersleri alıyoruz. Bir de “erken öterek” başları kesilme riskine rağmen, milletini tehlikelerden korumak ve mutluluğunu sağlamak amacıyla “aman bana ne lazım” demeden, konuşarak, yazarak millete yol gösteren alimlere selam duruyoruz. Allah Teâlâ Müslümanları, “tabîi önderleri” olan böylesi alimlerden mahrum bırakmasın! Amin.

Buna Rağmen Eleştiri

İlim adamının değerini ve ona karşı vazifelerimizi bilmekle beraber, onların kendi aralarında yaptıkları ilmi münazaraları, deliller getirerek farklı hükümlere vardıklarını, aralarında derin ihtilaflar yaşadıklarını da biliyoruz. Hatta bazen çok sevdiğimiz ve hürmet ettiğimiz alimlerin birbirleri hakkında sarfettikleri sözleri duyunca afallayıp kalıyoruz. “Olmaz öyle şey?” diyerek kitaplara yazılan bu bilgilerin gerçekliği hakkında tereddütler yaşıyoruz.

Bizim bu şaşkınlığımız biraz duyduklarımızın aşırılığından kaynaklanmaktadır. Yoksa alimler arasında ihtilafların olması tabiidir ve kaçınılmaz bir durumdur. Çünkü insanların akıl ve kavrayışları, manevi meleke ve kabiliyetleri, mizaçları farklı olduğu kadar, beslendikleri kaynakları, ilim ve metot aldıkları üstatları da farklıdır. Hatta içinde yaşadıkları medeni durum ve coğrafyanın bile farklı düşünmeye katkıları vardır. Bu konuda müstakil çok kitaplar yazılmıştır. Sonunda

¹² <http://www.habervaktim.com/haber/368736/evren-beni-kolladi.html> (21 nisan 2014)

“alimlerin ihtilafı rahmettir” diyerek bunu kazanca dönüştümüştür.

Burdan çıkan netice, ilim ortaya koyanlar ve eser verenler, her zaman eleştiriye açık olmalıdırlar. Eskilerin tabiriyle kitap yazan, kendisini hedefe koyandır. Şöyle ya da böyle tenkit ve eleştiri oklarına hedef olacaktır. Kendine güvenen insanların bundan korkmaması lazımdır. Fakat “Kitap Sevgisi Ve Yazma Aşkı” kitabımızda uzun uzun yazdığımız gibi, çok insan bundan çekinerek kendisinden beklenen eserleri vermemiştir.

Her neyse, şu veya bu yüzden biz de hem kendimizi, hem de başkalarını yer yer yazılı veya sözlü olarak eleştirdik. Eleştirmekten maksat, elbette kişilerin kusurlarını, hatalarını, ortaya koyarak onları aşağılamak, kötülemek, rezil ederek gözden düşürmek değildir. Böyle olursa zaten bu yapılanlar, önsözde de belirttiğimiz gibi, faydasız bir iş, gereksiz bir zaman kaybı, kalbi ve dili kötülükten koruyamama olarak ayrı bir günah, bir vebal, bir yazık iştir. Başkasının kusuru bu amaçla görülür ve konuşulursa, bu kimseye faydası olmayan abes bir iş olmaktan öte, din kardeşi aleyhine şeytana yapılan bir yardımdır. Bunu yapana “ateş dokunur”. Hele bu bir de alimler içinse, vebali katlanır ve kişiyi gazaba boğar. Eskiler bunu ifade için, “alimlerin eti zehirlidir, yiyen iflah olmaz” derlerdi.

Yok eleştirmekten maksat, sahibini o kötülükten kurtararak iyiliğe yönlendirmek ise, ne âlâ, ne güzel bir iştir. Bir Müslümandan bundan başkası da beklenmez zaten. Çünkü bu, dinimizin tavsiyesidir.

Allah yaptıklarımızı kalb-i selimden çıkan iyi niyetli çabalar kılsın. İşte biz de zaman zaman kendimizin ve sair kardeşlerimizin hakkında böyle tenkitler, eleştiriler yaptık.

Bunları yer yer yazdık ve bazı yerlerde yayınladık. Sonra ayrı ayrı yerlerde bunların unutulup gitmesine gönlümüz razı olmadı. Bir kitap halinde derleyip toplayarak sizlere sunduk. Şimdi bu kitabın daha ilk basamaklarında muhasebemizi yapıyoruz:

- Bu eleştirel yazılara gerek var mıydı?
- Evet vardı.
- Bundan bir fayda çıkar mı?
- Gaybı Allah bilir, ama neden olmasın?

Alimlere Yakışan Tevazudur

Alimler her iyilik ve güzellikte insanlara model şahsiyet, her konuda faydalı rehberlik edecek örnek insanlar olmalıdır. Bu arada birbirlerine karşı da son derece nazik ve kibar, ikram ve iltifatkar olmalı, sevgi ve saygıda emsal gösterilmelidirler. Aslında işin doğrusu ve yakışanı da budur ve bir alimden bundan başkası beklenmez. Biz, “Alimin Önderliği” kitabımızda bu konular hakkında yeterli bilgiler sunmuştuk, burada kısaca gündeme getirip bırakalım isterseniz.

Burada bizim üstünde olduğumuz konu “eleştiri” olduğuna göre, konuya biraz bu bakımdan yaklaşmak istiyoruz. Gençliğimde duyup dinlediklerimden başka hoca efendilerin birbirleriyle mücadelelerini anlatan birçok kitap ve makale okudum. Hocalar ve alimler arasındaki yersiz kavgalar beni çok üzüyor ve sıkıyordu. Hatta koca koca adamlar, kendileri gibi İslam’ın hakimiyeti ve Müslümanların saadet ve galibiyeti için çalışan mübarek insanları “doğru yolun sapıkları”, “müçtehit taslakları”, “rejimin uşakları”, “siyasetin köleleri”, “dünyalığa satılan Bel’am’lar” diye anlatıyorlardı. Zaten fabrikaları kapanmış olduğundan zar zor

yetiştirebildiğimiz üç beş alimi de biz elimizle yiyip bitiriyorduk.

Ağzına Sağlık

Bu açıdan şu hatıra çok ibretlidir: Ali Ulvi Kurucu ve bir müezzinin yanında bir hoca, Hacıveyiszade Mustafa Efendi'nin aleyhine konuşur. Onlar da bu hocayı amcası Mustafa Efendi'ye şikayet ederler. Biraz da hadlerini açarak onun hakkında yersiz olarak ileri geri konuşurlar. Belki iltifat beklerken ne ile karşılaşırlar, bilir misiniz? Amcası Ali Ulvi Kurucu Hoca Efendiye bir çıkışır ki sormayın gitsin.

- Allah'tan korkun da hocaları birbirine şikayet etmeyin, aralarını açmayın. Zaten şurada kaç alim kaldı ki onları da birbirinden soğutmaya çalışıyorsunuz?

Dostları savunmak, hele de gıyabında olursa çok faziletlidir. Takdire şayan bir güzel huydur. Muaz İbnu Esed el-Cühenî (radiyallahu anh) anlatıyor:

"Resulullah (aleyhissalâtu vesselâm) buyurdular ki: "Kim bir mü'mini bir münafiğa (gıybetçiye) karşı himaye ederse, Allah da onun için, Kıyamet günü, etini cehennem ateşinden koruyacak bir melek gönderir. Kim de müslümana kötülenmesini dileyerek bir iftira atarsa, Allah onu, kıyamet günü, cehennem köprülerinden birinin üstünde, söylediğinin (günahından paklanıp) çıkıncaya kadar hapseder."¹³

İbrahim Canan bu hadis hakkında şu açıklamayı yapar: Hadis, bir mü'min gıybet edildiği zaman sessiz kalmayıp, onun müdâfaa edilmesini teşvik etmektedir. Hadisteki "münafık"tan maksad gıybetçidir. Mü'minin yüzüne karşı değilde gıyabında

¹³ Ebû Dâvud, Edeb 41, (4883). Bkz. İbrahim Canan, Kutub-i Sitte Tercüme ve şerhi, Akçağ Yayınları: 12/316.

zemmettiği için münafık denmiş olmaktadır. Öyleyse mü'minin himayesi ile kastedilen şey, onun şerefının (ırzının) korunmasıdır. Bu, lehinde konuşmak veya en azından gıybet etmesine meydan vermemekle olur.

"Söylediğinden çıkıncaya kadar" ibaresi "söylediğinin sebep olduğu mesuliyetten yani gûnahtan halâs oluncaya kadar" demektir. Daha açık olarak şöyle söyleyebiliriz: "Gıybet eden kimse, gıybetiyle kazandığı gûnahtan -hasmını râzı etmek veya bir şefaate, bir affa uğramak veya gûnahı miktarınca azab görmek suretiyle temizleninceye kadar köprünün üzerinde hapsedilir."¹⁴

Kendine Düşman Adam

Gerçi gıybet mevzusu derindir ama şunu da söyleyelim ki, günahkar günahından haya etmeyi bile terk edecek kadar arsız ve azgınlaşmışsa, yani aleni günah işliyor veya kendi işlediğini iftihar eder gibi anlatıyorsa, onun gıybeti de olmaz, savunması da. Nitekim Hz. Câbir ve Hz. Ebû Hüreyre (radıyallahu anhümâ) anlatıyor:

"Resulullah (aleyhissalâtu vesselâm) buyurdular ki: "Ne fâsık ne de mücâhir (gûnahı açıktan işleyen) kimse için söylenen gıybet sayılmaz. Mücâhir olan hariç, bütün ümmetim affa mazhar olmuştur."¹⁵

İbrahim Canan'ın açıklamasına göre, Rezîn merhumun ilavesi olan bu rivayetin kaynağı bulunmamıştır. Ancak hadisin ikinci kısmı yani "...mücâhir olan dışında bütün ümmetin affa

¹⁴ İbrahim Canan, Kutub-i Sitte Tercüme ve Şerhi, Akçağ Yayınları: 12/316.

¹⁵ Rezîn ilavesidir. Buhârî'de ikinci kısım mevcuttur. Edeb, 60; Müslim, Zühd 52, (2990).

mazhar olacağını" beyan eden cümle Müslim ve Buhârî'de gelmiştir.

Mücâhir, masiyetini açığa vuran, Allah'ın örttüğü günahını söyleyerek açan kimsedir. Sadedinde olduğumuz rivayetin Buhârî'deki vechi mücâhereyi açıklar:

"Mücâhere (günahı aleni işlemek)den biri şudur: "Kişi gece (haram) bir amelde bulunur, sonra sabah olur, Allah onu örtmüştür (kimse bilmez) ama o der ki: "Ey filan bu gece ben şunu şunu yaptım." Bazan da (gündüz günah işlemiştir) akşam olur, Rabbi onu örtmüştür, (kimse bilmez) ertesi sabah, kendi lehine Allah'ın örtmüş olduğunu açar."

Hadis, işlenen günahların setrini emretmektedir. Yani her ne kadar yasak da olsa, günahı kaçınmak mümkün olmayabilir. Öyleyse mü'min şu veya bu şekilde, bilerek veya bilmeyerek bir günah işleyecek olsa, ona düşen, tevbe etmek ve bu günahını kimseye söylememektir.

Resulullah, günahını sıkılmadan herkese söylenen veya herkesin gözü önünde çekinmeden günah işleyen kimselerin İlahî aftan istifade edemeyeceklerini haber veriyor.

İslâm aleyhine yapılan sistemli ve ısrarlı organize propogandalar sonucu, dinin yasakladığı haramları işlemek bir marifet, bir ilerililikmiş havası hakim olunca, kendini bilmeyen sefih ve beyinsiz takımı, içki, kumar, zina, rüşvet, aldatma, kaytarma gibi pek çok çirkefliklerini, bir marifet işlemişcesine herkesin yanında anlatır veya alenen işler. Bu durum, cemiyette "kötülüğe kötü demek, günahı günah bilmek" marifetini de yok edeceği, hatta pek çok zayıf kimselere teşvik olacağı için çok kötü bir gelişmedir, pek ciddi içtimâî bir marazdır. Bu dereceye ulaşan kötülükten dönüş de zor olur. Nehy-i ani'lmünker de yapılamaz.

Onun için Resulullah kötülüğü aleni yapan veya gizli yapsa bile ilan eden kimselerin durumlarının ciddiyetini duyurmak için "onların affedilmeyeceklerini" söylemiştir. Bir parça Allah ve âhiret inancı olana, bu tehdid-i nebevi çok şey söyler.

İbnu Battâl der ki: "Günahı âleni yapmada Allah ve Resulünün ve sâlih mü'minlerin haklarını istihfâf vardır. Ayrıca bunda mücâhirlerin bir nevi inadı yatar. Örtmede ise istihfaftan selamet vardır. Çünkü günah, sahibini alçaltır. Keza örtmede -eğer haddi gerektiren bir günahsa- hadd cezasından kurtuluş; taziri gerektiriyorsa ta'zir cezasından kurtuluş vardır. Allah'ın hakkına tam riayet edildiği takdirde, Ekremu'l-Ekremîn olan ve rahmeti gadabını aşan Rabb Teâlâ onu dünyada örttüğü için ahirette de rüsvay etmez. Günahını açığa vuran, bütün bunlardan mahrum kalır."

Nevevî'nin zikrettiğine göre "fıskını veya bid'asını aleni yapan kimsenin aleni olan günahları ile gıybeti câizdir; aleni olmayan günahları sebebiyle gıybeti câiz değildir.¹⁶

Dostları Savunmak Gereği

Demek, günah açıktan ve övünülerek işlenmemiş ise, kusurları örtmek ve Müslümanı savunmak gerekir. Onlar hakkında durum bu olursa, pırı pırıl Müslümanlar hakkında haydi haydiye gıyaben savunma gerekir ve bu büyük bir fazilet ve örnek bir davranış olur.

Bu konuda Hz. Ömer ile Hz. Abdullah İbn Abbas'ın, Hz. Ali Hakkındaki konuşmaları çok tatlıdır:

- İbn Abbas şöyle anlatıyor: Hz. Ömer'e;

¹⁶ İbrahim Canan, Kutub-i Sitte Tercüme ve Şerhi, Akçağ Yayınları: 12/317-318.

“Ey iman edenler! Sakın size açıklandığında hoşunuza gitmeyecek şeylerden sormayınız...” (Maide: 5/101) ayetini sordum. Ömer dedi ki:

- Muhacirlerden bazı kimselerin neseplerinde dedikodu vardı. Onlar da bir gün “Allah’a yemin ederiz; isterdik ki, Allah bizim nesebimiz hakkında Kur’an indirsinsin!” dediler. İşte bu ayet bunlar için indirildi.

Sonra Hz. Ali’yi kastederek:

- Sizin şu arkadaşınız iyi bir insandır. Eğer halife olursa dünyaya kapılmayacağına eminim. Fakat o kendisini beğenen bir adamdır. Bu hastalığı onu götürebilir, dedi.

Ben de:

- Ey Mü’minlerin Emîri! Bizim adamımız dediğin gibi iyi bir insandır. Hayatı boyunca din hükümlerinden bir tanesini bile değiştirmemiştir. Hz. Peygamber ile uzun zaman arkadaşlık etmiştir. Onu bir kere bile darıltmamıştır, dedim.

Hz. Ömer:

- Fatıma ölmeden önce Ebu Cehil’in kızını isteyerek Hz. Peygamber’i darıltmadı mı?¹⁷ dedi. Ben de:

- Allah Teâlâ, Hz. Adem’in günahı hakkında *“Biz onda (günaha karşı) bir azim bulmadık”* (Taha: 20/115) buyuruyor. İşte bizim adamımız da Hz. Peygamber’i darıltmaya azimli değildi. Bu gibi şeyler, kalpte oluşan bazı arzulardır ki, kişinin onları kalbinden tamamen söküp atması mümkün değildir.

¹⁷ Hz. Ali, Ebu Cehil’in kızını istemişti. Bunu duyan Fatıma, Hz. Peygamber’e giderek “Senin kavmin, kızların için kimseye kızmadığını söylüyorlar. Bu adam Ebu Cehil’in kızını benim üstüme getirmek istiyor” dedi. Hz. Peygamber kalkarak “Fatıma benden bir parçadır. Onun üzülmesini istemiyorum. Allah’a yemin ederim ki, Allah’ın Peygamber’inin kızıyla, Allah’ın düşmanının kızı bir adamın nikahı altında bir arada bulunamazlar” dedi. Hz. Ali bunu duyunca, Ebu Cehil’in kızını almaktan vazgeçti. (Buhari).

Bunun gibi şeyler bazen Allah'ın dinini bilen, ondaki emirlerin hikmetlerini kavrayan üstün ilim sahiplerinde de olur. Fakat uyarıldıklarında derhal vazgeçerler" dedim.

Bunun üzerine Ömer

"Ey Abbas'ın oğlu, kim sizin denizinizin dibine ulaşacağını sanırsa, aldanmış olur" dedi.¹⁸

Kıymeti Takdir Gerekir

Kethüdâzâde Arif Efendi' malum ve meşhur deyimiyle tam bir "ayaklı kütüphane" olarak kendini gösterdi. Bir gün, kendisinden Farsça dersleri alan talebelerine şöyle demiş:

"Siz hemen dersinize çalışın, istediğiniz her şeyi sorun. Hocanız attar dükkânı gibidir."

Bunu duyan devrin diğer büyük bilgini İsmail Ferruh Efendi ise şunu söylemiş:

"Hayır, efendi tevazu göstermiş. Kendisi attar dükkânı değil, Mısır Çarşısı'dır."¹⁹

İşte ne güzel bir manzara değil mi? Birisi tevazu gösterip varlığın belki yarısını gösteriyor. Öbürü de kıskanmak şöyle dursun, insaf gösterip hakkı ifade ediyor. Ulemaya layık olan da aslında budur değil mi?

Böyle olunduğunda alim de avam da herkes mutludur, huzurludur. Ama sevgisizliğin, takdirsizliğin, hazımsızlığın, kıskançlığın, kinin ve nefretin, gönül darlığının yanında herkes de mutsuzdur, huzursuzdur. Buna sebep ise kendilerini büyük zanneden, dev aynasında görerek ucbe düşen küçük adamlardır. Açtıkları savaş ateşinde kendilerinden çok

¹⁸ Ahmed, Müntehab, V/229. (Zübeyr b. Bekkâr'dan). Muhammed Yusuf Kandehlevi, Hayatu's-Sahabe, Akçağ Yayınları: 3/498-499.

¹⁹ Dursun Gürlek , Ayaklı Kütüphaneler, s. 46.

Müslümanlar ve emekleri yandı, heba oldu. Bu savaşlar belki bir yerde bitti ama hepimiz de büyük yaralar aldık.

Fakat son zamanlarda durup dururken sevip saydığımız bazı insanların yine yok yere kavgaya ettiklerini görmeye başladık.

Bu “yok yere” sözümüze alınanlar olacak, “bizim ehl-i sünnet için verdiğimiz kavgayı sen nasıl “yok yere” diyerek küçümsersin?” diye kızacaktır belki de.

Bunların her biri kendi yerinde bir değerdir ve hizmet vermektedir. Durup dururken nerden çıktı bu tartışmalar?

Okuyucularımdan bana gelen e-postalardan anladığım ve basından izlediğim kadarıyla son zamanlarda her biri bir yerde bir çeşit hizmet veren bu hoca efendilerin birbirlerine karşı ister istemez söz ve tavırları, bu ekseninde yapılan tartışmalar hakkında sorulan sorulardan bıktım usandım doğrusu. Bir kısmına www.cemalnar.com’da cevap verdim, bir kısmına da kestirmeden, “Alimin Önderliği” kitabımın ilgili bölümüne yönlendirdim. Orada “Alimler Arası Saygı” başlığı ile hocaların birbirlerine karşı olması gereken edeb ve tavrı anlatmıştım.(s. 169-188)

Güzel Örnekler

Bu konuda elbette çok güzel örnekler vardır ve asıl olan da bunlardır zaten. Mesela şu sahne beni ilk okuduğumda çok ağlatmıştı. İtiraf edeyim, bu olayı ilk defa okuduğumda kelimenin tam anlamıyla çarpılmıştım ve dediğim gibi gözyaşlarımı tutamamıştım:

İmam Müslim, İmam Buhari’yi ziyaret eder, önce iki ellerinden öper, sonra iki gözü arasından öper ve der ki:

- Ey Üstadların Üstadı, Ey Muhaddislerin Efendisi, Ey illetler konusunda hadis uzmanı, lütfen bırakınız beni de ayaklarınızı öpeyim!..²⁰

Yine “işte büyüklük budur” dedirten başka bir manzara: muhaddislerin pîri İmam Buharî Basra’ya varınca memleketin büyük hadis alimlerinden Bûndar’ın meclisine gider. Bundan sonrasını kendisinden dinleyelim:

“Bûndar’ın, o büyük alimin gözü bana ilişince:

- Nerelisin ey genç, dedi.

- Buhara ehlindenim, dedim.

- Ebu Abdullah nasıldır? Dedi.²¹

Etraftan O’na:

-Allah sana rahmet etsin, O Ebu Abdullahtır, dediler.

Kalktı, elimden tuttu, beni kucakladı ve dedi ki:

-Merhaba ey yıllardır kendisiyle iftihar ettiğim kişi!²²

“Ebu Abdullah” İmam Buharî’nin künyesidir ve Bûndar merhum ilmen bildiği halde şahsen bilmediği için, gıyaben sevdiği O’nu frkında olmadan yine O’na sormaktadır. Sorduğu zatın karşısında duran olduğunu öğrenince de kalkıp kucaklamıştır. Bu, Buhari için ne kadar şeref ise, Bûndar için de o kadar meziyettir.

Bûndar’ın şöyle dediği de rivayet edilir: “Bu gün İslam bilginlerinin efendisi bize geldi.”²³

²⁰ Salahu’l Ümmet, 1/265.

²¹Tevezuya bakar mısınız? İmam meşhur adıyla tanıtmıyor kendisini. Sorsalar da “o benim” demiyor. Övünmekten kaçıyor. Ama adam küçük olunca marifetinden önce ya soyunu sopunu önüne katarak, ya da sülalesinden bir büyüğü önüne koyarak kendisini tanıtıyor ve saygı bekliyor. Meyveli ağacın yere serilip, meyvesiz kacağın havaya doğru uzanıp gitmesi gibi...

²² Salahu’l Ümmet, 1/265.

²³ Salahu’l Ümmet, 1/264.

İşte sevgi ve saygı! İşte yaşça küçük olsa bile değene değer verme ve iyi örnek olma!

Oysa geçmişte ve günümüzde nice alimler vardır, birbirlerini kollar, birbirlerini kıskanır, birbirlerine laf yetiştirmeye çalışırlar. Hatta dedikodu dolu kitaplar yazarlar aleyhlerinde. Sevenlerini kışkırtır ve kavgalara sebep olurlar. Tarih ve günümüz az şahit değildir bunlara. Hiç ama hiç yakışmıyor!

Ey alimler, ne olur iyi örnekler olunuz! Sizler birbirinizi sevin, sayın, ziyaret edin, değer verin, gıyaben övün ki, cemaatleriniz de öyle yapsın. Alimler aleyhinde laf götürüp getirenleri huzurunuzdan kovun ki fitneye fırsat bulamasınlar. Allah aşkına kaç kişi kaldınız ki, buna izin veriyorsunuz?

Siz sevmede, saymada, esirgemedde, bağışlamada, yardımda, sıkıntı gidermede, ayıp örtmede örnek olunuz ki arkanızdan gelenler sizi görsün de edepli ve terbiyeli olsunlar. Birlik ve dirlik içinde olsunlar. Fitne ve fesattan uzak olsunlar. İhtilaf ve iftiraları yok etsinler. Yoksa cahiller birbirini yiyip bitiriyorlar.

Unutmayalım ki ihtilaf ve kavgaların zararını İslam görüyor, cezasını ümmet çekiyor, safasını düşmanlarımız sürüyor...

Artık bunu sizler de görmezseniz, görüp de çare aramaz ve bulmazsanız, ne yapalım, ölmenden evvel ölmüşüz demektir. Mezara girip toprağı yorgan gibi üstümüze çekmekten gayrı ne kalmıştır? Ya da evimizi cennetimiz bilerek münzevi yaşamaktan gayrı ne kalmıştır?!

Bize Acıyın Lütfen!

Okudukça bu konuda güzel örneklerle rastlıyoruz. İşte güzel bir örnek de Meşhur Tahavî'den okudum yakınlarda. Sanırım zamanımızın cidalı seven hocalarına iyi bir örnek olur:

“İbn-i Tülün, bimâristan (hastane) yaptırmıştı. Bu hastane ve orada bulunan eski bir mescid için vakıf bir arazî vermek istedi. Vakıfnâme (vakıfla alâkalı belgeleri yazma) işini, Şam kadısı Ebû Hazım üzerine aldı. Ebû Hazım bu belgeleri yazınca, İbn-i Tülün'a gönderdi. İbn-i Tülün, Mısır'ın meşhûr âlimlerini çağırıp, Ebû Hâzım'ın hazırladığı belgelerde herhangi bir hatâ olup olmadığını incelemelerini istedi. Âlimler belgeleri inceledikten sonra, hiçbir eksik ve hatalı durum yok diye rapor verdiler.

Ebû Ca'fer Tahavî de belgeleri inceledi. Belgelerde hatâ bulunduğunu söyledi. Tahavî bu sırada daha gençti. Âlimler ondan, hatalı olan hususu açıklamasını istediler. Tahavî, bunu kendisi açıklamak istemedi. Bu defa Ahmed bin Tülün, Tahavî'yi çağırıldı.

- “Madem ki bu hatâyı sen başkalarına açıklamadın, bari bana söyle” dedi. Tahavî,

- “Söyleyemem” deyince, İbn-i Tülün:

- “Niçin söylemiyorsun” dedi. Bunun üzerine Tahavî,

- “Ebû Hazım büyük bir âlimdir. O, bu işin doğrusunu bilir. Bu iş bana kapalı, anlaşılması zor geldi” diye bahanede bulundu.

Ahmed bin Tülün onun bu düşüncesini beğendi. Ona izin verdi. Git, Ebû Hazım'la mes'eleyi görüş dedi.

Tahavî Şam'a gitti. Onunla mes'eleyi görüştüler. Ebû Hazım da Tahavî'nin söylediği gibi hazırlanan vakıf belgelerindeki hatâsını gördü.

Tahâvî, Mısır'a dönünce İbn-i Tûlûn'un yanına gitti. İbn-i Tûlûn, Tahâvî'ye mes'elenin nasıl olduğunu sordu. Tahâvî de, kendi sözünün doğru çıktığını söylemekten kaçındı.

Bu hâdiseden sonra. Tahâvî'nin İbn-i Tûlûn'un yanındaki kıymeti daha da arttı. Onun terbiyesine ve tevazusuna hayran kaldı. Çünkü, Ebû Hâzım'ın yazdığı vakıfla alâkalı belgelerdeki hatâ, Tahâvî'nin

dediği gibi çıktı. Buna rağmen, edebinin ve hayasının yüksekliğinden dolayı, bununla asla övünmeye kalkışmadığı gibi, üstelik mes'elenin kendi dediği gibi çıktığını da gizlemeye çalıştı.”(İslam Alimleri Ansiklopedisi Tahavî md.)

Topluluklar önderlerini takip ederler. Alimler tenkitlerinde dikkatli, ölçülü ve inşafî davranmalı ve cemaatlarını gereksiz dedikodulardan ve düşmanlıklardan korumalıdır.

İyi de alim dediğimiz önderler gurur, kibir, enaniyet ve şöhret hastalığına yakalanmışsa ne olacak? Galiba sıkıntı burada.

Malum, eskiden beri söylerler, “muhalefet et, meşhur olursun.” Şöhret zaten afettir. Bir de böyle kavgalara sebep olarsa, çifte afettir. Müslümanların birliğini bölen şöhret olmaz olsun.

Çıkış yolunda yine Tahavî'den bir örnek gösterelim: “Tahâvî (r.a.), hakkın yerini bulması hususunda hiç müsamaha göstermezdi. Yumuşak huylu olup, herkese güzel muamelede bulunurdu. İnsanlar hakkında inşafî muamele ederdi.

Tahâvî ile Kadı İbn-i Harbuveyh arasında ilmî bir münazara olmuştur. Bir mes'elede her birisi ayrı bir hususu savunuyordu. Bu durum onların birbirlerine olan saygı ve sevgisini zedelememişti.

İbn-i Harbuveyh kadılık makamında bulunuyordu. Kâdılıktan alınınca, Tahâvî'nin oğlu Ali bin Ahmed, babasına müjde vermek için geldi. Bunun üzerine Tahâvî oğluna:

“Yazık sana! Bu müjde değil, vallahi ta'zîyedir. Ben ondan sonra mes'eleler üzerinde kiminle müzâkere ederim?” dedi.

Bu, Tahâvî'nin yüksek ahlâkına, vekar ve şahsiyetine güzel bir örnektir. Aralarında ilmî bir mes'elede ihtilâf olmasına rağmen, bunu şahsî bir mes'ele yapmamış, bilakis ilmî bir hakikat olarak kabul etmiştir.

Tahâvî'nin bu yüksek ahlâkı, çağımızın alimlerine ve önderlerine de iyi bir örnektir değil mi?

Kolay Yetişmiyorlar

Evvel, ilim adamlarımız çok kıymetkidir. Biz onların kıymeti, fazileti, vazifelerinin büyüklüğü, mukaddesliği, sevaplarının çokluğu, insanların onlara muhtaçlığı ve onların insanlara bol ikramı hakkında koca bir kitap yazdık: “Alimin Önderliği”.

Evvel, alimler toplumların tabîi önderleridir. Yol gösteren kılavuzlarıdır. Onların izinde yürürse milletler, saadete ererler. Onları terk ederlerse, evrende terk edilirler. Kaybolur giderler.

İşte alimler bu kadar kıymetlidir. Kıymetli olan şeyler, bilirsiniz az olurlar, nadir olurlar. Bu nadir oluş, bu az bulunuş da bir kıymet ifadesidir, öyle değil mi?

Çağımızın bir sorunu da, toplumu sırat-ı müstakimde alıp götürecek rehber alimlerin azlığıdır. “Bu zamanda niye ilim adamı az çıkıyor?” sorusunun cevabını bulmak, o kadar da zor değildir herhalde: Çünkü ilim adamı olmak kolay değildir de ondan. Zor ve zahmetli bir iştir. Uzun ince ve gece gündüz gidilmesi gereken bir yol...

Bunu baştan bilelim, ilim adamı olmak gerçekten zordur. Bu zor oluş belki alışılsa şüphesiz zevke dönüşür, ama gerçeği gizlemeye gerek yok, ilim adamı olmak sürekli çaba ve gayret ister.

Hepsi bu mu?

Değildir elbette. Zeka gibi, hafıza gibi, kabiliyet gibi, okul ve üstat gibi başka özellikler ve gereklilikler de var ilim için. Ama saydığımız zorluğu hiçbir zaman yabana atmayalım. Kısaca analım dersek, mesela çok çalışma ve çok okuma, vakti zayi etmeme, her yeri kütüphaneye çevirme, nefsanî zevkleri irfanî zevklere kurban etme, dünyaya karşı zâhit olarak azla yetinme, mâsivâyâ değer vermeme, ilim ve hizmetten başka gaye bilmeme, hakikate aşık olma ve kainatın sırlarına tecessüsle bağlanma ve araştırma, her varlığa şefkat ve merhamet, her imkanı ilim ve irfan için değerlendirmeye, bir ilim adamının bariz hasletleridir.

Bugün çok muhtaç olarak aradığımız hasletlerdir bunlar. Evet, “niye ilim adamı az çıkıyor?” sorusunun cevabını açıklayan hasletlerdir aynı zamanda.

Aynı zamanda bir ilim adamını hiç yere tenkit eden, en ufak bir hatasından dolayı onu yerden yere vuran cahil ama cesur kahramanların da biraz düşünüp değerlendirmesi gereken hasletler...

Bir de İslam ile savaşılan Batıcı laik diktatörlerin bütün hak ve hukuku boğan sistemlerinde, yasak alanda yol almak var. Bu zalim ve zorba sistemler, alim yetiştirecek okulları kapatmış, özel faaliyetleri de yasaklamış, bir şekilde öğrenenlerin tahsilini de geçerli saymamıştır. Biz yakın tarihimizde yaşadığımız bu tür acıları “İlim ve Özgürlük” kitabımızda uzun uzadıya anlattığımız için tekrar etmiyeceğiz.

İşte bir çok sebepler çağımızda İslam alimi yetiştirilmesi zorlaşmıştır. Ama bir yandan da iletişim araçları dünyayı birbirine yaklaştırmıştır. Bu da bir kolaylık sağlamıştır kuşkusuz. İşte bu zorluklar ve kolaylıklar arasında beşik gibi sallanan ilim yolcusu, kendi kendine şunu sormalıdır: “Sonu baldan tatlı da olsa başı acı soğan gibi gelen bu sıkıntılara, zorluklara, acılara var mısınız? Arkası cennet misali bahçelere çıkıyor, tamam, ama şimdilik şu sarp yokuşu gözün kesiyor mu?”

İşte Bir Örnek

Sanırım siz de benim gibi zevkle okursunuz, Şemseddin Sami “Hocam Tahsin Efendi” diye anlatıyor. Her ikisine de rahmetler okuyarak dinleyelim:

“Hoca'nın hayat hikâyesi pek sade ve kısadır. Babasına ait rahlenin önünde veya sıbyan mektebinde elif diyerek başladığı dersi ruhunu teslim ederken bıraktı. Elinden kitap düşmezdi. Okumaya, yalnız okutmak için, -geçici olarak- ara verirdi. Bu adamın ömrü, yarım asır sürmüş bir dersten başka bir şey değildi, bütün ömrünü okumakla geçirdi. İki konuda son derece hırs sahibiydi: Birincisi, mevcut bilgisini daha fazla genişletip hakikate yaklaşma konusunda bir adım daha atmak, ikincisi ise, bildiklerini başkalarına da öğreterek milletine ve vatanına hizmet etmektir. İki şeye âşıktı: Hakikat ve insanlık...

Yaratıcının kudreti, kâinatın azameti, tabiatın harikuladeliği karşısında kendini pek küçük görüp kaybetmişti. Kendini düşünmeye, kendine bakmaya zaman bulamıyordu. Lâkin bilgisini çoğaltmaya yarayan kitaplarına, haritalarına, fenni aletlerine çok bakıyordu. Eline para geçince kitaplara ve aletlere harcar, yalnız karnı acıktığı zaman yemek yemeyi düşünür, çok defa ekmek peynirle yetinirdi.

Yatağının karşısında elektrik makinesi, üstünde uzun bir gözetleme aleti, boynunda bir dürbün, ayağının ucunda mikroskop, elinde bir kitap olduğu halde uyurdu. Duvarlarla tavan kitaplarla, tarihi ve coğrafi resimlerle, astronomik şekillerle kaplıydı. Sanki o medrese, kâinatın ve tabiatın küçük bir örneğiydi.

Sohbetleri bile derslerden, ilmî tartışmalardan ibaretti. Herhangi bir faydası olmayan boş sözlerden asla hoşlanmazdı. Vatanımızda âlim veya allâme unvanını yalnız Hoca Tahsin Efendi'ye tahsis edersek, diğer hüner ve marifet erbabını zannederim darıltmış olmayız. Dini ve şer'i ilimlerde; tefsirde, hadiste, Arapça ve Farsça'da, Türk edebiyatında yed-i tulâ sahibiydi. Nükteli ve sanatlı şiir söylemeyi, fesahat ve belagat örneği nesir yazmayı prensip haline getirmişti. Hiçbir bahiste ve meselede kitaba bakmaya ihtiyaç duymazdı.

Hoca Tahsin öyle şefkatli ve merhametli bir insandı ki, bir karıncanın bile incitilmesini istemezdi. Son hastalığı sırasında hava değişikliği için Tirana'ya gitmeyi ve bir süre eğlenmeyi düşünüyordu.

“Ava merakınız varsa hem eğlenirsiniz hem de vücudunuzu hareket ettirerek istifade edersiniz” dedim. Şöyle cevap verdi:

“Hayvanlara acırım, vuramam. Lâkin oranın dağlarında ilm-i arza (jeolojiye) dair insanın bilgisini arttıracak pek çok eser vardır. Bunların araştırılması avlanmak suretiyle elde edilecek sağlığı kazandırır, hem ilme ve fenne bir hizmet olmuş olur, hem de bizim gibi can taşıyan bir takım zavallı hayvanların hakkı ve hürriyeti korunmuş olur.”

Zamanımızın maddeci, seküler zevk insanına yeme içme ve cinselliğin ötesinde de büyük zevklerin olduğunu, hatta

dönüp de bunlara baktırmayacak kadar büyük zevklerin varlığını bilmem ki nasıl anlatabiliriz?

Ne Bekliyoruz?

Evet, alimlerimizden ne bekliyoruz?

Yukarıda kısaca demiştik ki, “Evet, ilim adamlarımız çok kıymetkidir. Biz onların kıymeti, fazileti, vazifelerinin büyüklüğü, mukaddesliği, sevaplarının çokluğu, insanların onlara muhtaçlığı ve onların insanlara bol ikramı hakkında koca bir kitap yazdık: “Alimin Önderliği”.

Evet, alimler toplumların tabîi önderleridir. Yol gösteren kılavuzlarıdır. Onların izinde yürürse milletler, saadete ererler. Onları terk ederlerse, evrende terk edilirler. Kaybolur giderler.”

Bu yazdıklarımız içinde aynı zamanda alimlerden ne beklediğimiz de yazılıdır. Onların bizden ne beklediği ayrı bir bahistir ve adı geçen esere bu bakımdan da bakılabilir.

Biz alimlerimizden şefkat ve merhamet bekliyoruz. Dertlerimize deva bekliyoruz. Sorunlarımıza çözüm bekliyoruz. Bin bir zahmet ve zorluklarla öğrendiklerini bize ihsan etsinler bekliyoruz. Cemiyetimizi terbiye etsinler, medeniyetimizi yükseltsinler, iyi birer örnek olarak, birer mürşit olarak, birer mürebbi olarak, yani birer alim olarak bizi doğru yolda sağ selamet Rabbimizin rızasına erdirenler bekliyoruz.

Bunu yapabilmek için üç şeyi iyi kullanacaklardır: iyi konuşacak, iyi yazacak, iyi öğreteceklerdir. Bunun için de çok çalışacak, çok fedakar olacak, çok cesur ve kahraman olacaklardır.

Onlar da birer insan olarak hayatın nimetlerinden faydalanmak isteyeceklerdir. Topluma düşen de onlara sevgi

ve saygı ile bunu sağlamaktır. Ama bunun sağlanamadığı, hatta anlatmanın, öğretmenin, yazmanın zor olduğu zamanlarda da vazifeye kahramanca devam etme ve bu uğurda bazı mahrumiyetlere, acılara, eziyet ve işkencelere sabırlı olma da onların fazilet ve meziyetlerinde olacaktır. Yani her halükarda onlar önder ve örnek insanlardır.

Eğer bir toplum böyle alimler yetiştiremedi ise vay o topluma...

Eğer yetişen alimler o topluma önder ve örnek olamamışlarsa, vay o alimlere...

O toplum da, o alimler de büyük bir tehlike altındadır.

Tehlike Anlayışında Bir Ölçü

Evet, alimler iyi konuşacak, iyi yazacak, iyi öğreteceklerdir. Bunun için de çok çalışacak, çok fedakar olacak, çok cesur ve kahraman olacaklardır. Değilse büyük bir tehlike içindedirler. Biz “alimlerin sorumlulukları” hakkında “Alimin Önderliği” kitabımızda gerekenleri yazdık. Şimdi burada bir meseleye dikkat çekmek istiyoruz:

Emeviler devrinde İslam ordusu İstanbul surları önünde Rumlarla savaşırken, müslümanlardan biri koca Rum ordusuna tek başına saldırarak kahramanca aralarına girdi ve göğüs göğüse savaşıma başladı. Bunu görenler:

-Sübhaneallah! Adam “kendi elleriyle kendini tehlikeye attı.” dediler.

Böyle demekle şu ayete işaret ediyorlardı: “Allah yolunda harcayın. Kendi ellerinizle kendinizi tehlikeye atmayın, her türlü hareketinizde güzel ve dürüst davranın. Çünkü Allah, dürüstleri sever.” (Bakara 195.)

Yaşı doksanı geçmiş olduğu halde o orduda bulunan Ebû Eyyüb el-Ensârî (ra) insanları şöyle uyardı:

—“Ey müslümanlar! Bu ayet biz Ensar topluluğu hakkında nazil oldu. Allah Teala Peygamberine (sav) yardım edip de, dini olan İslam’ı kuvvetlendirip galip kılınca ve yardımcılarını çoğaltınca, biz: “Artık mallarımızın başında durup da, zayi olanları telafi edip ıslahı için çalışsak mı?” demiştik. Bunun üzerine Allah Teala: “Allah yolunda harcayın, kendi ellerinizle kendinizi tehlikeye atmayın” ayetini indirdi. Buna göre asıl tehlike, mallarla ve onların ıslahı ile meşgul olup da Allah yolunda cihadı terk etmektir.”

Cihattan amaç tebliğdir. Yani insanlara dini anlatmak ve ona davet etmek. Eğer bu savaşımadan mümkünse ne güzel. Zira savaş iyi bir şey değildir. peygamberimiz de savaş istememizi, eğer mecbur kalırsak da ondan kaçmamamızı emretmiştir. Bu işleri ihmal, ümmetin çıkış misyonuna, asli vazifesine aykırıdır. Çünkü bu ümmet, insanlık için çıkarılmış hayırlı bir ümmettir ve onları İslam’a davet için vardır. Yeryüzünde zulüm ve kötülük bütünüyle kalkıp, Allah Teâlâ’nın dini tamamen hakim, egemen oluncaya kadar Müslümanlar bu davet ve cihattan geri durmamalıdırlar. İşte asıl tehlike, bunun terkidir.

Bu açıklamayı yapan Ebû Eyyûb el-Ensarî (ra), hiç durmayıp cihada girişmiş ve şehid olup, İstanbul’da defnolunmuştur.”²⁴

Evet, işte asıl tehlike budur ve müslümanlar bu gün tehlike içindedir. Analar yavrularına şefkatlerinden dolayı “aman ileri gitme, kendini tehlikeye atma” derler. Hadi diyelim şefkat kahramanı annelere bu normaldir. Peki babalara ne oluyor?

²⁴ Tirmizî, Tefsir 3 (2973); Ebû Dâvud, Cihad 22; Elmalılı 2/39; Sabunî, Safvetü’t Tefasir, 1/127.

Yeryüzünde varoluş amacımız, Allah (azze ve celle) a kulluktur. Bu da ancak İslam'ı yaşamak ve yaşatmakla olur. Bunun yegane yolu da cihaddır.

Cihad, İslam'ı, Müslümanları ve onların yaşadığı toprakları, yani aziz vatanı koruyup kollamak için kalp ve kafayla, beden ve malla çalışmak ve çabalamak, hatta gerekirse canı bu davada sahibine seve seve teslim etmektir. Ve dahi bilmek gerekir ki, cihada hazır olmayan milletler, zillet içinde yaşamaya mahkum ve mecburdurlar. İşte asıl o zaman, emperyalist düşmanların görünür görünmez işgalleri altında ne çiftlikleri kalır, ne çubukları. Ne ticaretleri kalır, ne ziraatları... Asıl tehlike budur işte...

Bunu bize Ebu Eyyüb misali alimler anlatacaktır. Zaten alimlerden seçilmesi gereken bir idarecinin en büyük başarısı da, milletini her an cihada hazır halde tutmaktır. Bilip bilmediği düşmanlarını kendileriyle savaşma niyetinden caydırıp alıkoyacak maddi ve manevi gücü her an hazır bulundurmaktır.

Cihada karşı çıkan zavallılar, gerçek alimlerin derslerinden mahrumdurlar. Acaba nasıl bir aptallık içinde olduklarını bilmem ki ne zaman fark edeceklerdir?

Susma Anlat

Bu günlerde alimlerimize daha çok iş düşüyor. Zira sistem temellerinden sarsılıyor, yapılan bir çok haksızlıklar ve zulümler bir bir açığa çıkıyor, kendini yarı tanrı görerek toplumu aşağılayan kişi ve kurumlar derin yaralar alıyor. Kimi yalancıların mumu yatsıya varmadan sönüyor artık.

Halkın yüreğini kanatan bütün bu acı durumlar yerini bir sevinç ve rahatlamaya bırakmaktadır. Halk olaylara bakarak yeniden yapılanma ümit ve gereğini haykırmaktadır. Tam da

bu ortamda aydınlar, öğretim elemanları, öğretmenler, vaizler, müftüler, hukukçular, yazar çizerler, sanatçılar, siyasetçiler, yani top yekun bilenler, bilgilerini anlatmak, yazmak, yorumlamak ve halka yol göstermek durumundadırlar.

Halka düşen de güçlü bile olsalar zalim ve zorbaların yanında olmak değil, zayıf da olsalar hakkın ve hukukun üstünlüğü ilkesini savunanların yanında olmaktır. Yanında ve destekçisi...

Bilgi mukaddes bir emanettir. Onun ilk sorumluluğu gereğini yapmak, ikinci sorumluluğu da bilmeyene anlatmak, öğretmektir. Allah Teâlâ bir âlime bir ilim ihsân edince, bütün Peygamberlerden aldığı gibi, ondan da şu sözü alır: “İlmini, lâzım olduğu zamân söylemekten çekinmeyeceksin.”

Tabi bu sözü verenler, bu ilmi lâzım olduğu zaman muhtaçlarına söylemezlerse, kıyâmet günü ağızlarına ve boyunlarına ateşten gemler vurulacak, tasmalar takılacaktır.

Çünkü Allah Teâlâ kitabında “Kendilerine ilim ve hidâyet verdiğimiz kimseler, ilimlerini insanlardan saklarsa, Allah’ın ve la’net edenlerin la’netleri, bunların üzerine olur!” meâlinde bir çok ayet bildirmiştir. Bu ayetler müdâhane etmenin harâm olduğunu açıkça göstermektedir.

Müdâhenenin, yani yağcılığın zıddı, gayret ve salâbettir. Salabet, yani dayanıklı, dirençli, metin ve kuvvetli, gerekirse sert ve katı olmaktır. Dinde, gayret ve salâbeti olanların malları, canları, sözleri ve yazıları ile Allah rızâsı için çalışıp cihat etmeleri lâzım olduğu, kaç ayetle Kur’an-ı Kerimde bildirilmektedir.

Hadîs-i şerîflerde “çok acı olsa da, hakkı söylemeye” teşvik buyrulmuştur.

Kendisine veya başkalarına zarar gelmesi korkusundan dolayı iyiliği emir ve haramı men etmek mümkün olmaz da

susulursa, böylesi susmalara, “idare etme”, yani “müdârâ” denir.

Kalbiyle haramı men etmek istediği hâlde fitneye fırsat vermemek için susarak müdârâ yapmak, câizdir. Hattâ, bu durumda sadaka sevâbı bile elde edilebilir. Belayı def için müdârâ ederken tatlı dilli ve güler yüzlü olmak lâzımdır.

Ama müdara yapacağım diye dinin hükümleri asla değiştirilmez. Yani haram helal, helal da haram kılınamaz. Dolayısıyla din anlatılırken, davet ve tebliğ yapılırken asla müdahane ve müdara olmaz.

İmâm-ı Gazâlî buyurur ki: “İnsanlar üç kısımdır: Bir kısmı, gıdâ gibidir. Herkese, her zamân lâzımdır. İkinci kısmı, ilâc gibidirler. İhtiyâç zamânında lâzım olurlar. Üçüncü kısmı, hastalık gibidir. Bunlara ihtiyâç olmaz. Fakat kendileri insanlara müsallat olurlar, bulaşırlar. Bunlardan kurtulmak için, müdârâ etmek lâzımdır.”

Müdârâ, yerine göre câizdir. Bazen müstehab da olabilir. “Evinde, zevceye müdârâ etmeyen kimsenin râhatı, huzûru kalmaz” denilmiştir.

Resûlullah sallallahü teâlâ aleyhi ve selleme, bir müsâfir geldi:

- İçeri alınız! O, kötü bir insandır, buyurdu.

İçeri girince, onunla tatlı ve neş’eli konuştu. Gidince, bu yumuşak konuşmasının sebebi sorulunca:

- Kıyâmet gününde en kötü yerde bulunacak kimse, dünyâda zararından korunmak için ikrâm olunandır, buyurdu.

Hadîs-i şerîfde utanmadan, arlanmadan ve sıkılmadan açıkca harâm işleyen kimseyi gybet etmenin câiz olduğu bildirildiği gibi, şerhlerinden korunmak için bunlara müdârâ etmenin de câiz olduğu bildirilmiştir.

Fakat müdârâ başka, müdâhene başkadır. Müdârâ, dîni veyâ dünyâyı zarardan kurtarmak için, dünyâ menfaatinden vermektir. Müdâhene ise dünyâ elde etmek için dinden vermektir.

Zâlîme müdârâ ederken dikkat etmek gerekir; ne kendisi, ne de zulümleri asla övülmez.

Çağımızın vebası olan yağcılıktan kurtulmak, ciddi bir kişilik kazanımı gerektirir. Allah Teâlâyâ kulluk ile kişilik kazananların bu tür zilletlere ihtiyacı yoktur.

Yaz ki Kaybolmasın

İnsan zıt düşüncelerin ortasında orta yolu bulmaya çalışan bir varlık. Eğer denge yakalanırsa her fikir, her huy, her davranış güzeldir diyebilir herhalde. Yoksa bu da ilk cümlemizi haklı çıkaran cümle olabilir, o kadar.

Mesela öfke kötü bilinir. Ya öfkesizlik?

İnsanın dinine, ırzına, malına saldırıyor, ama adam öfkelenmiyor, saldırıyı def için harekete geçmiyor, bu iyi bir şey midir?

Değildir elbette. İfrat ve tefrit ortasında dengeyi yakalamaktır asıl olan. Yerinde öfke gibi mesela.

Her huyu buna benzetebiliriz aslında. Mesela en çok beğendiğimiz bir atasözümüz de “söz gümüş ise, sükût altındır” değil mi? Sevgili Peygamberimiz (sav) “Konuşmayan kurtulur” buyuruyor.

Evet, dil, cirmi küçük, cürmü büyük bir organımızdır. Zarar vermede yılandan beterdir. “La ilahe” derse kafır, “illallah” derse Müslüman olur. Azıcık kıvrılıp deprenmesinin neticelerine bakar mısınız? Ama yerinde kullanılırsa bal damlatır mübarek. Bu denge büyük bir bilgi, terbiye ve tecrübe işidir.

Dil konuşmaya yarar. Konuşma da başlı başına bir mucizedir. Allah Teâlâ'ya hamdolsun, önce "insanı yarattı." (Rahman 3) sonra "ona'beyan'ı öğretti."

"Beyan", yani düşüncesini açıklama, ifade etme kabiliyeti. Bunun öbür ucu da ifade edileni anlamadır elbette. O da kulağın ve beynin marifeti. O da bir nimettir, onun da bir işe yaraması vardır. Bu nimetleri nasıl yok sayar da sükutu veya konuşmayı, haliyle bunun uzantısı yazmayı överiz sadece? Bunlarsız edebilir miyiz? Biri öbüründen üstün diyebilir miyiz?

Hayır, konuşma ve yazma da yerinde sükut kadar insana mahsus bir erdem, bir berekettir. Ve konuşma insanı tanıtan, aklının, bilgisinin ve erdeminin seviyesini gösteren bir sayaçtır sanki. İnsanın bereketidir, hizmetidir, faydasıdır aynı zamanda.

İnsan bir ömür aklını ve duyu organlarını kullanarak, tecrübesini kullanarak bilgi, görgü, sanat sahibi olur. Bu bilgi, görgü ve sanatlar medeniyetin yürüyen merdivenleridir. Bunlar üzerinde terakki eder insanlık. Bunlardan yararlanarak yükselir, yücelir, saadetinin kıvamı bunlarla sürer sürekli. Yaşadıkça kendisiyle beraber insanlık da yararlanır onlardan.

Sonra bunlar ne olur?

Ya kendisi ile beraber toprağa girer ve çürür. Ya da yazarak veya bantlara alınarak bu bilgiler koruma altına alınır ve yok olmaktan kurtarılır.

Hangisi daha güzel, yararlı, kalıcı ve sevaplı?

Peki, niye yazmazlar bilgi ve marifet sahipleri acaba? Neden çürütürler beyinlerini kara toprakta boş yere? Neden kendileri için bir yâd-ı cemil, bir sevap kapısı, bir sadaka-i carie bırakmazlar arkada ahirete giderken?

Hersekli Arif Hikmet ne güzel söyler:

"Nûtkudur sermâye-bahş-i eşrefiyyet âdeme

Bâis-i ihlâl-i şân-î feyz-i insandır sükût.”

Öyledir efendim, insanı sair mahlukattan üstün ve şerefli saydıran, sükutu değil, konuşma ve ona benzer yazı, resim, çizgi vs. kabiliyetidir. İnsan erdemi unutmadan güzel güzel konuşacak, yazacak ve kibar kibar eser bırakacak ki, kendini diğer canlılardan farklı kılsın.

Bilgi ve kabiliyeti olduğu halde tembelliğini bin bir mazeretle örterek muhtaçlara eser bırakmadan giden erbab-ı ilm-u irfâna hem kızıyor, hem de üzülüyorum.

Haksız mıyım a dostlar?

ALİM VE DAVA

Alimlerin Engelleri

Evet, biraz yukardan başlayarak buraya kadar alimlerimizden anlatma ve öğretme anlamında konuşma ve bir de eser yazma isteklerimizi belitmiş olduk. Alimler bu iki ihtiyacı karşıladıkça sevgi ve saygıları arttığı gibi kendi ilim ve fazilette dereceleri de artar.

Öyleyse neden her alim bunu yapmaz? Nedir bunu engelleyen sebepler.

Bu sebepleri iki asılda toplayabiliriz:

1- “Dünya sevgisi” diyebileceğimiz şehvet ve lezzetlerine dalma, böylece vakti zayi ederek ömrü bitirme. Yukarıdaki anlattığımız tehlikenin içine düşme.

2- Korku: Bu da hakkı söyleme veya yazma karşısında zalim idarecileri ve insanların kendisine kızacak ve zarar vereceklerini vehmetme veya kesin bilme. Tatlı canını zarar ve ziyana sokmama, Yaşama, mal mülk edinme haklarından mahrum olmama, zindanlara düşerek hürriyetini kaybetme gibi endişe ve korkular yüzünden görevini ihmal veya terk etme. Bu da doğrudan alimler ile idareciler arasındaki işleri, ilişkileri ifade eder.

Hamd olsun biz bu konuda daha önceden bazı kitaplar yazmıştık. İlk sebep hakkında adını verdiğimiz eserimizden

başka “İnançta Kirlenme” isimli kitabımızı da salık veririz. İkinci meseleniyi bütün yönleriyle “İlim ve İktidar” kitabımızda işlemiştik. Şimdi oradaki bilgilerden başka veya benzer bazı bilgileri burada sunmaya çalışalım.

Dünya Sevgisi ve Alimler

Alimler, özellikle de din ilimleri ile meşgul olanlar, bildiklerini insanlarla paylaşmak zorundadırlar. Peygamberlerin nasıl insanlara “tebliğ” görevi varsa, onların makamında oturan alimlerin de aynen nebiler gibi “tebliğ” vazifeleri vardır. İlke olarak bunu karşılık beklemeden yapmalıdırlar. Biz “Alimin Önderliği” kitabımızda “Alimler ve Peygamberlerin” vazifede, fazilette ve mükafatta benzer ve ortak yanlarını geniş olarak işlemiştik, hatırlatıp geçelim.

İnsanlar kendileri için hayatlarını ilme vakfetmiş insanlara karşı sorumludurlar ve onların ortalaya veya üstünde bir hayat yaşamalarını temin etmelidirler. Zira hem dünyaya çalışma, hem de ilim peşine düşme, ikisi bir arada zor olacaktır. Devlet bu yüzden alimlere maaş bağlarsa, bu meşrudur. Ama alimler her zaman bu dünyaya karşı zahit, halkın ellerindekine karşı da müstağni olmalıdırlar.

İlme Karşılık Ücret

Kur’an Peygamber Efendilerimizin davetini anlarkeken ısrarla bir şeyin üzerinde durduklarını hatırlatır: insanlardan ücret istememe.²⁵ En’am suresi 90. ayeti bir örnek olarak yazalım:

“İşte o peygamberler Allah’ın hidayet ettiği kimselerdir. Sen de onların yoluna uy. De ki: Ben buna (peygamberlik

²⁵ Bkz. En’am, 6/90; Yunus, 7/72; Hud. 11/29. 51; Mü’minun, 23/72 vb.

görevime) karşılık sizden bir ücret istemiyorum. Bu (Kur'an) âlemler için ancak bir öğüttür.”

Peygamber Efendimiz (Aleyhi's Salatu ve's Selam)ın hayatı boyunca bu kurala nasıl titizlikle uyduğunu biliriz. Hatta ashabını da böyle eğitmiş, onları sürekli tebliğe yönlendirirken, bu işi ihlasla, sadece Allah (azze ve celle) rızası için yapmaya teşvik etmiştir.

Ubade İbnu's-Samit (radiyallahu anh) anlatıyor: "Ben ehl-i suffadan bir kısım insanlara yazı ve Kur'an'ı öğretmiştim. Onlardan bir adam bana bir yay hediye etti. Ben de: "(Bu yay) benim için (büyük) bir mal değil , onunla Allah yolunda atış yaparım, gidip Resulullah (aleyhissalâtu vesselâm)'a soracağım" dedim. Gidip sordum:

- "Ey Allah'ın Resulü! dedim. Kendilerine yazı ve Kur'an öğrettiğim kimselerden biri bana bir yay hediye etti. Bu benim için bir mal da değil. Ben onunla Allah yolunda atış yaparım!" dedim. Aleyhissalâtu vesselâm bana:

- "Eğer ateşten bir takı takınmayı seversen kabul et!" diye cevap verdi."²⁶

Hadis hakkında yapılan açıklamaları derleyen İbrahim Canan bey, şunları kaydeder:

Resulullah kitabet ve Kur'an öğretimine karşı ücret almaya karşı çıkıyor. Ulema bu hadisin yorumunda ihtilaf etmiştir: Dinî öğretim mukabili ücret alınmamalı mı? diye. Bu takdirde din öğretimi aksayabilecektir. Neticede bazı kayıtlarla ücret alınabileceğine hükmedilmiştir. İslam'ın kuruluş döneminde hiç kimse verdiği hizmete mukabil ücret

²⁶ Ebu Davud, Büyû 37, (3417)

almazdı, bir hizmet ehline ücret verilmesi değişik problemler hasıl edebilirdi.

Ancak, zaman zaman, her bir içtimâî meselede dinî kokudan şiddetle kaçınan zümreler, tatbikatı dinin aleyhine neticeler verebilecek bir kısım meselelerde dinî fetvadan kaçınmayıp hatta 1950'den öncesine kadar din adamlarına yeri geldikçe "din hizmetine karşı ücret almak günahtır" bahanesini ileri sürerek -devlet bütçesinden maaş vermeyenler- yarım yamalak ayet ve hadislerden delil getirenler bu meseleyi de gündeme getirdikleri için, hadis hakkındaki bazı açıklamaları kaydedeceğiz:

Hattâbî der ki: "Ulemadan bir kısmı, bu hadisin manası hakkında ihtilaf etti:

Bazıları: Hadisin zahirini esas aldı ve "Kur'an öğretimine karşı ücret almanın mübah olmadığına hükmü. Zührî, Ebu Hanife, İshak İbnu Rahuye bu görüştedir.

Bir kısmı: Bidayette ücret şart koşmadıkça verilen ücreti almada bir beis yok dedi. Hasan Basrî, İbnu Sîrin, Şa'bî bu görüştedir.

Bir kısmı ise (herhangi bir şart ve kayıt koymadan) bunu mübah addetti. Atâ, Malik, Şafii, Ebu Sevr bu görüştedir.

Bu üçüncü grup, Sehl İbnu Sa'd'ın şu rivayetiyle amel ettiler: "Resulullah (aleyhissalâtu vesselâm), bir kadına evlenme teklif ettiği halde mehir olarak verecek hiçbir şeyi olmayan bir kimseye "Onu sana, Kur'an'dan bildiğin kısımları ona öğretmen mukabilinde nikahlıyorum" buyurdu." Bunlar, Ubade hadisini şöyle te'vil ederler: "O, teberru olarak öğretmişti, o işte Allah rızasına niyet etmişti, öğretme sırasında, karşılığında bir ücret, bir menfaat almayı hiç düşünmemişti. Bu sebeple Resulullah (aleyhissalâtu vesselâm) uhrevî ücretini iptal etmeyi ona yasakladı ve hatta voidde

(korkutmada) bulundu. Ubade'nin bu meseledeki durumu, bulduğunu sahibine geri veren veya denize batan malını teberru olarak hasbeten çıkarıveren kimsenin durumuna benzer, böyle bir kimse yaptığı hizmete mukabil bir ücret alamaz. Eğer o bunu hasbi olarak yapmazdan önce bir ücret talep edecek olsa, o zaman onun ücret alması caiz olurdu. Suffa ehli, halkın sadakasıyla yaşayan fakir kimselerdi. Onlardan mal almak mekruhtu, onlara mal vermek müstehabtı."

Bazı alimler de şöyle demiştir: "Kur'an öğretimine karşı ücret almanın farklı durumları var:

Müslümanlar arasında bu işi yapan başkaları da varsa, Kur'an öğretimine karşı ücret almak helaldir. Çünkü bu farz, onun üzerine taayyün etmez.

Ama Müslümanlara Kur'an'ı öğretecek bir başkasının yokluğu halinde veya böyle bir yerde bu işi yapabilecek kimseye hizmetine mukabil ücret almak helal olmaz.

Haberle ilgili ihtilaf bu esas üzerine te'vil edilmelidir."

Tabii burada şöyle bir soru hatıra gelir: "Öğretebilecek kimsenin geçimini sağlayacak geliri yoksa?"

Şu halde Kur'an'ın öğretimini, dinin talimini aksatmayacak, kolaylaştıracak, esnek yorumlar ümmetin maslahatına daha uygundur. Bu işte niyet esastır. İktisad, kanaat, mütevazı hayat standardı gibi, asgarî bir hayat seviyesiyle yetinip hasbeten lillah Kur'an'ımızın ve dinimizin talimine bezl-i hayat, en doğru, en isabetli, rıza'yı İlahi'ye en uygun yoldur. Öyleyse aza kanaatle, Bediüzzaman'ın dediği gibi, "ehl-i ilmi, ilmi, vasıta-i cer etmekle itham edip "ilmi ve dini kendilerine medar-ı maişet yapıyorlar!" diyen insafsızları fiilen tekzip etmelidir. Esasen dine hizmet yolunu, Resulullah, Kur'an diliyle mükerrer ayetlerle "Ben ücretimi insanlardan

değil, Allah'tan isterim" düsturunu vazederek göstermiştir. Yasin suresinde de ücret istemeyenlere, insanların daha çok itimat kesbedip alâka göstereceğine işaret buyrulmuştur: "Doğru yolda olan ve sizden bir ücret de istemeyen kimselere uyun" (21. ayet).²⁷

Medreselerde Ücret Yok

Bediuzzeman'ın da okuduğu doğu medreselerinde öğrenciden ücret alınmaz, hatta onların masrafını medrese karşılardı. Bir çok arkadaşın bu konuda yaşadıklarını acıyla dinlemişimdir. Bazen medrese fakir olur, köden her ev bir öğrencinin yemeğini üstlenirdi. Pişenden saati gelince öğrenci gider alırdı. Bu o köylüler için iftihar edilecek çok onurlu bir davranıştı ama, öğrenciler için öyle olduğu pek de söylenemzdi.

Banyo yok. Sıcak su yok. Yıkınmak gerekirse, kış da olsa dere suları veya cami tuvaletleri, çimecekleri... karınlar doymaz ama idare ederler işte...

Fakat o medrese hocaları yıllarca ücret almadan talebelerini okutmuşlardır. Eğer ellerine bir imamlık geçmişse kendilerini bahtiyar saymışlardır.

Bütün bunları yaparken, aslında yaptıklarının kanunlar nezdinde suç olduğunu da düşünün. Allah (azze ve celle) ın en büyük emrini yasalar suç saymış, ama hocalar Allah (azze ve

²⁷ İbrahim Canan, Kutub-i Sitte Tercüme ve Şerhi, Akçağ Yayınları: 16/250-251.

celle) ın emirlerine ters düşen emirleri tanımayarak, bu uğura gerekirse çileleri göze alarak İslamî ilimleri okutmaya devam etmişlerdir. Bu da işin ayrı bir zorluğu...

Bizim şehrimize de doğru medreselerinden yetişen bazı hocalar hicret etmiş ve okutmuşlardır. Onlar da bu işlerden ücret almıyorlardı. Bu, bizim seleften halefe bir geleneğimizdi.

Yıllar önce sormuş, “Alimin Önderliği” kitabımda da yazmıştım; başka hangi meslek erbabında görülmüştür bu? Hele bu gün özel ders vermelerin ne kadar pahalı olduğunu, üniversite sınavlarına hazırlık için nasıl dersane ve özel hocalara ücret ödeyenler çok iyi bilirler...

Okutmanın Üç Şartı

Ahmet Muhtar Hoca “Hayatım İbret Aynası” kitabında başından geçenleri anlatırken, o dünyayı az çok tanımış biri olarak içim burkuluyor, göz yaşlarımı tutamıyorum zaman zaman...

Diyor ki: “Dayımdan müsaade alarak teyzemlerin evlerinin altındaki mağaraya dok tezgahını kurdum ve çalışmaya başladım. Bu arada zaman geçmiş Temiroğlu Mehmed Ali Hocamız, Kur’ân’ı doğru okuyabilmemiz için bizi tecvid dersine başlattı. Ders arkadaşlarım tecvid dersi zor diye teker teker bıraktılar. Bir aya kadar den başka tecvid okuyan kalmadı, kitap da ancak yarıya ulaşmıştı. Okuduklarım bana yetmiyordu. Bu yüzden hocamın da tavsiyesi ile bir gün öğle namazını Hacı Nasır Camii’ne giderek, Hafız Tevfik Efendiden bana Kur’ân okutmasını rica ettim. Bazı sebeplerden dolayı, daha doğrusu Kur’ân okutmanın yasak olduğunu öne sürerek okutmak istemediyse de, ısrarla rica edince son sözünü söyledi:

- Peki evladım! Her türlü tehlikeyi göze alarak seni okutacağım. Kur'an-ı Kerim'in yanı sıra sana başka ilimler de okutacağım. Üç şartım var. Bunları kabul eder, yerine getirmeye söz verersen seni okuturum; yoksa boşuna ısrar etme. Bir de benden ders aldığın ikimizin arasında kalacak.

- Hocam şartların nedir?

-Şartlarımın birincisi, ben seni ücret almadan, karşılık beklemeden Allah rızası için okutacağım. Sen de, senden okumak isteyenlere hiçbir karşılık beklemeden, muhtaç dahi olsan ücret almadan okutacaksın; çünkü Kur'an'ı okumak ibadet olduğu gibi. okutmak da ibadettir. İbadet ise, para ile alınmaz, satılmaz. Allah rızası için, karşılık beklemeden yapılır.

İkincisi, okuyup anladıklarını mutlaka uygulayacaksın. Okuduklarını sadece öğrenmek için değil, uygulamak ve yaşamak için okuyacaksın. Yaşanmayan kuru bilgi, çürük ceviz gibi ya da sofraya koyup da yemediğin yemek gibidir. Hiçbir yararı olmaz.

Üçüncü şartım, ömrünün sonuna kadar namahremden (yabancı kadınlardan) sakınacaksın. Hiçbir kadına ve kıza kem (kötü) gözle bakmayacaksın. Bunları düşünüp kesin kararını vermen için sana yirmi dört saat müsaade ediyorum. Yarın bu vakitler gel, kararını bildir."

Hafız Tevfik Hocaefendinin yanından öyle neşeli ayrıldım ki, sanki dünyalar benim olmuştu. Sevincimden uçacak gibiydim. O gece heyecanımdan sabaha kadar gözüme uyku girmedі. Ertesi gün gidip üç şartını da ömrümün sonun; kadar uygulamayı kabul ettiğimi söyleyince, beni derse başlattı. Hocam bir iken iki oldu. Birinden öğleden, sonra, diğerinden ikindiden sonra derslere devan ederken, eski

mahallemizden teyzemlerin bitişişinde tek odalı, küçük bahçesi olan evi kiraladım...”²⁸

İyi de sevgili hocam, biraz ilerleyince bakalım ileri seviyede sana dini ilimleri okutacak alim bulabilecek misin?

Cumhuriyetin Karanlık Yılları

Cumhuriyetin ilk yılları İslamî ilimler açısından korku bir fetret dönemidir. Fetret ve zulüm dönemi. Alimler karakollara çekilerek gözdağı verilmiş, açıkça tehdit edilmişlerdir. Dinlemeyenlerin akibeti ya idam, ya sürgün veya kayboluştur. Belki Kur’an okuma ve ilmi hal gibi ilk dersleri verenler olmuşsa da halk arasında, hatta kadınlar arasında, ama âlî ilimleri veren nitelikli alimler maalesef bulunamaz olmuştur. Bir çok alim kitaplarını bile gömmüş, hatta halk babalarının kitaplarını evde yakalanmasın diye türbelere atmıştır.

Sivaslı bir tarih öğretmeni arkadaşım bana bazı satmak istediğı Arapça kitaplarının olduğunu söyledi. İlgilendim. Evine gittiğimde önüme en büyük boy “Mecmaul Enhur” ve “muvaafakat”ı koydu. Hayretle:

-Bunları nerden buldun? Dedim.

-Sivasa gel, sana araba yükü vereyim dedi.

-Bu nasıl olur yahu? Dedim.

-Herkes bizim oradaki bir türbeye kitapları atmış kaçırmış. Türbe atık kitapla dolu...

Tabi aradan yıllar geçti bu konuşmanın üstünden. Şimdi sanmam kimse kaptırmaz onları.. o devirler geçti şükür. Artık Arapça kitap satanlar bile ekmek yiyor ülkede. Ama bir zamanlar durum böyle vahimdi.

²⁸ Age. s.170 – 171 Bilge y. İst. 2002.

Bu şartlarda okutacak alim bulmak... önce okuyacak var mı ki diye esas sormak lazım.

İşte böyle bir zamanda Muhtar Hoca bir alimin kapısını çalar. O kapı da açılır hamd olsun. Ama ne naz ve ne niyazla. Gözyaşları içinde okumak için o eseri alıp mutlaka okumalınız.

Garip Alimler

İbrâhîm Harbî, hadîs ilminde “hâfız” derecesinde olup, yüzbin hadîs-i şerîfi senetleriyle birlikte ezberlemiş olan o zat-ı şeriftir. Onun ilmi ile beraber çok kıymetli sözleri de vardır. İşte onlardan birisi: Bir gün yanında bulunan cemâatine,

- Şimdi bu zamanda, kime garîb denir? Diye sordu.

Birisi:

- Vatanından uzak olana denir, dedi. Bir başkası:

- Dostlarından ayrı düşene garîb denir, dedi.

Diğerlerinden de her biri ayrı bir şey söyledi.

Bunun üzerine İbrâhîm Harbî şöyle buyurdu:

- Bu zamanda garîb, âlim ve sâlih bir zât olup da dîne hizmet hususunda yardımcısız, yapayalnız kalan kimsedir.

Dikkat buyurunuz, İbrâhîm Harbî hizmet hususunda gariplikten şikayet etmektedir. Yoksa dünyalık derdini açmaz kimseye. Kendisi bir defasında şöyle demiştir:

- Hiç bir sıkıntımı yakınlarıma açıp, onları üzmedim.

Kişi derdini, kederini aile efradına anlatıp onları üzmemelidir.

Ahmed bin Süleymân Katî şöyle anlatmıştır:

“Bir defasında öyle bir maddî sıkıntıya düştüm ki, hâlîmi anlatmak üzere İbrâhîm Harbî’ye gittim. Ben hâlîmi anlatınca, “kendini sıkma, Allahü teâlâ yardım ihsan eder, ferahlığa kavuşturur”dedi ve şöyle anlattı:

“Bir defasında ben de maddî sıkıntıya düşmüştüm. Çoluk çocuğun hiçbir yiyeceği kalmamıştı. Hattâ hanımım şöyle demişti;

“Sen ve ben sabrederiz, fakat şu iki küçük çocuğumuz ne yapacak, hadi yazdığın kitaplardan bir kısmını getir satalım veya rehin verelim, karşılığında para alalım.”

Bu işi kabul etmedim. “Çocuklar için bir yerden ödünç yiyecek al” dedim. Sonra da, “beni bir gece bir gündüz bekleyin” diyerek, evimde kitaplarımın bulunduğu dehlize çekilip, ilmî çalışmalar yapmaya başladım. Geceleyin birisi, bulunduğum yerin kapısını çaldı.

- Kim o?, dedim,

- Bir komşun, dedi.

- İçeri gel dedim,

- Lâmbayı söndür de öyle gireyim, diye ısrar etti.

Ben de lâmbayı söndürdüm, içeri girip, yanıma birşeyler bırakıp, çıktı gitti. Lâmbayı yakıp baktım ki, içinde yiyecek dolu bir torba ve kâğıda sarılı beşyüz dirhem (para) bırakmış. Hanımımı çağırdım. Torbayı ona verip,

- Çocukları uyandır, bunun içindeki yiyecekleri yiyiniz” dedim. Bıraktığı dirhemlerle de borçlarımı ödedim.

Ertesi gün, Horasan hacılarının geçtiği bir gündü. Evimin önünde otuyordum. Bir deveci, üzeri yüklü iki deve ile yanıma yaklaşp,

- İbrâhîm Harbî’nin evi nerededir?, dedi.

- İbrâhîm Harbî benim, dedim.

Yüklerini indirip, iki deve yükü eşyayı yanıma indirdi:

- Bunları sana Horasan’dan bir zât gönderdi. dedi.

- O zât kimdir? dedim.

- O zât kendisinin kim olduğunu söylememem için beni vekil etti, dedi. Gönderenin kim olduğunu söylemeden ayrılıp gitti.”

Evet, böyle zatlar geçmişte çoktu. Ama bizim zamanımızda da hiç yok değil şükür. Hala öyle yiğitler var. Adı sanı duyulmayan nice hasbiler var. Bir yumurta yumurtlayınca bir gün ciyaklayarak övünen tavuklara inat, hizmet yapıp da adı sanı bilinmeyen, bilinmek de istemeyen nice ihlaslı erler, hala yaşamaktadır hamdolsun.

Örnek mi istiyorsunuz?

Verelim efendim.

Kahraman Domur Hocam

Benim hayatta tanıdığım, sevdiğim ve hayran kaldığım dostlarımdan birisi de çok sevgili Domur Hocamdır. Ona “Dombur Hocam” da denilir. “Hangisi doğru?” dedim bir gün. “İkisi de doğru. Çünkü ikisini de diyorlar. Ama aslı “Domur” olmalı Allahu alem” demişti.

Evet, Kahramanmaraş’ın Kızılseki köyünde “Domur Hoca” namında bir yiğit yaşar. Asıl adı Mehmet Çınar olan bu muhterem zatı adıyla çok kimse bilmez bölgede. Fakat “Domur Hoca” dersiniz çok meşhurdur, görmese de memleketin çoğu lakabını duymuştur.

Çocukluk ve gençliğinde ilimden habersiz yetişen bu çelik gibi delikanlı, evlendikten ve çor çocuğa karıştıktan sonra ilim aşkına düşer, Dereboğazı köyünde rahmetli Dussuz Hoca’da biraz okudu. Dussuz Hoca merhum da bizim köyde öğretmenlik yaparken, şehrin alim ve velelilerinden nerhum muhterem Darendeli Abdullah Yiğitalp Hoca Efendiden gizli gizli onbeş sene okuyup ilim almış birisidir. Merhum babam Abdullah Yiğitalp Hoca Efendinin talebesidir. Onun da babası

merhum dedem onun sohbet şeyhidir. Babam Dussuz Hoca ile de iyi dosttur. Her iki merhumu tanımak, Allah'ın bana büyük lütuf ve ikramıdır hamdolsun. O zamanlar etrafımızdaki bu köylerin merkezinde bizim köyümüz Hartlap vardı ve o köyler bizim muhtarlığımıza bağlı mahalleler, obalar idi.

Dussuz Hoca nerhum onları bir yere kadar okutu ve sonra “benden bu kadar. Ama ilim bu kadar değil. Gidin ve okuyun” der. Neden elinden tutup da Darendeli Abdullah Yiğitalp Hoca Efendiden ders almasına aracılık etmez, anlamadım. Nasıl olur da kaçak yollardan mayınlı arazileri geçerek soluğu Suriye’de alması yerine, memleketinde okuması için elinden geleni yapmaz?

Bunu sorduğumda şöyle demişti: “Biz Abdullah Efendiyi duyduk ama görmedik. Hocam da nedense götürmedi. Ama o zaman şunu biliyorduk; Maraş’ta okutacak çok hoca var, ama rejim tehdit etmiş, okutamıyorlar. Biz de bir müddet Kahramanmaraş’ta Süleyman Efendinin talebelerinden biraz okuduk. Sonra Suriye imkanını duyduk. Kaçakçılarla sınırı kimliksiz, paşaportsuz geçerek bin bir zorluklarla Şam’a ulaştık. Bir müddet oralarda gayr-ı resmi okullarda okuduk. Maruf hocalardan özel dersler aldık. Fakat zor şartlar bize hiçti ama ailevî bazı mecburiyetlerden ötürü oradan dönmek zorunda kaldık.”

Ben o macerayı biliyorum ama burada yazmam yersizdir. İnşallah oğullarına hep tenbih ediyorum, “babanızı sorularla açın, konuşturun, kaydedin ve yazıya dökün, kitaplaştıran” diye. Bakalım tenbeller yapacaklar mı?

Memleketine dönünce yine medrese arar ve tavsiye üzerine yeniden gurbete, bu sefer Erzurum’a gider, bir zaman da orada ilim tahsil eder. Ne yazık ki fakirliğe kendisi seve seve katlansa da, aile hayatını koruyamayacağını anlar ve

memleketine mecburen kesin dönüş yapar. Yokluk ve yoksulluk doyasıya ilim tahsiline imkan vermez ve gelir köyüne, bildiklerini öğretmeye başlar. Aynı zamanda köyünün imamı olur.

İmamlık bahanedir. Esas amacı isteyenlere Arapça üstünden ilim okutmaktır. Okutmağa başladığı hücre yetmez. Büyük bir Kur'an Kursu yaptırmak ister. İşe koyulur. Gün gelir Ramazan ayında harç yapar, eliyle duvar örer. Elinin altındaki yardımcısı yeri gelir hanımıdır. Bunu gören ve samimiyetine inanan köylüler, hatta çevre köyler ve şehir, binasını bitirir hocanın.

Kurs tanınır ve öğrenciyle dolar taşar. Yatılılara analık yapar hocanın fedakar hanımı, gurbet acısıyla ağlayanları teselli eder, aççılık yapar onlara. Yapamayanların çamaşırını yıkar. Hoca da gece gündüz insanüstü bir gayretle okutur öğrencilerini.

Şehirden duyanlar, hoca istemediği halde, yani haber vermediği halde, erzak ve para getirirler. Hoca makbuz kesmek ister, ama onlar istemez. Hocaya güvenmektedirler. Ama o yine de köyden birisinin adına makbuzu keser ve verir adamların ellerine. Böylece güven kazanan Hocanın Kursunun bütün ihtiyaçları, hiç istemeye gerek kalmadan karşılanır.

Öyle olaylar anlatmaktadır ki Hoca Efendi, duyanlar hayretler içinde kalır. Her daraldığında, bunaldığında bazen gece yarısı kapısı çalınır ve uzak yerlerden yiyecek ve para yardımları gelir.

Ama bir şey vardır; her erzak ve para getiren, “hocam, bunu Kur'an Kursuna harcayın” der. Der, ama hiç düşünmez ki hocanın evinde durumlar acaba nasıldır?

Kursa gelenlere elini sürmeyen Hoca Efendi aslında büyük maddi sıkıntıların içinde çırpınıyordur fakat kimsenin

bu durumdan haberi yoktur. İnsan tıpkı göz gibidir, çok yakını göremez genellikle.

Hoca Efendinin horantası kalabalıktır, misafiri hamdolsun boldur. Üstelik şehirde okuyan, -tahdis-i nimet için söylüyorum- hamdolsun sadece iki tanesi benim öğrencim olan yavruları da vardır, okutmakla meşgul olduğu için aylık maaşından başka geliri de yoktur.

Kursa bol bol yardım getirenlerin aklına hiç şu düşünceler düşmüyordur: “Yahu bu Hoca Efendi bir maaşla bu kadar horantayı nasıl geçindiriyor, çocuklarını şehirde nasıl okutuyor? Bu kadar ziyarete ve sohbete gelen misafirleri, öğrenci velilerini nasıl ağırlıyor?”

Evet, bu kadar horantanın üstüne bir kaç horanta daha sayılan bu kadar misafirlerini; kimisi namını duyup da tanışmak, görüşmek, bilişmek için, kimisi tekrar ziyaret edip sohbet etmek, faydalanmak için, kimisi ders almak için, kimisi müşkilini sormak ve fetva almak için gelen bu kadar misafirlerini bu hoca efendi ne ile ağırlamaktadır? Burası köydür, şehirde bir mahalle değil ki, gelenler yemek yemeden kalsın gitsinler ve karınlarını evlerinde veya lokantada doyursunlar? Mecburen Hoca Efendinin evinde bu ihtiyaçlarını gidereceklerdir!

Kurs yiyecek ve içeceklerle dolar, çocukların bir sorunu yoktur, ama hocanın evinde çuvallar boştur ve Hoca Efendi borç içinde yüzmektedir. Kursun parasına dokunmaz. Dokunamaz ki? O, bu işleri geçimine alet ederek lüks ve israf içinde yaşayan nicelerinden çok farklı bir insandır. O, “vema es’elüküm min ecrin/ Ben sizden bir ücret istemiyorum” geleneğinden gelen bir ihlas ve samimiyet kahramanıdır. Ama bunu kimse bilmez, kimse düşünemez!

İşte İbrahim Harbî böyle bir hizmette yalnız kalmaktan bahsediyor. Bunu anlayan cemaat lazım, ama nerede?

Göz Yakını Görmüyor

Ama maalesef bunu kimse bilmez. Çünkü dini anlatırken coştukça coşan ve kapanmak bilmeyen Hoca Efendinin ağzı, kendi dertlerini dillendirmek için hiç açılmaz. Bu yüzden kimse bu durumu bilmez.

Tamam, insanlar bunu bilmemekte mazurdurlar, peki ama “bu değirmenin suyu nerden geliyor?” diye neden düşünmezler? “Bu su çekilirse, değirmen hepten dönmez” diye niçin düşünülmez? Bu kadar ağır bir hizmetin altından yalnız başına bir aile nasıl kalkar? Bunu anlayan cemaat lazım, ama nerede?

Yardımları yapanlar hiç olmazsa “hocam din, ilim, talebe ve müslümanlar uğrunda kullanma yetkisi sizdedir. Bildiğiniz ve uygun gördüğünüz gibi harcayınız” deseler olmaz mı?

Hoş, öyle deseler de benim bildiğim Hoca Efendi evi ve ailesi için elini atmazdı o yardımlara, o paralara. “Muhammdü’l Emin” lakabından aldığı dersle “sıdk” ve “ihlas”ını korumak adına “güven”, onun için çok önemliydi.

Belki bunları yazdığım için bana kızabilir. Yıllardır ben de bildiğim bu gerçekleri konuşmadım, yazmadım. Ama yeter artık içimde tuttuğum. Kaldı ki o günler de geçmiştir. Hocamız şu anda bütün çocuklarını okutmuş ve hizmete yollamıştır. Kifayet mikdarı rızka razı olduğu için hiçbir ihtiyacı da kalmamıştır zannederim. Artık yaşlanmış, ahir ömründe emekliliğin tadını üç beş öğrenci okutarak, eski günlere nazaran adeta istirahat eder gibi geçirmektedir. Bundan sonra ben yazsam ne olur, ya da o bana kızsam ne yazar!

Onu tanımayan, aynı zamanda edep ve terbiyeden yoksun, nezaket ve kibarlıktan mahrum, nimetleri Allah Teâlâ'nın verdiğinden cahil olarak kendi marifetinden bilen zavallılar, daha hizmetin başındaki zamanlarda yardım için bir ara esnaf ziyaretlerinde bulunduğu zamanlarda, çok çirkin muamelelerde de bulunmuşlardır. Fakat o bunlara aldırmamış, nefisini yenerek küsmemiş, kırılmamıştır. Hizmetini yine devam ettirmiştir ama yöntem değişikliklerini de beraberinde getirerek elbette.

Bu çirkin muamelelere bir örnek verelim isterseniz. Bir gün yardım talebi ile bir esnaf ziyaretinde, karşısına çıkan elemana, derdini anlatmak için patronla görüşmek ve konuşmak istediğini ifade ederken, içeride koltuğuna kurularak oturan patron kibirli ve laubali bir şekilde bağırıştır: “Oğlum çok konuşturma, on lira ver, gönder gitsin!”

Şimdi bütün bu anlattıklarımın sonra mutlulukla ifade edeyim ki, hocam yaşının gereği emekli olduktan sonra yine kendi köyünde, başında üç beş ilim taliplisi ile ve halka sohbetle huzurlu bir hayat yaşamaktadır. Evlatlarının her biri tahsillerini bitirmiş bir işin başındadırlar. Mutlu ve müreffektirler. Köyüme gittikçe onu da ziyaret ederim. Aman ne tatlı sohbetlerimiz olur. Bir de bakarsınız ki saatler bitmiş, ayrılık vakti gelmiştir.

Bu arada yeri gelmişken hemen söyleyeyim: Henüz onu tanımayanlar varsa, her işlerini bırakarak hemen onu tanımaya ve sohbetini bir kere de olsa dinlemeye koşmalarını tavsiye ederim.

Nerde Ferasetli Cemaat?

İşte İbrahim Harbî böyle bir hizmette yalnız kalmaktan bahsediyor. Bunu anlayan cemaat lazım, ama nerede?

Oysa bunu biz anlatıyoruz. Cihattan bahsediyoruz. İnfaktan bahsediyoruz. Zaman cihadı, kültürle diyoruz. Öğrenci yetiştirmek, onları okutmak, onlara dinini öğrenecek imkanlar sunmak diyoruz. Bu millet denileni yapıyor ancak. Kendisi düşünmüyor ne yapacağını maalesef.

Mesela beni yemeğe davet ediyor esnaf kardeşlerim. Gitsem, iyi de ikram ediyorlar sağ olsunlar. Masraftan kaçınmıyorlar yani. Çorbalar, kebaplar, tatlılar, dondurmalar muazzam. Ama gitmiyorum. Evimde yemek var hamdolsun. Onlara niye masraf yaptırayım ki?

Ama bu arada kitap yazıyorum. Onlara da bir şekilde bunu bildiriyorum. Yahu beni yemeğe davet ederek belli bir masrafı göze alan adamlar, “hocam o kitaplardan bana on tane, yüz tane getir de hısım akrabama, öğrencilere hediye edeyim, okusun da faydalansınlar” demiyor. Birkaç tane çok rahat söyleyecek kadar yakinen tanıyıp güvendiğim hariç, kimseye bir şey söyleyemiyorum. Çünkü umduğum bazı kişilere bir iki defa utana sıkıla teklif ettim, “peki” dediler ama, çoğunun yüzünde bir iki çizgi oluştu, bir gölge oynadı. Bunu görünce bir daha da onlara bir şey diyemez oldum.

Peki, hani hizmet?

Kitap yazmak kolay mı? Sen gezmeyi, tozmayı, eğlenmeyi, tatili, istirahatı bırakacaksın, odana çekilecek ve ilimleri okuyacak, derleyecek, ilgili bilgileri bir araya getirecek, sonra müsvedde yazacak, sonra bunları temize çekeceksin, hata var mı diye tekrar okuyacaksın, sonra basacak matbaa arayacaksın, bulursan bir masrafla bastıracaksın, ama bunun satışında, dağıtımında yanında bir yardımcı bulamayacaksın...

İşte gariplik burada!

Oysa ben bu konularda bir yardımcı bulsaydım, yazdığım kitap şimdiki gibi elli falan değil, belki yüz, ikiyüz, üçyüz olurdu ve bunlar dosyalarda, bilgisayarda değil, basılmış olarak piyasada bulunurdu.

Sağlığım şimdi yerinde, yaşım müsait, her dernekte, her vakıfta sohbet eder, seminerler, konferanslar verebilir, camilerde vaaz edebilirim. Ama edemiyorum.

Neden mi?

Bir kısmı iyi niyetle, “hoca meşgul, bir de biz vaktini almayalım” diyordur. Bir kısmı “acaba gelir mi?” diyordur belki. . Bir kısmı hiç tanımıyor olabilir. Bir kısmı da üslup, meşrep, tarz, anlayış veya metot farkı gibi ufak tefek meselelere takılmış olabilirler. Bunlar anlayışla karşılanabilir. Ama sebep şunlar ise; “derneklerin, vakıfların hepsi sahiplidir. Ya adamları olacaksın, ya da haset duygularından arındırarak, “yerime oynayabilir” endişesinden, hatta korkusundan kurtaracaksın. Kendi için, kendi huyun, kendi kalbin olsa bir şeyler yapar, ikna etmeye çalışırsın, ama elin kalbiyle, elin nefsi ve içiyle nasıl oynarsın?

Kamusal Alanın Soğukluğu

Camiler de malum “Diyanet”e bağlıdır. Diyanetin ne amaçla ve nasıl kurulduğunu biliyoruz. Laik devlet, hem dini ve hem de din görevlilerini kontrol altına alarak kendisini şeriat tehlikesinden korumak, hem de zaman içinde dinde reform yaparak şeriatı büsbütün yok etmek için bu teşkilatı kurdu. Ama evdeki hesap çarşıya tam uymadı. Diyanette çalışanlar, samimi olarak ellerinden geldiğince dine ve Müslümanlara hizmet ettiler.

Fakat 28 Şubat Postmodern darbeden sonra Diyanete bir haller oldu. Eskiden hizmet diye çabalayan ve etrafındaki

alimlere imkan veren Diyanet gitti, yerine, devlete sıkı sıkı bağlı, hizmette hiçbir risk almayan, din hizmetini tekeline alarak, görevlisi dışındakileri devre dışı bırakan bir Diyanet geldi. Hatta kendi emeklisinden bile korkan, kapılarını din tahsili yapsa da kendi kurumunda çalışmayanlara kapatan, hizmet diye çok bir derdi olmayan sıradan bir idari kurum haline geldi.

Şimdi eskiden olduğu gibi dinine hizmet etmek için müftüler sana rica etmiyor, tam tersi, sen müftülere “lütfen bana dinime hizmet için bir imkan veriniz” diye yalvarıyorsun. O izin de aslanın ağzında, kolay kolay vermezler.

“Aman efendim, yüksek din tahsilli olarak bu senin kadar benim de hakkım” dersiniz, “ben istiyorum, ama vali izin vermiyor” diye topu vilayete atarlar. Bir adamını bulur, vali engelini de aşar, bir şekilde bir hizmet belgesi alırsınız, çok sürmez bir damga daha basar, o yetkiyi de iptal ettirirler. Konuştuklarında sanırsın ki bu din babalarının malıdır ve hizmete el koymuşlardır. Allah korkusu olsa bu durumlara düşülür mü? Laik devletin yüreğinden ve midesinden yakaladığı bir adama sen ne yapabilirsin?

Devlet katında hiç itibarları olmayan, bütün itibarlarını Müslüman halktan alan bu teşkilat ve adamlarına bilmem ki nasıl davranmalı? Seversin, hizmet etmek istersin, seni aşağılarlar. Foyalarını meydana koymak istersin, ne de olsa din hizmeti veriyorlar, o zarar görebilir veya halk maksadını anlamaz da fitne çıkabilir diye yapamazsın.

İşte bu yüzden “bilmem ki nasıl davranmalı?” deyip duruyoruz. Doğrusu sancılıyız, sorunluyuz, tepkiliyiz...

Evet, İbrâhîm Harbî “Bu zamanda garib, âlim ve sâlih bir zât olup da, dîne hizmet hususunda yardımcısız, yapayalnız kalan kimsedir” sözünde çok haklıdır.

Velhasıl dinini güzelce öğrenmiş ve tavizsiz yaşayan, dünyaya ve dünya adamlarına değer vermeyen, bütün himmet ve gayretiyle insanları Allah Teâlâ'ya davet eden, din için çalışan, Müslümanların dünya ve ahiret saadetlerine gayret eden, kalbi temiz, gönlü tok, huyu kibar, dili nazik, gördüğü eza ve cefaya sabırlı Allah adamlarına ne kadar ihtiyacımız var!

İslam dini devlet hayatında yürürlükté olsa, İslam toplumuna İslam medeniyeti hakim olsa, her köşé başında bol bol bulunabilecek bu mübarek insanlardan, bugün cari sistemin küfür olduğu zamanlarda, fabrikası kapatıldığıdan, bazen oluyor ki koca bir bölgede veya beldede bir tane bile bulunmuyor. Çağımızın insanı bu bakımdan kendisine bakarak veya dizinin dibinde oturup okuyarak veya sohbetini dinleyerek dinini öğrenecek ve severek yaşayacak örnek insanlardan da mahrumdur. Bu mahrumiyet, bu model azlığı, bu rehber kıtlığı, bu kaht-ı rical, aslına bakarsanız, taklidi seven, emsaline bakarak yaşaması kolayına giden, gözüyle gördüğüne daha çok inanan ve bağlanan insanlar için büyük bir mahrumiyettir. İşte size o çok muhtaç olduğumuz örneklerden birisi daha:

Geriye Bırakılan Eşyalar

Kethüdâzâde Arif Efendi devrinin en büyük alimlerinden dersler aldı ve dini ve dünyevi ilimlerde kendisini yetiştirdi. İlmi kadar kalbi hayatta da derindi. Tam bir gönül adamıydı. Yıllarca dersler verdi. O malum ve meşhur deyimile tam bir "ayaklı kütüphane" olarak kendini gösterdi.

Bir gün, kendisinden Farsça dersleri alan talebelerine şöyle demiş: Siz hemen dersinize çalışın, istediğiniz her şeyi sorun. Hocanız attar dükkânı gibidir."

Bunu duyan devrin diğer büyük bilgini ve “Mevakıp Tefsiri” sahibi İsmail Ferruh Efendi ise şunu söylemiş: “Hayır, efendi tevazu göstermiş. Kendisi attar dükkânı değil, Mısır Çarşısı’dır.”

İşte bir güzel manzara. Birisi tevazu gösterip varlığın belki yarısını gösteriyor. Öbürü de kıskanmak şöyle dursun, insaf gösterip hakkı ifade ediyor. Ulemaya layık olan da aslında budur değil mi?

Kethüdâzâde Arif Efendi dünyaya metelik veren biri değildir. Ehl-i keremdir. Şu olay da onu bize tanıtan bir şahitti. “İkinci Mahmud döneminin devlet adamlarından Halet Efendi'nin yalısı Beşiktaş'taydı. Dolayısıyla aynı semtte bulunan Neccarzâde tekkesine sık sık gidiyor, hem tekkenin şeyhi Hakkı Efendi'yle, hem de kendisine büyük bir muhabbet beslediği Kethüdâzâde ile görüşüyordu.

Halet Efendi sadece bu mülakatlarla da yetinmiyor; her Ramazan bayramında kavuktan, sarıktan, binişten, kürkten, kumaştan, entariden, topşaldan, mest ve pabuçtan oluşan mükemmel bir bohçayı da efendi hazretlerine verilmek üzere, tekkenin şeyhi Hakkı Efendiye gönderiyordu.

Gariptir ki Hakkı Efendi, bohçayı Kethüdâzâde'ye ulaştırmıyor, kendisi iç ediyordu. Bazen de Arif Efendi'nin haberi olmadan "Kethüdâzâde'nin yağı, pirinci kalmamış, kereminize muhtaçtır" diyerek hoca efendiyi bir nevi dilenci çanağı haline getiriyordu. Böylece Halet Efendi'den epey bir şeyler koparmanın yolunu buluyordu.

Tabii ki, Arif Efendi, arifliğinin ve zarifliğinin bir tezahürü olarak bütün bunlara göz yumuyor, hiçbir şey söylemiyor, dervişliğini ve ermişliğini -böylece- gözler önüne seriyordu. İnsan bunlara hayret ediyor ve “dervişe bak, şeyhe bak” demekten kendini alamıyor.

Bu durum, Halet Efendi'nin de dikkatini çekmiş: Kethüdâzâde bayram tebriği için konağa gelince, Halet Efendi gönderdiği elbiseleri efendinin üstünde görememiş ve taaccüp etmeye başlamış. "Efendi, acaba bizim hediyelere tenezzül etmiyor mu?" diye kendi kendine söylenmiş.

Vaziyeti gören yakınlarından biri: "Efendimiz, bir kere de bohçayı evine gönderseniz!" demiş. Halet Efendi diğer bayramda hediyeleri bizzat evine yollamış. Bu sefer gönderdiği elbiseleri, kendisini tebrik için gelen Arif Efendi'nin üzerinde görmüş. "Şimdi mesele anlaşıldı" demiş.

Benim esas dikkatimi çeken ve çok etkileyen ise şu bilgilerdir: "Kethüdâzâde Arif Efendi'nin vefatından sonra eşya olarak sadece bir leğen, bir ibrik, bir de üzerine giydiği elbise çıktı. Bunlardan başka hiçbir eşya bırakmadığı anlaşıldı.

Ancak kırk sandık nefis yazma kitaplarının olduğu görüldü. Bu kitapların büyük bir bölümünü Şeyhülislam Arif Hikmet Bey satın aldı ve Medine'deki meşhur kütüphanesini bunlarla kurdu. Daha doğrusu bu kıymetli eserlerin hepsini oraya vakfetti."

Bir insan böylesine dünyaya zahid olursa, dine ve insanlara, hatta hayvanata ve eşyaya hizmet eder. Hizmetleri de kendilerine güven ve sevgi beslediği için bereketli de olur. Büyük dava adamlarının bunlardan alacağı büyük dersler ve ibretler vardır.

İki İstismar Aracı Güzellik

Ama bir konuda maharetlerini teslim etmeliyiz; iyi kurnazdır, dünyalıklarını iyi bilir, hile ve aldatmayı iyi bilir, beklentileri iyi bilirler. Halkı o beklentiler ile düşürürler.

Nedir onlar?

Birisi kisvedir. Kılık kıyafet yani. Eski mübarek alimlerin sakal, sarık ve cübbesi. Cahilliğine bakmaz, bir sarık, bir cüppe bulur, sakal da yerindedir, az konuşur açık vermemek için, çok sükut eder, “kamil” dedirtir kendine. İnsanlar o görüntüye hasrettir zaten. Severler hemen, öpmek isterler elini, o da uzatır hemen, bazen bir ile de yetinmez, üç kere, beş kere öptürür elini, fırsat bu fırsat diye. İnsanlar öptükçe o daha da büyür ve daha da mübarekleşir.

Öbürü de süleledir. Maalesef böyle. Siz istediğiniz kadar “İslam’da ırkçılık yoktur. Kimse doğuştan üstün gelmez dünyaya. Herkes yaratılıştan eşittir. Üstünlük ne ırkte, ne soyda, ne renkte, dilde, coğrafyada. Sadece iman ve takvada. Sevgili Peygamberimiz, “amelinin ileri götürmediğini soyu sopy ileri götürmez” buyurmuş, kızı ve akrabasına “amel edin, benim peygamberliğime güvenmeyin” demiştir. İman ve salih amel olmazsa peygamber neslinden olmak fayda vermez” deyin.

Halkın kanını emerek sömüren istismarcılar bütün bu saydıklarınıza “evet” derler. Çünkü bunlar ayet ve hadise dayanan İslam temel ilkeleridir ve herkesin bildiği “mütearefe/öğreti”lerdir. Ama buna rağmen ağzını açtıklarında övünmek için kendilerinin ya Peygamber Efendimizin, ya Ebu Bekir, ya Ömer, ya Osman, ya Halid b. Velid, ya bilmem hangi sahabenin soyundan, neslinden olduklarını söylerler. İsimlerinin sonuna da ya seyyid, ya Bekrî, Ömerî, Farukî, Osmanî vs. eklerler. Yani dedeleri ile mübarekleşirler.

“Nerden malum? Hani belge?” dersiniz, ya yanmıştır, ya göçlerde kaybolmuştur. Aslı astarı yok.

Hadi olsa ne olur?

Hız. Ömer’in şahsiyeti malum? Peki iki bin sene sonra onun sülalesinden bir sahtekar çıkamaz mı yani? Kur’an bize

Peygamberlerden sonra gelen kötü nesillerinden bahsediyor. Ne diyeceksin?

İki hayret ettiğim şeyi ifade edeyim müsaadenizle. Hırsızlıktan kovulan bir okul arkadaşımız vardı Diyarbakır'da. Yaşlı başlı adamlar gelir, gözümüzün önünde o ahlaksızın elini öperlerdi. O da elini çekmeden ve utanmadan öptürürdü. Sebebini sorduk, sülalesinde şeyh varmış. Buyurun cenaze namazına.

Diğer bir hayretimi yazayım. Buraya bir “alim ve settid” olduğunu söyleyen birisi geldi. Ziyaret ettik. Sohbet arasında “şehrimizde de settidler var. Akrabanız yani. İsterseniz sizleri tanıştırayım” dedim. Oralı bile olmadı. Bu nasıl akrabalık? Bu nasıl sıla-i rahim? Demek ki işine gelen kadarı yetiyor ona. Gerisi fuzuli ortak olur belki, hiç istenir mi? Siz olsanız bunların samimiyetine inanır mısınız.

Şimdi bu söylediklerim başka şey, Peygamberimizi sevmenin bir alameti olan evlad-ı resul seyyid ve şerifleri sevmek ve saymak başka şeydir. Ama istismarcı bunu anlamazlıktan gelerek, “bak, gördün mü, seyyidliği inkar ediyor” diye yaygara yapabilir. O tıynette insanlardan her şey beklenir.

İki Çeşit Hizmet Erbabı

Her neyse, sadede gelelim. Öyle bir dünyada yaşıyoruz ki, çelişkiler, adaletsizlikler ve dengesizlikler diz boyu. İnsan gerçekten de bazen neye karar vereceğine, nasıl davranacağına şaşırıyor.

Mesela şurada birileri var; dinine ve ümmetine ihlas, samimiyet ve fedakarlıkla hizmet ediyor, başına insan topluyor, talebe yetiştiriyor, ama asla reklama, tanıtıma, şan ve

şöhrete pirim vermiyor, kendi köşesinde sesi çıkmadan öyle yaşayıp gidiyor. Az önce bir iki örneğini gördük şükür.

Fakat ne yazık ki kimileri de vardır, “dine ve millete hizmet etmeyi” istismar ederek kendisi ve sülalesine menfaat geçiriyorlar. Mesela yukarıda anlattığımız ilimde ve maneviyatta yarım yamalak adamlar, “dine ve millete hizmet” diye hemen bir dernek veya vakıf kurarak veya bir tekke, bir medrese açarak işe girişirler. Bir yumurta kuzlayıp da büyük marifet yapmış gibi akşama kadar öterek kafa şişiren tavuklar gibi, durmadan reklam ve tanıtıma geçerler. Artık hizmet için gelsin Müslümanlardan paralar. Hayatını milletin sırtına atmışlar, ömrünün baharında kısa yoldan evler, arabalar, binalar sahibi olmuşlardır. Üstelik “maaşsız, karşılıksız olarak dine hizmet ettiklerini” söyleyerek, maaşlı çalışan Diyanet veya Milli Eğitim mensuplarını küçük görmüşlerdir.

Oysa zannedildiği gibi ne ilimleri vardır, ne de maneviyatları. İlimleri yoktur, zira koca koca o binalardan alim çıkmaz. Çıkanlar da yine resmi okullara devam ile bir ilim disiplinine sahip olurlar. Maneviyat yoksulluğuna gelince, yaşadıkları dünyevi saltanat ve tantana bunun açık delilidir. Ama “Şeyh uçmaz, müridi uçurur” derler ya, bunların etrafında da bir grup vardır; kimi tedavisi mümkün olmayan ahmaklığından, kimisi beraber geçindiğinden, uçurur da uçururlar hazretlerini...

Biz bu uyanıkları yazarsak, acaba samimilere bir zarar verir miyiz diye kırk kere düşünüyoruz. Sonra bir yerlerden kokusu çıkıyor, yazmamakla yanlış yaptığımızı anlıyoruz. Tabi bir de bunların şerrinden, en azından iftiralarından korkmuyor da değiliz. İç boş bu adamlar bayram davulu gibi her yerde icap eder etmez konuşur dururlar, sizi karalarlar, öyle iftiralar atarlar ki, haberiniz bile olmaz. Olsa da elinizden bir şey

gelmez. Çünkü siz bayram davulu olamazsınız. Çok çok Allah Teâlâ'ya havale edersiniz. Allah şerlerinden emin eylesin.

Bu yüzden çok insan bunu görür ama görmezlikten gelir. "kol kırılır yen içinde" atasözü ile de teselli bulur. Kendini kandırmaktan başka çare mi vardır?

Aslında dine ve dindarlara zarar vermeseler, onların din istismarı ile milletin malını yemelerine çok rahatsız olmayacak, çok karşı çıkmayacağız. Çünkü insanlar onlara vereceği parayı nasıl olsa bir yerlerde yiyecekler, tüketeceklerdi. Böyle yapmakla hem kötü yerlerde yemekten kurtulmuşlar, hem de belki iyi niyetlerinin sevaplarını almış olurlar. Onlara bir zararı olmaz inşallah. Bize ise hiç olmaz.

Bu kanaate nasıl vardığımızı da anlatayım isterseniz:

Bizi İkna Etti

Bir zamanlar bizi “devletten maaş alarak dine hizmetle” itham edenler vardı. Biz kiralarda sürünürken, onların evi barkı vardı. Altlarında arabaları dahi vardı. Biz, hanımlarımızın kollarındaki düğünden kalma bilezikleri bozdurarak bir evimiz olsun diye kooperatife yazılırken, duyduğumuza göre onların hanımlarının kolları altın bilezikten gözükmeydi. Evet, buna rağmen bizim sevabımız yoktu, onlarınki vardı. Çünkü biz sözde “maaş” için, onlar ise sıdk ve ihlas ile “Allah için” çalışıyorlardı...

Bir gün alim ve fazıl bir insana dert yandık bu yüzden. Bize dedi ki:

“Bu milletin parasını herkes bir şekilde yiyor. Onlar da “din” diyerek yiyor, ama az da olsa bir din hizmeti de veriyorlar. Onlara gitmeyen para belki de yaramaz bir yere gidecektir. Öyleyse din hatırına karışmayın, kafaya da takmayın”

Biz bu sözleri haklı bulmuş ve öyle de yapmışık.

Peki öyleyse şimdi bunları yazmaktan maksadımız nedir mi?

Çok basit; yanlışla dikkat çekerek doğruyu tesbit ve tavsiye. Yoksa benim bu dediklerim ülkemizde ve yeryüzünde ihlasla hizmet eden hocalarımız, alimlerimiz, ariflerimiz, mütefekkir ve mücahitlerimizi zan altında bırakmasın. Kimse de onlarla beraber hizmetten geri kalmasın, geri çekilmesin. Maksadımız burada bir şek, şüphe, tereddüt, zan ve zafiyet açmak değildir asla. Bu, bindiğimiz dalı kesmek olur ve dava adamlarımızı incitir.

Benim maksadım, bu konuda bir hassasiyet oluşsun ve istismarcılar bilinsin ve onlara fırsat verilmesindir. Böylece onlar meydana boş zannederek güzel insanların faaliyetlerine zarar vermesinler, onların çalışmalarına gölge düşürmesinler.

Böylece dava adamı ile dünya adamı belli olsun. Malum, ameller niyetlere göredir.

Hemen söyleyelim; laf gelirse samimi olana da olmayana da geliyor ve herkesi aynı kefeye koyuyor maalesef. Bu da insanların itimadını sarsıyor, iyilere karşı da güven bunalımı yaşıyor, sonuçta yeni hizmet hamlelerine zarar veriyor.

İşte o ilkin saydığım ihlaslı insanlardan tanıdığım bir iki kişiden bahsetmiştim sizlere. Bunun daha çok emsallerini gördük biz. Tabakat, teracim ve biyografi kitapları onlarla dolu. Onlardan bir tanesinin hayatına bakacak ve bu kadacık örnek ile mecburen yetineceğiz. .

Gelin bir başka eleştiri alanımıza dikkat çekelim:

Davaya Doyduk mu?

Hani bir atasözümüz vardır: “Acıkan doymam, doyan acıkmam sanırmış.” İşte son zamanlardaki halimizi buna benzetiyorum.

“Osmanlıdan Cumhuriyete Büyük Kırılma”, “Laiklik Sorunu”, “Sistem ve Şeriat” “İslam’a Göre Irkçılık...” kitaplarımızda genişçe anlattığımız gibi bir zamanlar maddi alanda olduğu gibi manevi alanda da yokluklar vardı. Kap karanlık bir devir yaşadık. Din ilimleri yasaklanmıştı. Böyle giderse din unutulacak, bütün bütün elden gidecekti.

Osmanlıdan intikal eden hocaların çoğu bunu kabullenemediler. Yasak olmasına rağmen gizli gizli çocuk okuttular. Bu iş için mesleklerini, kişisel itibarlarını, hak ve hürriyetlerini, hatta yeri geldiğinde hayatlarını tehlikeye attılar. Karakollarda işkence gördüler. İşlerinden atıldılar. Hapse tıklandılar. Sakalları kesildi. İnsanlardan tecrit edildi. Kimisi idam edildi, kimisi de faili meçhul cinayetlere kurban gitti. Halk onlar için “gitti ve geri gelmedi” diyordu. Hadi onu da diyelim, başta CHP vardı ve ülkeyi tek parti olarak istedikleri gibi yönetiyorlardı.²⁹

Sonra İmam Hatip okulları açıldı. Hocalar ve millet ağlayarak ona hizmete koştular. Bir gül yetişsin diye bir sürü dikene katlanarak beslediler, bir alim çıksın diye nice münafıklara “eyvallah” dediler ve eziyetlerine katlandılar. Şikayet etmediler. Binalarını yaparken de, öğrencilerini okuturken de heyecan içindeydiler, zevkten bayılıyorlardı. Hiç “doymam” diyerek sarılıyorlardı işlerine.

²⁹ Yakın tarihi iyi anlamak için iki kitabı tavsiye etmeme izin verir misiniz? Birisi, Ali Ulvi Kurucu’nun Ertuğrul Düzdağ kaleminden hatıraları. 5 cilt. Diğeri de 3 ciltlik Hasan Hüseyin Ceylan’ın “Cumhuriyet Dönemi Din Devlet İlişkileri”.

Ne kadar arzu, tavsiye ve teşvik ederim, onlar her bir ilde kitaba geçmeli, hayatları yazılmalı ve tarihe dersler ve ibretler olarak teslim edilmeli. İmam Hatipliler bir vefa borcu olarak yapmalıdırlar bunu.

Sonra bir nesil geldi. Bu okulları hazır buldu. Dert çekmemiştir. Çile nedir bilmiyordu. Fedakarlığı angarya saymaya başladı. Okulda rutin işleri yapıyor ve arkasına bakmadan evine veya keyfine gidiyordu. Bunlar davaya “doymuştu” galiba ve bir daha “acıkmam” zannediyordu.

28 Şubat yakalarından tuttu ve şöyle kuvvetli bir şekilde sarstı. Ders aldılar mı dersiniz?

Sanmıyorum. Eski okuluma bir emekli olarak gidiyorum bazen. İçim parçalanıyor. Geriye bakıyorum, bize bu mirası bırakanlara dua ediyorum. Maalesef miras malı hor kullanılıyor.³⁰

İşte size sadece bir Hoca'nın anlattıkları. Acaba bu zamanda böyle adamlar var mıdır?

Mehmet Solmaz anlatıyor: “Arapçamızı bir hayli ilerlettiğimiz zaman 1951 yılında Kayseri'ye TBMM Başkanvekili İbrahim Kirazoğlu'nun vasıtasıyla hükümete tesir ediliyor ve Kayseri'ye İmam Hatip Okulu'nun açılması kararı alınıyor”

O zamanki Kayseri Müftümüz Hasan Hüseyin Aksakal efendi hizmette ateş gibi olan bir insandır. Bizler için Valiye ve Milli Eğitim Müdürüne müracaat ediyor, İmam Hatib'e alınmam için. Çünkü daha önce bulduğumuz diploma işe yaramıyor. Müftü, Vali ve Milli Eğitim Müdürünü ikna ediyor. Bunun sonucu ben Cumhuriyet ilkokulunda dışardan imtihan vererek ilkokul diploması aldım Hafız olmuş ve Arapça

³⁰ Bu konuda “İlim Ve Özgürlük” kitabımı hatırlatırım.

okumuş olan 25 kişi o yıl İmam Hatibe Müftünün yardımıyla girdik.

Müftü son derece çalışkandı. Arapça okutmanın yasak olduğu dönemde o Arapçadan icazet verdi. Arapça dersini de şu şekilde veriyor. Müftü Efendi kürsüden halka vaaz ediyor. Talabeleri de Camii Kebir'in muhtelif kemerleri dibinde kitaplarını açmış beklerler. Hoca biraz cemaate vaaz eder, sora arada da talebelere gramer dersi anlatır, konuyu bitirince de "ehlinin malumu " der vaaza geçer" Talebelerini böyle böyle yetiştirmiş. Hoca ile ilgili şöyle bir şey de anlatırlardı.”¹

Evet, Arapça ders verişe bakınız siz. Cemaata vaaz verirken arada öğrencilere ders anlatıyor...

Bu gün okullarda, derneklerde, vakıflarda lüks odalar var, koltuk dolu salonlar var. Ama ne okuyan öğrenci, ne de okutan hoca var...

Çünkü davaya doyduk galiba!

Çilesiz Hizmet Olmuyor

Devam edelim mi kaldığımız yerden Mehmet Solmaz'ı dinlemeye?

“Baltacı Nuh Efendi adında bir hocamız vardı. Yatsıdan sonra ikişer ikişer evine giderdik, ihtiyar bir hanımı vardı, kapıyı açardı. Hoca efendi bir mangalı yanına alır ısıtır. Molla Camii okutmaya başlardı. Gözü az gördüğü için bir arkadaşımız ibareyi okur, o açıklardı.

Bir akşam böyle ders okurken evi polisler bastılar. Kitaplarımızı toplayıp çuvala doldurdular ve hepimizi yaka paça Emniyete götürdüler. Hoca efendiyi bir arkadaşımızla götürdüler.

Sonra o arkadaşımız anlatıyor, bizi bir odaya götürdüler. Masada bir adam oturuyor, önündeki evrakı karıştırıyordu. Bir

müddet bekledikten sonra hoca efendi elindeki asayı adama uzattı ve "Ne soracaksınız çabuk sorun, çocukların dersi yarım kaldı, gidip onu tamamlayacağım"

Bilahare öğreniyoruz ki o adam Emniyet Müdürü imiş.

O zamanın hoca efendileri çok büyük fedakârlıklar yaptılar. Allah rızası için çok büyük baskılara karşı koydular, bir adam yetiştirmek için ne sıkıntılar çektiler. Onlara minnet borçluyuz. Allah hepsine gani gani rahmet eylesin, makamları cennet olsun. Allah bu millete de bir daha 50 öncesini göstermesin. (Yani CHP iktidarını.)

Bizim o zaman sahip olduğumuz düşünce, hocalarımızın düşüncesi idi. O zaman hocalarımız gerek bize gerek halka diyordu ki, Bunlar bu okullardan yetişecekler, iyi Müslüman olacaklar, iyi hoca olacaklar, halka örnek ve önder olacaklar Biz de o zaman halka iyi örnek olmak için iyi Müslüman olmaya mecburuz diye düşünüyorduk. Bunun ağırlığını hissediyorduk.

Bilhassa Camgözün Yusuf Efendi bu konuda hassasiyetle dururdu Vakur, konuştuğu zaman yüksek perdeden konuşan bir hoca efendi idi. Zaman zaman masaya oturur ağlardı ve 'yavrularım bu dine hizmet size kalmıştır. Siz iyi yetişirseniz, iyi Müslüman olursanız bu millet sizin peşinizden gider Sizi örnek alır. Aman iyi olmaya çalışın' derdi. Bizim kulaklarımızda hep hocalarımızın bu sözleri vardı."³¹

Acaba şimdi bu okullarımızda zaman zaman masaya oturup "yavrularım bu dine hizmet size kalmıştır" diye ağlayan hocalar var mıdır?

³¹ Altınoluk Dergisi, 1994, Ekim, sayı, 104.

“Bu hocaların halkla münasebetleri nasıldı?” diye bir soruya şöyle cevap verir Solmaz Bey: “Gayet iyiydi. Fikir yönünden halka hâkimdiler. Mesela bu hoca efendilerden biri sokaktan geçerken herkes ayağa kalkar, hürmet gösterirlerdi. Hoca efendi de sağına soluna selam verir, öyle giderdi. Şimdi müftü de geçiyor, İmam da geçiyor, vaiz de geçiyor, kimsenin kimseye aldıracağı yok.”

Bunun bir sebebi sistemin başarısı ile milleti dininden, medeniyetinden koparması ise, diğer bir sebebi de halkın bizzat gözleriyle öyle âlim ve fedakâr insanları artık göremez olmasıdır herhalde. Bunu değerlendirmemiz gerekir diye düşünüyorum.

Evet, doymuş gibi davranıyoruz ama bilmeliyiz ki doyan da acıdır. Doyanın acıkması sanması bir duygusal aldanmadan başka bir şey değildir.

Sözü Değerli Kılan

“Din” diyerek “dünya” için çalışan küçük insanların şerrinden Allah Teala bütün insanlığı korusun. Bugünlerde acaip garaip işler yaşıyoruz. Umduğumuz dağlara kar yağıyor. “Hizmet” diyerek “ihanet” içinde koşanların foyası meydana çıktıkça, badanası boyası silindikçe altındaki kirli paslı duvarın meydana çıkması gibi, ruhlarının kabalığı ortalığa dökülen kimi kelli felli insanların, yıktıkları kardeşlik binasından, yaktıkları fitne ateşinden dolayı özür dileyip kavgayı bitirme teklifine karşı, kendisine ihanet ederek kötülük yaptığı Müslümanlardan özür dilemesi teklif edilince, özürü kabahatinden büyük olarak şöyle söyler: “Bir mümin bir münafıktan asla özür dilemez.”

Bu söz aslında bir iktibas, yani bir alıntıdır. Merhum şehit Seyyid Kutub için idam kararı verilince İslam dünyası

buna üzülr, tepki verir ve Nasır'a "yapma" derler. O da bunun üzerine şehide haber salar, "benden özür dilesin, affedeyim."

Merhum Seyyid Kutub da şu minvalde konuşur: "Ben şeriata göre bu idamı hak ettiysem, cezamı çekmem lazım. Seve seve çekerim. Niye ondan özür dileyeyim ki? Yok, ben bu cezayı hak etmemişsem, o zalim idamıma sebep ise, ben neden o zalimden özür dileyeyim ki? Yok öylesine özür dile diyecekseniz, bir Müslüman zalim bir münafıktan özür dilemez."

Şimdi bu sözü, kendisine "savaş açtıklarından ve Recep Tayyip Beyden özür dile de bu kavga bitsin" diyenlere Fethullah Gülen ve yandaşlarının söyleme hakkı var mıdır? Amerika ve İsrail'in siperine yatacak, Müslümanlardan topladığın paralarla kafirlerden aldığın silahları, ayarını bozduğun çor çocukla beraber vatanına ve milletine sıkarak ihanet edeceksin, Yahudiler ve Hristiyanlar ile işbirliği halinde Müslümanlara karşı savaşacaksın, sonra da "Bir mümin bir münafıktan asla özür dilemez" diyeceksin. Yok öyle yağma!

O zaman herkes sorar tabi, "kim Müslüman kim münafık" diye!...

Biz de feryat ederiz: "İşte bu cemaat kafasıyla mı biz İttihad-ı İslam'ı sağlayacağız?"

Sözüm bütün cemaatlere. Bir an önce "bütün cemaat ehli kardeşir" eksiği yerine "bütün müminler kardeşir" tamı ile iman tazelemeliyiz.

Bu "iman tazeleme" lafına da kimse yersiz ve haksız alınganlık yapmasın. Bu sözde inkar ifadesi yoktur. Bu söz, Efendimizin ve sahabenin kullandığı bir sözdür, bilenler bilir.

Keşke günde yüzbin kere "la ilahe illallah" diyerek ve manasını kavramaya çalışarak iman tazelese...

Şimdi birileri sorabilir, siz ki her zaman cemaatleri savunursunuz, şimdi neden böyle dersiniz?

Yine savunuyoruz, yine birlik ve beraberlikten yanayız. Yine müşterek çalışmanın bereketine inanıyoruz. ama artık sütün ağzımız yandı, ihtiyat gösterip artık yoğurdu üfleyerek yersek şaşmayınız.

Nasıl mı yandı?

Üstü örtülü anlatalım.

Cemaatin Önü Ve Sonu

Aslında bu konuları daha önce de yazdım, ama yayınlamadım. Fayda yerine zarar vereceğine inandım. Nitekim doğru düşündüğümü da yaşayarak gördüm. Maalesef pislilikleri halının altına ata ata hanelerimiz “çöp eve” döndü. Şimdi ben azıcık açayım meseleyi. Ne netameli bir konudur, siz de görüp takdir edeceksiniz.

Akıllı, zeki, gayretli bir insan çıkıyor. Bin bir zorluklarla ilim tahsil ediyor, edep tahsil ediyor. Sonra bir yer seçiyor kendisine. Başlıyor “din, iman, ahlak, ümmet, devlet, cihat” diyerek çalışmaya. Derken etrafında bir cemaat oluşuyor zamanla. Hemen bir dernek veya vakıf kuruyorlar. Bunu gören zengin fakir Müslümanlar, muhafazakar belediyeler, iş adamları, tüccarlar zekâttır, sadakadır, sevaptır diyerek onlara yardım ediyor. Derken yurtlar, yuvalar, okullar, medreseler, tekkeler açılıyor. Ortalıkta güzel işler oluyor.

Ama bu arada başka şeyler de oluyor. Nasıl mı?

Artık o gariban hizmet eri gidiyor, yerine paralara, binalara, insanlara hükmeden bir “büyük patron”, pardon “büyük insan” geliyor. Artık adamın kendisinin, yavrularının lüks daireleri, son model arabaları oluyor. Olacak tabi. Aç ve açıkta kalacak değil ya. Madem dine ve insanlara hizmet

ediyor, madem insanlar gönüllü veriyor, oraya vermeseler nereye gidecek ki, ya israfa, ya harama, öyleyse helali hoş olsun.

İyi, helali hoş olsun da, ama bu arada başka şeyler de olmaya başlıyor. Ne gibi mi?

Yavaş yavaş adamdan tevazu gidiyor, istişare gidiyor, başkalarına itibar ve hürmet gidiyor, yerine kendini beğenmiş, gururlu, kibirli, el etek öptüren, öpmeyenleri sevmeyen, kimseye değer vermeyen, maddi menfaati olmadan kimseyi ziyaret etmeyen, herkesi kendi ayağına bekleyen biri geliyor. Sevgili Peygamberimizi örnek alarak bir kafirin, bir fasığın, bir mücrimin yanına gidip de ona tebliğ yaptığı görülmemiştir. O insanlara gitmez, ona insanlar gelir dedik ya... Kabe sanki mübarek.

Derken cemaati de yavaş yavaş adama benzemeye başlar. Onlara göre “kendi adamları alimdir, velidir, şeyhtir, hazretir, gavstır, kutuptur, kutbul aktaptır, müceddittir, kuddise sirruhtur.”

Hani “şeyh uçmaz, müridi uçuğu” derler ya, artık uçak falan az geliyor, füze ile fırlatıyorlar zavallıyı. Neden “zavallı” diyoruz? “Yapmayın arkadaşlar, bizi bu kadar övmeyin. İcabında ters teper” demiyor. Halbu ki ahlak ilminde bir kaide vardır; bir adamı onda olmayan bir vasıf veya meziyetle övmek, aslında onu övmek değil, alaya almak, dalga geçmek, istihza etmektir. Fakat böyle ince işlerden ne kendini beğenmiş kibirlinin, ne de gemi azıya alarak dur durak bilmeyen cahil cemaatinin haberi vardır.

Tam bir “tipik zamane cemaati” oluyorlar. Mesela efendi hazretleri artık yalnız bir yere gitmez. Cumhurbaşkanı veya başbakan gibi önünde ve arkasında yürüyen adamlar vardır. Arabaya binerken kapılar açılır, kapanır. Arka sağ

koltukta bir kral gibi oturur. Göstermelik bir tevazu ve tebessüm, ama her şeyi dikkatle süzen ve değerlendiren bir nazar vardır. Hele bir nezaket göstermesinler bakalım, görürler babalarının damını...

“Nerden biliyorsun?” demeyin, siz görmüyor musunuz bunları?

Ben nicelerini gördüm bunların. Dahası var; yine bunlar onların yanında sulu nimet, hatta iyi sayılırlar. Maalesef daha da kötüler, daha da zararlıları vardır.

Her neyse, bu hamur daha çok su götürür. Sanırım maksat hasıl olmuştur.. şimdi gelelim ikinci engele...

“Ne engeli?” dediğinizi duyar gibiyim. Hani az yukarda demiştik. Hatırlayalım idterseniz:

Alimler Ve İdareciler

Alimlerimizden güzel dinimizi anlatma ve öğretme yolunda kendilerinden bir güzel konuşma konuşma, iki eser yazma isteklerimizi belitmiştik. Alimler bu iki ihtiyacı karşıladıkça sevgi ve saygıları arttığı gibi kendi ilim ve fazilette dereceleri de artar. Peki ama neden her alim bunu yapmaz? Nedir bunu engelleyen sebepler.

Bu sebepleri iki asılda toplayabiliriz:

1- “Dünya sevgisi” diyebileceğimiz şehvet ve lezzetlerine dalma, böylece vakti zayi ederek ömrü bitirme. Yukarıdaki anlattığımız tehlikenin içine düşme.

İşte buraya kadar kısmen bunları ifade ettik.

Gelelim ötekisine:

2- Korku: Bu da hakkı söyleme veya yazma karşısında zalim idarecileri ve insanların kendisine kızacak ve zarar vereceklerini vehmetme veya kesin bilme. Tatlı canını zarar ve ziyana sokmama, Yaşama, mal mülk edinme haklarından

mahrum olmama, zindanlara düşerek hürriyetini kaybetme gibi endişe ve korkular yüzünden görevini ihmal veya terk etme. Bu da doğrudan alimler ile idareciler arasındaki işleri, ilişkileri ifade eder.

Biz bu konuda “İlim Ve İktidar” kitabımızı yazmıştık.onu tavsiye ederiz. Orada da genişçe işlemiştik: “Alimlerin hizmet ederken idarecilerle olan ilişkileri göz önüne alındığında, bunun iki yolu bulunmaktadır; ya idarenin dışında kalarak, yada içinde kalarak” demiştik.

Bu hizmetlerden hangisinin daha faydalı ve sahibinin daha başarılı olduğu, doğrusu kapsamlı bir çalışmayı gerektirir. Elimizde ben bilerek böyle bir bilimsel araştırma yok. Ancak tecrübelerimiz, gördüklerimiz var. Onun için “iyi niyetliler için ikisi de gerekli” diyenlere bir itirazımız yok.

eğer devlet İslam devleti ise bu konuda çok bir sorun yok. Sorun, yürürlükteki sistemin İslam olmadığı zamanlarda söz konudur.

Bu durumda görebildiğimiz kadarıyla, devletten bağımsız, sivil halkla beraber ve İslam’ın kendi kuralları içinde kalarak çalışmak, devletin kuralları içinde kalarak çalışmaktan daha zor, çetin, sıkıntılı, acılı, işkenceli olmuş ise de, Allah bilir ya, daha bereketli, faydalı, kalıcı, sağlam ve etkili olmuştur.

Devletin, Diyanet’i kuruluş amacı dikkate alınırsa herhalde doğru olan da budur. Hiç kuşkusuz daha önce peygamberlerin tevhid mücadelesi de böyle olmuştur.

Şunu unutmuş değiliz; bir ülkede yaşayıp da o ülkenin yasalarından azade kalmak, muaf tutulmak, tabi ki mümkün değildir. Dolayısıyla, ülke içinde tam bağımsız bir hareketi sürekli devam ettirmek düşünülmez.

Ancak insan haklarına saygılı, halk iradesine dayanan, hukukun üstünlüğüne yürekten inanmış, çoğulcu, katılımcı değerlere saygılı, kendisine güvenen olgun insanların yönetiminde olan bir ülkede, sistem içinde kalmanın o kadar mahzuru olmasa da, genellikle böyle bir yönetimi bulmak biraz da yaşanan gerçeklere uymadığından ayakları yere basmayan “ideal” bir düşüncedir. Veya ham hayal midir? Bilemiyorum. Öyle görünüyor gibi. Ama Nasteddin Hocanın “ya tutarsa” demesi gibi, “ya gerçekleşirse” ne güzel. Zaten sorun kalmamış demektir.

Onun için şartlı söyleyelim, sayılan değerlere yabancı yönetimlerde, idarenin dışında kalmak İslam için daha güven verici, asli hüviyetini daha iyi koruyucu ve kalıcı hizmetlere daha bir vesile olucu olabilir.

Kimilerine göre ilk bakışta garip gibi gelebilir bu düşünce. Ama hiç şüphesiz tartışmaya hem açık hem de değer bir konudur dersek, bilmem ne dersiniz?

İslam ve Sistem İlişkileri

İslam alimlerinin idareden bağımsız çalışmalarının bizim için ilk örneklerinden birisi, şüphesiz ki İslam hukukunun en büyük temsilcilerinden biri olan müctehid imamımız Ebu Hanife'dir.

Yönetimin gayr-ı meşru bir biçimde Emeviler'e geçmesinden, hilafetin saltanata dönüşmesinden ve art arda gelen zalimane uygulamalardan sonra İmam, tamamen yönetimden bağımsız bir hareket başlattı. Yönetimin her türlü yönlendirmesinden uzak bir hareket...

Ancak O'nun vefatından sonra en büyük talebesi, Hanefi mezhebinin ikinci müctehidi Ebu Yusuf, onun istemediği ve bu yüzden kırbaçlandığı, hatta zindana atıldığı, belki de ölümüne

sebepe olan ülkenin baş kadılığı memuriyetini, bu günün ifadesiyle bir yerde “Adalet Bakanlığı”nı kabul etmiş ve bir kısım hizmetlerde bulunmuştur.

Bu da ayrıca düşünülmesi ve değerlendirilmesi gereken bir durumdur. Anlaşılan sosyal olaylarda bazen doğru tek olmayabiliyor. En doğru ise her zaman tartışma götürür...

Bu değerlendirmeyi sanırım ilk yapan da Ebu Yusuf'tur. “İmam Azam'ın bir numaralı talebesi İmam Ebu Yusuf'a sormuşlar:

- Hocanın ölümü pahasına kabul etmemekte sonuna kadar direnip can verdiği baş yargıçlık görevini sen niçin kabul ettin? diye.

Cevabı şöyle olmuş:

- Hocam, görevi kendisi kabul etmediğinde, o göreve getirilecek olanların yine ehliyet ve liyakat sahibi kimseler olduğundan emindi. Fakat benim zamanıma gelince iş tamamen değişti. Eğer bu görevi ben kabul etmeseydim, ilmin namusunu satacak olan şarlatanlar sırada bekliyordu.

Bu gün ne Ebu Hanife gibi, Emevi iktidarının zulümlerini kendi varlığıyla meşrulaştırmamak için, Emevi Valisi İbn Hübeyre'nin dayanılmaz tehditlerine karşı “Vallahi, eğer benden Vasıt mescidinin kapılarını saymamı istese, şu ırmakta boğulmaya razı olurum da ona dahi razı olmam” diyecek kadar yiğit hocaefendiler, ne de Ebu Yusuf gibi kendisini adalet bakanlığına veya baş yargıçlığa taşıyan iktidarın zirvesinde oturan Ebu Cafer Mansur'un aleyhine birkaç kez hüküm verecek kadar cesur ve adil talebe efendiler var.

Bugün Müslümanlar, destekledikleri siyasilerden bir İslam Devleti beklemeyecek kadar gerçekçidirler. Onların beklentisi, kendilerini temsil iddiasıyla ortaya çıkanların,

temsil ettikleri kitlelerin boyunlarını bükcek, onurlarını iki paralık edecek tavırlardan uzak durmaları ve ülkede herkese verilen haklardan, hukukun üstünlüğü, adalet ve eşitlik ilkelerine aykırı olarak Müslümanların mahrum edilmesine mani olmalarıdır.

Allah bilir ya, bu konuda “ille de şu faydalı olur” diye bir hüküm vermek ve “metot kavgası”na düşmekten daha çok, bulunduğumuz yerdeki elde olan tüm imkanları İslam için değerlendirmeyi düşünmek daha yararlı olacaktır.

Ancak eğer devlet memuru olunacaksa, “onun getirdiği olumsuzlukları iyi bilmek ve karşı tedbirlerini almak kayıt ve şartıyla” demekten de kendimizi alamıyoruz onca tecrübeden sonra.

Çünkü bu sistemin insanları nasıl önce değiştirerek uyuttuğunu ve ardından da yuttuğunu maalesef yaşayarak çok gördük, hala da görüyoruz...

Sivil Örgütler Ve Bağımsız Çalışmalar

Özellikle günümüzde sivil örgütlerin ve gönüllü kuruluşların daha yaygın olduğu, halkın yönetime daha etkin katıldığı, insan haklarının öne çıkarıldığı ve kamuoyu gücünün, baskısının ve etkisinin daha bir belirginleştiği ortamlarda, sanırım sivil ve bağımsız çalışmalar İslam için daha bereketli olacaktır.

Müslümanlar bugün, kısmen verilen özgürlük ortamında, özel okullar, yurtlar, yuvalar, vakıflar, dernekler, kısaca medya denilen bütün basın yayın araçları ve daha başka etkinliklerle, İslam’ı tebliğe çalışıyorlar. Yapılacak iş, halkı kazanmaktır. O oranda dava başarıya ulaşabilecektir.

Ancak, “hakka ve halka hizmet ve hamiyet (koruma) niyetiyle” resmî kurumlar içinde kalarak, yönetimde etkin

olmak da, ayrıca vaz geçilmemesi gerekli görülmüş bir hizmet şeklidir. Tabi ki, tehlike alanları iyi tesbit edildikten, maddi manevi gerekli savunma tedbirleri gerçekleştirildikten sonra.

Hareketin metod ve stratejisini belirleme işi, hiç şüphesiz Allah'ın ilim vermekle, dinde kavrayışlı kılmakla, kendilerine hayır vermek istediği belli olmuş olan alimlere düşer. Öyleyse istişareyi hiçbir zaman unutmayan ülema, ilim sahibi olduğu kadar, izzet sahibi de olacaktır. Üstün bir ahlak ve iradeye sahip olacaktır. Böylece, sistemin pozitif ve negatif görünen tuzaklarına düşmeyecek, ne dünya; yani dünyanın malı, makamı, baş olma sevdası, karşı cins ve aile fitnesi onun gurur, kibir ve ucbunu okşayıp, hırs ve haset ateşiyle riya ve süm'aya atmayacak, ne de kınanma, dışlanma, hatta eziyet ve işkence görme gibi korkular, onu davasından asla yıldırmayacak, döndürmeyecektir.

Âlim, önderliğinin bilincinde olacaktır; çünkü azıcık bir sapma, suya atılan taşın çevresinde geniş halkalar oluşturmaları gibi, arkasındaki binlerce, milyonlarca takip edeninde büyük depremler meydana getirecek, azıcık bir yanlış, cepheleri alt üst edecektir. Zalimlere ufacık bir meyil ve muhabbet, arkasından gelenlere zalimleri sevdirecek ve onların beleş avukatı yapacaktır. Zalimlere azıcık bir sevgi, yönelme ve destekleme, ateş çarpmasına sebep olacaktır.(Hud, 113)

Yolumuzun emektar yazarlarından birisinin konumuzla ilgili şu sözleri bu mevzuda bir fezleke değerindedir: “Müslümanların, zamanın taşkın sularında bir saman çöpü gibi akıntıya kapılıp gitmemeleri ne kadar elzemse, hadiselere seyirci kalarak hayatın kıyısında yaşamamaları da o kadar elzemdir. Müslümanları hayatın merkezine tekrar taşıyacak olan alimler, hesaplama şöyle dursun, resmi söylemle örtüşmeyi bir marifet sananlar değil, Allah'tan korkan, hakkın

ve hakikatın hatırını herkesten ve herşeyden daha üstün tutanlar olacaktır.”(M. İslamoğlu, Yeni Şafak Gazetesi, 8. sayfa, 28 Mayıs 1999)

Onlara o kadar ihtiyacımız olduğu halde, ne kadar da azlar değil mi?

Üniversitede Özgür Düşünce mi Dediniz?

"Tabuların değil özgür düşüncenin hakim olduğu, susmanın değil konuşmanın erdem sayıldığı bir yerdir üniversite. Sistematik düşüncenin esas olduğu bir alandır.

İnsanların soru sormaktan çekinmediği, soru sormanın ayıp ve günah kabul edilmediği, tam tersine teşvik edildiği, cevap aramanın hem de yüksek sesle cevap aramanın fazilet kabul edildiği yerlerdir. Üniversiteyi üniversite yapan temel değer budur.

Bilgi elbette önemlidir. Ama öğrencilere özgür düşüncenin kapısını açması gerekiyor."³²

Kim söylüyor bu güzel ve haklı sözleri?

Kahramanmaraş Valisi Mehmet Niyazi Tanılır.

Hem de tam yerinde. Kahramanmaraş Sütçü İmam Üniversitesi'nin 2010-2011 eğitim öğretim yılı açılışı için düzenlenen törende söylüyor bunları.

Tanılır, üniversitelerin her şeyden önce özgür bilimin, özgür düşüncenin ayrıcalıklı alanı olduğunu kaydeden Tanılır, arkasından alıntıladığımız konuşmasını yapmış.

Acaba rektör, dekanlar ve eğitim öğretim görevlileri neler düşünüyor o anda, çok merak ediyorum. “Haklısın

³² <http://www.medya73.com/ksude-akademik-yil-acildi-haberi-353510.html>

ama...” mı diyorlardı, yoksa “hadi canım sende” mi? Çünkü her iki gurubun da bolca bulunduğu yerlerdir üniversiteler.

Ne derece gerçekleşebilir bu hayal bu şartlarda acaba bu ülkede?

Bu ülke ki, anayasasında belli bir ilke ve ideolojiye bağlamış yönetimi, eğitimi, hukuku, hatta her şeyi...

O çizgiden çıkmayı “gaflet, dalalet, hatta hıyanet” olarak görmüş. Bunun için denetleyici YÖK’ü kurmuş. Her fakültede o ideolojinin devrim tarihi okutulur. Tıp ya da hukukta fark etmez.. “Bana ne bu dersten? Burası tarih fakültesi mi?” diyemez kimse. Derse gününü görür.

Acaba bu zamana kadar kaç eğitim öğretim adamı atılmıştır üniversitelerden?

Keşke bunu bilseydim. Bu kadar emek, bir ideolojik dogmaya nasıl kurban edildi, somut rakamlarını söyleyebilseydim. Ama on binleri bulacağından hiç kuşku yok.

Yıllar öncesini hatırlattı bana bu sözler. Seksenli yılların ortalarında idi. Bir İlahiyat Fakültesine öğretim görevlisi için sınavlara katılmıştık. Ben yabancı dilden kaybettim. Ama bir arkadaşımız iki sınavı verdi ve iş branştan 3. sınava kaldı. O gece o fakülteden bazılarının ona verdikleri taktikleri ve yaptıkları uyarıları görünce midem bulandı ve kendi kendime “iyi ki ilk sınavı verememişim. Yoksa ben burada yaşayamazdım” dedim içimden.

Taktiklerden bir kısmı şöyleydi: “Falanları hiç tanımıyorsun. Filanlara karşı çok saygılı ol. Şu düşünceleri öne çıkar. Asla şu düşünceleri çağrıştıracak sözler sarfetme...”

Hatta ne olur ne olmaz diye ünvana göre rektöre iki ya da üç yılda bir sözleşme yenileme yetkisi verilmiş. Yani her

zaman denetim altındasın. “Sana ihtiyacımız yok” denildiğinde işin bitmiştir.

Yahu bir işçiyi bile böyle kolay işinden edemezsiniz, bu nasıl baskıcı bir sistemdir böyle? Yok olasıca YÖK düzeni böyledir işte...

Bazı Prof. tanıdıklarına sitem etmiştik bir ara, “neden halka bu kadar kapalısınız? Neden bilgilerinizden şehrinizi mahrum ediyorsunuz?” diye. O da açtı ağzını, yumdu gözünü. Meğer ne dertliymiş öyle.

“Yahu” diyor, “bırak konferans, seminer, vaaz vermeyi, davet edilen bilimsel sempozyumlara katılmamız bile sorun oluyor. “Masrafı bizden” desek bile izin alamıyoruz.”

Acaba fakülteler programlarını hazırlamada ne kadar serbestler?

Acaba yöneticilerinden kaç tanesi emekli asker veya istihbarat elemanı? Ya birbirlerini gammazlamalar? Vazgeçtik o hasetçilikten, dünyalık ve benlik yarışından...

Bugün üniversiteler 12 Eylül Darbesi ve YÖK ile büyük bir perişanlık yaşamaktadırlar. “tek tip insan yetiştirme projesinin” ana merkezi maalesef üniversitelerdir. Bir ilköğretim kurumu bile onlardan daha özgür.

Bu konuda “İlim ve Özgürlük” isimli kitabımızda yeterli bilgiler vermiştik, bakılabilir.

Bütün bu gerçekler karşısında vali beyin sözleri bir devrim niteliğinde önemli sözlerdir. “Bir marangozun sandık yapmak için tahtaya ihtiyacı var” demek gibi, aslına bakarsanız bu sözler üniversiteler için ne kadar gereksizdir değil mi?

Artık olağanın yerine taht kuran olağanüstülükleri kovma zamanı gelmedi mi?

Ne dersiniz, bu alıntılar ümit veriyor değil mi?.

Alimlerden Beklentilerimiz

Bu ümmet, insanlık için çıkarılmış hayırlı bir ümmettir. Hayırlı oluşu, görevinden gelmektedir. Görevi ise; Allah'a iman, Allah'a davet, iyiliği emretme, kötülükten alıkoymadır.⁽¹⁾ Nerede bir insan topluluğu yaşıyorsa, Allah'ın, tarihî süreci içerisinde sürekli olgunlaştırarak artık kemale erdirdiği, üstümüzdeki tamamlanmış nimeti ve razı olduğu din; yani yaşama biçimi olan İslam'ı oralara götürme ve örnek bir yaşayışla sunma, yani tebliğ...⁽²⁾

Allah, bu kutsal görev için asaleten peygamberleri, vekaleten de alimleri seçmiştir. Alimler, peygamberlerin varisleri, vekilleridir.⁽³⁾ İlim, her şeyi bilen Allah'ın yücelttiği, değer verdiği bir sıfattır. Daha indirdiği ilk ayetlerinde ilmi, okumayı, yazmayı, bilinmeyi bellemeyi teşvik etmiştir.⁽⁴⁾

Ne var ki yaşanan hayatta her şey yaratılış amacını gerçekleştirmek için hilkate uygun, kaide ve kurala bağlı gitmiyor. İmtihan gereği denenmeler ve sınanmalarda görülüyor ki bırakın sıradan bir ferdini, bazen ümmetin en seçkinleri olan alimleri bile kuvvetli esen kasırgalar yerlerinden savuruyor, tepetaklak ederek yere seriyor. Bazen de dünya muhabbeti gibi gönülde heyelanlar oluyor, zemin kayıyor ve kalpler manevî depremler yaşıyor.

(1) Al-i İmran 110.

(2) Maide 3; Al-i İmran 104.

(3) Buhârî, İlim 10; Ebû Dâvud, İlim 1; İbn-i Mâce, Mukaddime 17; Dârimî, Mukaddime 32.

(4) Alak 1-5.

(5) Kasas 77.

Biz alimi ve önderliğini işlediğimiz hitapta baştan sona buna dikkat çekmiştik. Şimdi size daha girişte dikkat çektiğimiz bazı uyarıları tekrar hatırlatmak isteriz.

Niçin mi?

Derdi ve çareyi iyi tespit edelim, dermanı bulalım için inşallah.

Alimler, genelde iki kısımdırlar; iyi alimler, kötü alimler. İyi alimler, peygamberlerin vekilleri ve varisleri olarak onların yolunda giden ve toplumları Allah’a davet ederek İslamı hakim kılan, bu uğurda çalışan, didinen, uğraşan insanlardır. Amaçları Allah’ın rızasıdır. Gözlerinde dünya yoktur. Dünyanın malı, makamı, şanı, şöhreti gözlerinde değersizdir. Onların gözledikleri Allah’tır; Allah’ın hoşnutluğudur. Yani ahiret alemi... Elbette dünyadan da nasiplerini unutmayacaklardır. Zira o da Allah’ın arzusudur.⁽⁵⁾

Kötü alimler ise, ilmi ile dünyaya yönelmiş, onun malını makamını, şanını, şöhretini elde etmek için dine sırt çevirmiş, Allah’ın emirlerini arkalarına atmış, insanlar ona çok muhtaç iken İslamın emirlerini gizleyip örtterek açıklamamış, yaymamış, hatta yayılmasına mani olmuş, kendi çıkarlarına ters düştüğünü gördükleri anda dini kısmen veya tamamen değiştirmiş, dinde karışıklık çıkararak onu gözden düşürmek istemiş, zalimlerin keyfine göre konuşup yorum yapmış, fetva vermiş, böylece İslama perde olmuş, engel olmuş kimselerdir. Allah’ın ve yarattığı her varlığın lanet ettiği kimseler... kovulmuş kimseler... en büyük aldanmışla.³³

Çağımızda da İslam, dünkü cahiliyyete benzer bir durumla karşı karşıyadır. Osmanlı’nın yıkılışından sonra İslam

³³ Bakara,159-163

coğrafyası, asli hüviyetinden uzak ve yarım yamalak da olsa var olan hilafetten uzak, İslam devletinden uzak, ümmet birliğinden uzaktır. Görünür görünmez işgaller altındadır. Devlet hayatında ve onun tüm kurumlarında, yaman bir manevi işgal, yani kültürel işgal yaşanmaktadır. Hukuk, ekonomi, eğitim ve kültür alanları, amansız bir işgalin en açık görüntülerini sergilemektedir.

Yeniden İslama dönüşün bayraklarını, kuşkusuz İslam'ı en iyi bilen, yaşayan, yayan, alimler kaldıracaklardır. Artık peygamber beklemiyoruz. Alimler, onların varisleri ve vekilleri olarak, peygamber görevi göreceklerdir. Ümmetin önderleri olan alimler, İslamî hareketin başında, onu Allah'ın sünnetine uygun olarak götüreceklerdir. Böyle olursa hareket başarıya ulaşacak, emekler boşa gitmeyecektir. Alimlerin önderliğinde olan hareketlerin başarılı, aksine durumların ise başarısız ve sonuçsuz kaldığı, çağımızda yaşanan gerçeklerdir. Belki bu çabaların da mutlaka bir ecri olacaktır İnşallah ama, Allah'ın kanunu ve Peygamberin sünnetinin terkinin de ama dünyevi, ama uhrevi bir sorumluluğu elbette olacaktır.

İslam dünyasındaki sistemler ve sosyal yapılanmalar bunu çok iyi bildiklerinden, İslam'ı öğrenmek için açılan ilmî kurumları kapatmışlar, ümmeti alimsiz, yani öndersiz bırakmak için ellerinden gelen her şeyi yaparak alimleri bitirmek istemişlerdir. Bir yerde bedeni başsız bırakmak istemişlerdir. Alimleri bitirmenin çok değişik yollarını denemişlerdir. Bunların en açığı, İslam'ı öğreten ilim yuvalarını kapatmak olmuştur. İslam'ın öğretilmesinin yanında, ne kadar İslam'a aykırı inanç, ilke, ideoloji, sistem ve teoriler varsa okullara sokulmuş, mecburi dersler olarak okutulmuştur. Yalan, dolan ve palavralara, bilimsel kılıflar geçirilmiş, ilim istismar edilmiştir. Ümmetin çocukları,

maalesef okudukça kendi dininden, medeniyetinden ve tarihinden uzaklaştırılmıştır.

Bunu gören dindar halk, imanını korumak adına eğitim kurumlarına soğuk bakmış, kendi kimliğini korumak ve savunmak için eğitim kurumlarından uzak durmuştur. Ne var ki meydana gelen ilmî boşluğu gerek tecrübesizlik, gerekse insan haklarını hiçe sayan faşizan baskılar ve akla hayale gelmedik zorba yöntemler ve zulümler sebebi ile dolduramamış, dolayısıyla cahil kalmıştır.

Bu bilgisiz kalış, İslam dışı sistemlerin istediği bir durumdur. İşte bundan sonradır ki, İslam'ı yarım yamalak okutan dersler koymuş okullara, İslam'ı eksik öğreten, yanlış öğreten okullar açmış. Kendine uygun insanları yüceltmış; ünvanlar, makamlar sunmu onlara. Şan ve şöhrete, ünvan ve makama, servet ve ikbale kavuşmanın yollarını göstermiş insanlara... Ve onlarla, halkın arasında din kaynaklı ihtilaf ve fitne sokmak, dolayısıyla dinden soğutmak için, dinde tecdid, yani yenileşme, değişme ve gelişme, reform, çağdaşlaşma adı altında eğrilik bûğrölükler çıkarmak istemiş. Ve bütün bu fitne, fesat, ihtilaf ve eğri bûğrölüklerden kurtulmanın yolunun, mevcut sistemi kabulden geçtiğini, huzur ve saadetin orada olduğunu anlatmak için insanlar yetiştirmiş. Onlara başkanlık, danışmanlık, müsteşarlık, Prof'luk, Doç'luk vs. vermiş... Onlarla İslam'ı vurmak istemiştir kendince.

Elbette bu açılan okullar hep onlara hizmet etmemiş, oralardan her yetişen ve bu tür ünvan ve makamlara sahip olanlar, körü körüne onların emellerine hizmet etmemiş, aksine ulvî davaları adına mücadele edenler de hep olagelmıştır.

Bütün bunların sonucunda iki sınıf alim türedi toplumumuzda. Birinci sınıf, İslam'dan razı ve Ona hizmette samimidir. Eksikliğin farkında ve telafisi peşindedir. Bunu

başaranlar, işte ümmetin hakiki önderleridir. Onlar, hizmet uğrunda, tebliğ ve cihad uğrunda nelerle karşılaşabileceklerinin farkındadırlar... Kimileri kendilerini hazırlamış ve meydanda, kimileri de hazırlama safhasında... Allah sayılarını ve hizmetlerini artırsın. Gerçekten sayıları az olan bu hakiki alimler, sistemin bütün imkanlarıyla İslam'la savaşmalarının karşısında sabırla dayanmakta, direnmekte, inanç, düşünce ve ifade hürriyeti olmayan, insan haklarının hiçe sayıldığı bir ortamda, olanca engellemelere rağmen kahramanca bir gayret ve çabayla tebliğe devam etmekte ve İslamî oluşumu yürütmeye çalışmaktadırlar.

İkinci sınıf ise, İslam karşıtı sistemlerin tuzağındadırlar. Dünyanın mal, makam, şan, şöhret gibi tuzaklarına aldanmış, bilgisinin hayrını görmemiş, bile bile hakkı tahrif, hakkı ketmetme, gizleme yollarına saparak, aynen geçmişteki Yahudi ve Hıristiyan alimleri ve Bel'amlar gibi, doğru yolun sağında veya solunda kalmış olan eğri büğrü bir kısım yollara sapmış, dalalete düşmüş, böylece Allah'ın gazabına çarpılmış sözde alimlerdir. Şeytanın yoldaşları ve yardımcıları olan kötü alimler... Yaratılmışların en şerlileri... Ne kadar da yazık, ne kadar da acı. Aslında "kötü" ve "alim" asla yan yana gelmemesi gereken kelimelerdir ama, neylersin, bu da hayatın acı gerçeklerindendir...

Ümmete düşen, birinci sınıf alimleri, yani hakiki alimleri yetiştirmek, yetişenlerin kıymetini bilerek sahip çıkmak ve onların önderliğinde sırat-ı müstakime girmek, İslam yolunda yürüyerek Allah'ın vadettiği nimetine erişmek, rızasına ulaşmaktır. Bu uğurda maddi manevi her fedakarlığa katlanarak onlara destek vermek, gelebilecek olan her türlü alay, hakaret, kınama, ambargo, tehdit, eziyet, işkence, sürgün ve zindanlara, hatta şehadetlere, Allah için katlanmak ve

sabrederek direnmeye devam etmektir. Zafer, işte bunların arkasındandır. Ve inananlar için zafer kesindir. Kayıp diye bir şey yoktur müslümanlar için.

Kötü alimleri kılavuz olarak seçenler ise burunlarını asla pis kokudan kurtaramayacaklardır. Onlar için dünyada zillet, horluk ve alçaklık vardır. Ahirette ise acı bir azap!..

Sevgili Peygamberimiz zaman zaman ahir zamandan, yani kıyamet öncesi bozulmalardan bahsederlerdi. Maksudı ise hem yaşayanları uyarmak, hem de o günlerde gelen ümmetine rehberlik etmektir. İşte o sözlerinden birisi:

“Siz öyle bir zamandasınız ki, dini doğru kavrayan alimleri (fakihleri) çok, konuşanları azdır. Dilenenleri az, verenleri çoktur. Bu zamanda amel etmek, ilim öğrenmeden hayırlıdır. Ama insanlar öyle bir zamana erecektir ki, alimleri az, konuşanları çoktur. Verenleri az, dilenenleri çoktur. O zamanda ilim öğrenmek, amel etmekten hayırlıdır.”³⁴

Bunları yazmaktan amacımız, ilmi övmek, alimin önderliğini belirtmek, sorumluluklarımızı bir kere daha hatırlamak, hatırlatmaktır. Maksudımız, dinini tebliğ ile mükellef olduğumuz Allah’tır. İstedığımız ise Allah’ın rızasıdır. Bu uğurda ne gelirse başımız gözümüz üstünedir. Ama biz kul olarak hep hayır ister, güzellik ister, lütuf, kerem, ihsan isteriz. Bela ve musibet istemek, haddimizi aşmaktır, edepsizliktir; elbette istemeyiz. Allah, kadere razı olma nimetiyle bizi rızıklandırınsın. Yar ve yardımcımız olsun da bizi amacımıza kolayca ulaştırınsın.

Bir Sorun Bir teklif

³⁴ İbn Abdilber, Camiu Beyani’l İlmi Ve Fadlih, s. 49.

Müslümanlar olarak bu gayr-ı islami sistemde dev gibi büyük sorunlarımız vardır. Bu yüzden Müslümanlar öncelikli sorunlarını bilmeli ve gereğini yapmalıdırlar. Bu arada iktidarlardan da bu sorunların çözümünü talep etmelidirler. Bu talep, kendi yapacaklarını yapmaya mani değildir. Devlet adına ne yardım gelirse o da kârdır.

Mesela bu hükümet, birçok haksızlıklardan kurtardığı ve üvey evlat muamelesinden çıkardığı İmam Hatip Liselerinin çok işlevsiz hale dönüşen müfredat programını ve ders saatlerini yeniden ele almakla işe başlayabilir. Zira ortada tahammülü zor bir fecaat vardır. Düşünebiliyor musunuz; bir fıkıh dersi iki saat üzerinden sadece bir yıl okunuyor. Fıkıhın kendisini, tarihini ve en zor ilimlerden birisi olan fıkıh usulünü bir yılda iki saat üzerinden öğreteceksiniz. Bu mümkün müdür?

Hayır! Bunun adı fıkıhla dalga geçmektir. Veya öğretmen ve öğrenci ile alay etmektir, ne farkeder!

Her neyse, bu örnek de gösteriyor ki, sorunlarımızdan birisi, belki de birincisi, ilim ve alim sorunudur. Bu çok büyük ve çetrefilli bir meseledir. Bu sistem kurulduğunda İslam'ın iyi öğrenilip uygulanmasını kendisi için tehlikeli görüp istemediğinden, din eğitimi yasaklamıştır. Açtıkları eğitim kurumları da yetersizdir. Bu bilerek yapılan bir ihanettir. Nitekim kötü meyvelerini de vermiştir. Bu yüzden halkın ilim ve ilim adamlarına karşı güveni sarsılmıştır. Bu durum hala devam etmektedir. Bu sorunu çözmeden, yani “alimin önderliği” olmadan, bize kurtuluş yolları kapalı gibidir.

Ama bunu konuşurken, yanlışları tesbit kadar, doğruları tespit de önemlidir. Özel olarak kendisini yetiştirip ümmete birer yıldız gibi yol gösteren alimler de vardır. Üstelik onlara çok da ihtiyacımız vardır. Aman dikkat; zarar veren alimleri

kötülerken, genelleme yapmayalım, iyileri de aynı kazana atmayalım.

Yine dikkat edelim, yanlış tespit ne kadar kolaysa, doğruyu tespit o nispette zordur. Hele bir de “ortam müsait, atış serbesttir” diyerek alimleri aşağılayan bir üslup yok mu? Mevcut olanları da bir kılıç darbesiyle bitirme yok mu? Cahil işi bu çirkinliğin önüne geçmek çok zordur. Zira bu bataklık sürdüğü sürece, sivrisinekler de olacak, hakkın ve halkın kanını daha çok emeceklerdir.

Eskiden bunu din ve şariat düşmanı Batıcılar yapardı. Şimdi iki kitap okuyan ama kendini içtihadı ehil müçtehit sanan yeni yetme cahiller de yapıyor. Herkesi kesip biçiyorlar. Yahu aralarında var olmaya vardır, tamam, ama elinsaf, bu İslam dünyasının bütün alimleri sapık mıdır?

Bu ne haddini bilmez bir inkar ve aşağılamadır?

Bu büyük bir sorun oldu maalesef. Mesela doktorunu beğenmeyen ve onunla cedelleşen bir hasta düşünün. “Ne işin var öyleyse muayenehanemde, hastanede?” demeyi hak etmiyor mu?

Bu ülkede yaşayıp da bu sıkıntıyı görmemek mümkün mü?

Peki, öyleyse ne yapacağız? Kendimizi yanlışlardan emniyete alarak dinimizi kimden ve nasıl öğreneceğiz?

Bir teklifim var, ama az sonra gelecek inşallah. Önce çok daha tehlikeli başka bir durumu netleştirelim.

Bir zamanlar bizim yazılarımızı okuduğunu söyleyen bir Müslüman vardı, arada bir mail atar, kendince bildiği sorular sorar ve bizi eleştirirdi. Sonra aynı düşünceleri paylaşan başka insanlarla da karşılaşınca, bunun da ülkede yayılan bir düşünce biçimi olduğunu anlamış olduk.

İddia şu; İslamî ilimler diye bir şey yoktur. Ortada bir cilt Kur'an vardır. Onu da Allah Teala herkesin anlayacağı kadar kolay bir kitap kılmıştır. Arapça bilmeye de gerek yoktur. Kur'an'ı oku ve yaşa. Hepsi bu kadar.

Evet, iddianın hepsi bu kadar. Bu iddiaya göre ne Arapça gerek. Ne akaid, fıkıh, hadis, usul, ahlak ve sülük gerek. Hepsi Kur'an'da. Oku ve yaşa.

Yahu küçücük bir kitapçık olan "Anayasa" metnini bile, Anayasa Mahkemesi üyesi 18 kişi, hem de yıllarca teoride hukuk tahsili ve pratikte bu işi yaptıktan sonra bile tam anlamıyor ve çoğu kararlar oy birliği ile değil, ihtilafli çıkıyor. Ortak bir anlayışta her zaman buluşamıyorlar. Peki, koca bir ilâhî kitap olan Kur'an'ı "Allah Teâlâ'nın muradına göre doğru anladığımıza" kim karar verecek?

Cahilin cevabı cebinde: "Böyle bir şey olmaz. Kur'an'ı herkes anlar. Kur'an Arapça ama Arapça bilmeye de gerek yok. Al eline bir meal, oku, amel et ve fetva ver."

Bu kadar mektep ve medreseye, İlahiyat fakültelerine vs. ne gerek var, öyle mi? Devlet ve milletlerin bu çabaları ne kadar saçma, öyle mi? İş ne kadar kolay ve basit, ama devletler ve alimler kendilerini ve başkalarını zora sokuyor, öyle mi? Al eline bir meal, oku , amel et ve fetva ver, öyle mi?

Koca koca adamlar buna inanıyorlar, iyi mi?

Şimdi geçelim bu zavallılıkları da işi ciddiye alalım. Benim geçen yazıda anlattığım soruna teklifim şudur:

Öncelikle Arapçamız varsa İslam'ın ilk yazılan klasik eserlerinden İslam'ı okumaya, öğrenmeye çalışalım. Sonra çağımızın bilgisinden de faydalanarak çağdaş sorunları da çözmek için çağdaş eserleri okuyup mukayeseler yapalım. Böylece faydalı yeniliklere açık oluruz.

Arapça bilmiyorsak, kendimize itimat ettiğimiz bir alimi veya birkaç alimi rehber edinelim, önce onları güzelce, anlayarak, belki de birkaç kez okuyalım. Eskileri nakzetmeyen, selefine hakaret etmeyen yenileri de öğrenip okuyacak, yeni gelişmeleri de fikir ve ilim dağarcığımıza katacağız. Böylece ihtiyatlı ve emin bir metotla eski ile yeniyi birleştirip, yeni güzelliklere uçacağız.

Bizde mesela Ömer Nasuhi Bilmen, dediğimiz ölçülere uygun, akaid, kelim, fıkıh, tefsir, usul, tabakat, kısa da olsa ahlak ve siyerde eser vermiş, rehber alınacak bir alimdir. Öncelikle onun eserlerini anlayarak okumaya çalışmalıyız diye tavsiye ederim.

Hem bu arada kendi anlayış, kavrayış, dil ve metot ile beraber ilimde de kendimizi bir test etme imkanına sahip olabiliriz. Belki ilmin ve alimin kıymetini bilir, tevazu ve mahviyet neyi gerektirir, anlarız.

Fırtınalı bir dönemi belki böyle bir metot ile atlatabilir, ömrümüzü heder olmaktan kurtarabiliriz.

“Bu kadar ilimleri öğrenmeye, bu kadar kitaplar okumaya ne gerek var?! Sadece Kur’an okuyun, yeter” diyen zavallıları bırakın siz. Evet, bol bol Kur’an okuyun. Ama tefsir ve tefsir usulü de okuyun. Fıkıh ve fıkıh usulü de okuyun ilim istiyorsanız. Hadis ve siyer de okuyun. İslam tarih ve medeniyetine dair eserler de okuyun.

“Allahu ekber” diye kafa kesen bağınazlardan, sabah akşam alimlere taş atan cahillerden olmak istemiyorsanız, ehl-i sünneti ve her ilim dalından eserleri ciddiyle okuyunuz.

İsminin önünde “Prof. Dr.” yazan, Fakültelerde ders verme cinayetine bir de Tv. Programları ekleyen, İslam’ı öğreten kitaplarla ve mezheplerle maalesef “paket program” diyerek dalga geçen cahillerden olmak istemiyorsanız, en güzel

paket programları ehline danışarak okuyun diye teklif ve tavsiye ederim.

“Paket Programları” ancak müçtehitler okumaz. Keşke herkes müçtehit seviyesinde ilim öğrenebilse, ama dünya şartlarında bu mümkün değil. Yaşanan hayat buna izin vermiyor. Hayal ile avunmak da bir ahmaklıktır. Öyleyse avam, müçtehitlerin ve talebelerinin hazırladığı “paket programları” okumak durumundadır.

İdeal olan içtihat ise, ictihada giden yol da ancak çok okumak ve ilim elde etmekten geçer. Velhasıl cahil kalmak Müslümana yakışmaz.

Ali Bulaç’a Üzülüyorum

Biliyorsunuz burada söz konusu olay, yıllar önce yaşandı ve sonuçlandı. Artık olayın güncelliği veya magazin boyutu yok. Artık geride bıraktığı izler ve izlenimler var. Dersler ve ibretler yani ve bu da çok önemlidir. Bunları, “niye hala bunu anlatmak?” gibi muhtemel bir soru için yazıyorum.

Yıllar önceydi, haberi okuyunca hüzünlendim. İçim burkuldu. Bir kere daha düşündüm derin derin. FETÖ fitnesinin başımıza nasıl bir bela ve musibet olduğuna yandım. Bu nasıl bir ihanettir böyle. Paramızı al, zararı yok. Ya evlatlarımız? Ya bunca yetişmiş insanımız? Ya davamız? Ya kuşku ile bakılan cemaatlerimiz?

Mesela diyelim, ya da “Ali Bulaç”ımız?

İşte o haber:

“Silivri’de, İstanbul 13. Ağır Ceza Mahkemesince görülen duruşmada savunma yapan tutuklu sanık Ali Bulaç, iddianamede kendisi için 3 kez ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası istendiğini belirterek, idam cezası olması halinde şu anda idamla yargılanıyor olacağını söylemiş.”

Peşinen söyleyeyim, bu yazı Ali Bulaç’ı aklama, tezkiye etme, temize çıkarma yazısı değildir. Suçlama, kınama yazısı da değil. Olay yargıda. Neticeyi bekliyoruz. Bizim istediğimiz,

adalet yerini bulsun. Kim olursa olsun, suçlular münasip cezalarını alsın. Masumlar bu beladan kurtulsun. Özgürce işine gücüne baksın.

Bu kadar tutuklu içinde ona çok acıyorum. Haline üzülüyorum. “Düşmez kalkmaz bir Allah” derler. Bu hallere düşmesini ona yakıştıramıyorum. Evet, benim bu yazım, ondan bağımsız olarak, yaşananan dersler ve ibretler alma, değerlerimizi iyi koruma, kayıplarımıza üzülme, neslimizi benzer durumlara karşı dikkatli olmaya davettir.

Haber devam ediyor: Zaman gazetesi davasında savunma yapan tutuklu sanık Ali Bulaç, örgüt üyeliği suçlamalarını reddetmiş. "Örgüt beni 'kullanışlı aptal' yerine mi koydu?" diye sormuş Bulaç. FETÖ'nün metodunun Said Nursi'nin yolu olmadığını söylemiş.³⁵

Gururlu adam, haya ettiği için “aptallık ettim” diyemiyor ve soruyor: “Örgüt beni 'kullanışlı aptal' yerine mi koydu?”

Ya ne?

O kibirli Fettan'ın cebinde senin gibi kaç Ali Bulaç vardır, zamanı gelince gözünü kırpmadan harcayacak, kullanıp atacak. Babasının kesesinden gelmiyor, kazandığı parası da değil, elin parasını harcayarak, ikramlara boğarak, çok adam toplamış başına. Günü gelince de vurmuş tekme. İşte tv. sohbetlerinde anlatıyor o mağdurlardan bazıları. Sen hala bunu anlamamış gibi soruyorsun. Eğer dediğin gibi suçsuzsan bunu çok iyi anlamalıydın Ali Bey. Hala soru olarak ifaden, onları temize çıkartıp çıkarmamada bir tereddüt ve kuşku taşıdığını mı gösteriyor yoksa? Senin aklını ve zekânı az çok biliriz. Kendine bunu yapma lütfen.

Ali Bulaç Beyi şahsen tanımam. Tv. programları dışında hiç görmedim. Ama gençliğimden beri takip ettiğim yazarlardan birisidir. Önce dergilerden okuduk, sonra sürekli

³⁵ <http://www.risalehaber.com/ali-bulac-fetonun-metodu-said-nursinin-yolu-degildir-310325h.htm>

geliştirdiği “Çağdaş Kavramlar ve Düzenler” kitabını. Hatta bu kitap düşüncemizin oluşmasında ve ifadesinde çok etkili oldu. Ondan faydalanarak kaç yerde konferans verdim, öğrencilere dersler ve seminerler sundum. Sonra sair kitapları.

Hızlı bir devrimciydi. İran ve Humeyn   zerinden İşlam devleti düşüncesini daha bir g r seslendirdi. Sonra demokrasi üzerine yazdıklarını okuduk. Söylem ve eylemlerinde cesur sayılabilecek bir yazardı. Bizim cenahın gazete ve dergilerinde hep vardı. Hem Yüksek İşlam mezunu, hem de Sosyoloji  ıkışlı idi. Solun da dikkat ettiği bir isimdi. “Aydın” saydıkları  nder insanlarımızdandı.

Zaman’a Eleştirilerimiz

Ama bir gün bir şeyler oldu. İlk çıkışında abone olduğumuz Zaman Gazetesini “Gülen Cemaati” satın alınca orada kaldı. Zaten orada kalanlara bir hal oldu sonraları maalesef. Ben o gazeteye ta ilk çıktığı günden beri aboneydim. Bir gün gittim Maraş temsilcisine ve önüne beş maddelik bir yazı koydum. “Bunlar yüzünden aboneliğimi kesin” dedim. İtiraz ettiler yazılı iddialarıma. On günlük gazeteyi serdik masaya ve tek tek baktık. Mahcup oldular. “Bunları genel merkezinize de bir zahmet bildirin” dedim ve ilgimi kestim.

Neydi o eleştirilerimiz?

Geçmiş gün, unutmamışsam yazayım. Gazete belli bir siyasi partiyi değil, aldığı oy oranına göre herkesi yazmaya söz vermişti. Ama gazetede ne merhum Erbakan’ın resmi vardı ilk sayfada, ne de partisinin oyu oranında haberleri. Merhum Muhsin Yazıcıoğlu kadar olsun yer verilmiyordu. Ahmet Taşgetiren, Rasim Özdenören gibi hem Maraşlı, hem de yakından tanıdığımız İşlamcı yazarlar gazeteden tek tek gidiyorlardı. Yerine yeni yetişen, sağcı, milliyetçi çizgide genç insanlar geliyordu. Her gün maņette Demirel,  iller, Mesut ve Ecevit resmi görmekten bıkmış usanmıştık vs. vs.

Ama Ali Bulaç kaldı orada. Sonra Samanyolu tv.de program yapmaya başladı. Orada muzip bir yanını da gördük

Ali Beyin. Hele bir defasında Ahmet Taşgetiren Beye bıyık altından gülerken öyle bir laf attı ki, o gece demiştim, “Ahmet Bey bu programa bir daha çıkmaz” diye. Hakikaten çıkmadı da. Sonra aynı programdan Hüseyin Gülerce elendi. Diğer Ahmet Bey (Ahmet Turan Alkan) ile al gülüm ver gülüm götürdüler biraz, ince ayar alaylarla iktidara...

Ali Bulaç da “Resullerin Yolu” kitabını yazan Ali Ünal gibi değişiyor muydu?

Neden?

Onun gibi bir İslamcı aydınının, siyasal İslam’a karşı, eylem ve söylemlerinde sisteme karşı tek eleştirisi olmayan, herkese şirin görünmek için yağcılık yapan, “laiklik ile sorunumuz yoktur” diyebilen omurgasız bir adamın, Gülen’in yanında ne işi vardı?

Hatta devletin “FETÖ/PDY” diye adını koyduğu ve zararlıdır diye mücadele ettiği bir örgüt yanında ne işi vardı?

Hadi bunları anlamadı diyelim, 17/25 Aralıktan, hele de MİT tırları rezaletinden sonra hala orada nasıl durabiliyordu?

Yahu bir zamanlar örgütün misyoneri sayılan Hüseyin Gülerce bile ayrılmış iken acaba Ali Bulaç orada hala ne arıyordu?

Ali Bulaç’ı Aldatan Neydi?

Evet, o Gülen ki, “Siyasal İslam” diye İslam’ın devlet ve toplum hayatından asla söz etmeyen, “müsbet hareket etme” adına hiçbir yanılsa karşı çıkmayan, herkese yağ çeken, Erbakan ve Erdoğan hariç her lidere tabasbus eden, “laiklikle sorunumuz yok” diyebilen ve Mustafa Kemal’i olur olmaz yerde öven, İslam ile semavi ve hatta batıl dinleri bile eşitleyerek bir potada eritmeye çalışan, yeryüzünde “İslam” diye diye aldatarak demokrat, laik, liberal, her devlet ve yönetimle uzlaşabilen, daha açıkçası uluslararası karanlık güçlerin hizmetinde bir gençlik yetiştiren, bunun için dini de, peygamberi de, milleti de, milletin parasını pulunu da istismar

eden bir adamla Ali Bulaç gibi baştan beri “İslamcı” bir yazarın, bir aydının ne işi olabilirdi?

Ali Bulaç iyi bir aydınımızdı. Ama maalesef kendisini çok kötü kullandı. Benim yazılarından tanıdığım Ali Bulaç bunu anlamaz değildi. Neden bu kadar taviz verdi?

Her nefis itibar ister, mal, mülk, makam, şöhret ister. İnsan, hak ettiği halde bunları elde edemiyorsa, orada durup düşünmelidir. Bulunduğu yer çok kritiktir. İşte marifet, orada çok iyi bir muhasebe yapıp durumunu değerlendirmek ve içinden geçenlere göre değil, ahlak ve faziletin ilkelerine göre davranmaktır.

Bilmiyorum. Ancak benim tahminim, zannım, kanaatim, artık ne dersiniz, maalesef herkeste olan “dünya sevgisi” ve bunu elde etme imkânı bu körlüğe sebep oldu şeklindedir. Herkeste var ama herkeste onu elde edecek imkân olmaz. Bu yüzden çokları yiyemediği üzüme “koruk” dermiş, tıpkı uzanamadığı ciğere kedinin “pis” demesi gibi. Hele bir ele geçirme imkânı zuhur etsin de gör o “bende yok” diyen kahramanları. Bu kanaatim geneldir. Bu yüzden inşallah özele suizan olmaz.

Demek istediğim, sınavda belli olur insan. Ve her insan imtihana çekilir. Bunu iyi bilir Ali Bulaç Bey.

Bunun yanında yazma aşkı, itibar tutkusu da onu Zaman ve Samanyolu'ndan koparamadı sanırım. Orada yazması ve program yapması değil yanlış bulduğumuz. Yanlış olan, FETÖ gerçeğini görmek istemeyerek orada kalması. O “yazma aşkı, itibar tutkusu” dediğimizi terk edememesi yanlış bir yerde durduğunu az çok fark etse de. Neden mi? İhtimal, bizim camiada pek görülmeyen adama değer ve itibar verme, emeğe saygı göstermeyi belki orada ziyadesiyle buldu. Onlar, faydalanacakları insanı övmeye, hatta ayaklarını yerden keserek uçurmada çok mahirdirler.

Biz de insanız hani. "Deveyi yardan uçuran bir tutam ottur" diye boşa dememiş atalar, aynen öyledir. Pekmeze takılan sineklere dönmüş olabilir Ali Bey. Önceleri

gördüklerini belki iyiye yormuştur, brlki “olur o kadarı” demiştir, önemsememiştir. Ama gerçeği tam anladığında artık çok geçtir, kurtaramaz ne ayaklarını, ne yakasını. Sanırım Gülen haini şimdi hiç umurunda değildir, ama neylersin, iş iştten geçmiştir, çok geç kalınmıştır.

Şimdi diyor ki: “15 Temmuz’u planlayan ve o gece 250 insanı şehit edenler için aynı ceza isteniyor. 14 aydır tutukluyum. Cebir, şiddet, kin, nefret ve tehdit kullanmadan terör örgütü üyeliği olunmaz. Soruyorum ben hangi silahlı, bombalı eyleme katıldım, nereye Molotof kokteyli attım, hangi silahlı çatışmaya girdim. Kimi tehdit ettim? Hiçbirini...”

Ve devam ediyor. Hayatı boyunca askeri vesayete ve darbelere karşı durduğunu, çok önceden bu yapının bazı zaaflarını teşhis edebildiğini dile getiriyor. "Ama her ne olursa olsun bir darbeye kalkışabilecekleri aklımdan geçmedi. Kimseden darbe teşebbüsünde bulunacaklarına dair duyum almadım. İma yollu dahi kimse böyle bir şeyi telaffuz etmedi" diyor.

Ve bıyık altından güldüğü, yer yer alay ettiği iktidar için şöyle söyleme zilletini yaşıyor: “Hiçbir yazımda hüküm cümlesi kurarak 17-25 Aralık operasyonlarının bir "rüşvet ve yolsuzluk" olduğunu yazmadım. Cumhurbaşkanı Erdoğan’ı ve AK Parti’yi hedef alan, onu yolsuzluk yapmakla itham eden tek bir yazım da bulunmuyor.”

Kim olursa olsun, bu durumlara düşmek çok acı. Böyle bir şahsiyet için üzülmemek elde değil.

Bu arada kendine nasıl yazık ettiğini de bir şekilde ifade ediyor. Zaman gazetesi ve buna bağlı grupla temel ayrılıklarının "İslamcılık" ve "Milli görüş siyaset çizgisi" ile ilgili olduğunu dile getiriyor. Ali Bulaç, “Gülen grubu hiçbir zaman İslamcılığı kabul etmedi. Özenle ve ısrarla kendilerini İslamcılıktan ayırdılar hatta karşı çıktılar. Ben ise Türkiye’de ve dünyada İslamcı olarak bilinirim. Gazete köşelerinde Zaman’da ve başka yayın organlarında açılan İslamcılık tartışmalarında ben Türkiye ve İslam dünyası için özgürlükçü

demokratik meşruiyetçi İslamcılığı savundum." diye konuşuyor.³⁶

Tamam da Ali Bey, acaba neden bir Ahmet Taşgetiren veya bir Hüseyin Gülerce örneğinde olduğu gibi zamanında davranmasını bilemedin? Ne işe yaradı bir ömür biriktirdiğin o İslamcılık bilgilerin?

Hepsi bu kadar değil. Gelecek yazıda bazı acı gerçekleri dile getirmeye devam edelim isterseniz.

“Kullanışlı Aptal mıyım?”

Ali Bulaç, 15 Temmuz darbe girişiminin, 40 yıllık bir yapının illet ve ayıplarını ortaya çıkardığını belirterek, "Dışı hayli süslü cemaat vazosu, 15 Temmuz'da bir darbe ile yere düştü, paramparça oldu. İçinden yüz kızartıcı ayıplar, kusurlar, illet ve cürümler orta yere saçıldı" ifadelerini kullandı.

Medya sektöründeki FETÖ içinde önemli sayılacak birçok kişinin aylar öncesinden pılımı pırtını toplayıp yurtdışına çıktığını anlatan Bulaç, geriye amele hükmünde kullanılan, her şeyden habersiz kimselerin kaldığını öne sürdü. Ve acı gerçeği soru şeklinde itiraf ediyor: “Örgüt beni 'kullanışlı aptal' yerine mi koydu?”

Ya ne?

Bu acı gerçeği itiraf bana bu kadar ıstırap veriyorken, kim bilir hapishanede derin derin düşünen ve büyük muhasebeler yapan Ali Bulaç Beye ne kadar acı ve ağır geliyor, ızdırıp veriyordur.

Kolay değil. Kırk yıllık temiz ismi lekendi. İslamcılara abilik karizması çizildi. Eserlerinden istifade düştü. İlle de tefsir çalışması kim bilir ne kadar zarar görecektir. İnsanlık için bir yıldız olacakken böyle karanlıklara kayıp gitmesi, hepimiz adına bir kayıp değil midir? Şöyle ya da böyle, sonuç değişmiyor, bir aydınımız kesemizden gitti. Kendine de,

³⁶ <http://www.risalehaber.com/ali-bulac-fetonun-metodu-said-nursinin-yolu-degildir-310325h.htm>

fikirlerinden faydalanacaklara da yazık etti. Nasıl üzülmeyen insan?

Ya bir de suçlu bulunup ceza alır da cezaevlerinde çürürse?

Haklı bir davadan yatmak başka bir şey, kendini beğenmiş, kibirli, ahmaklığından gavura maşa olmuş bir hain için, bir terör örgütü FETÖ için yatmak bambaşka bir şey. Düşündükçe ürperiyorum.

Allah akıbetlerimizi hayır eylesin...

Darbe İslam'ın Yolu Değil

Savunmasında bilinen sözleri de güzel söylüyor:

"Darbe İslam'ın yolu değildir. Sünni mezheplerin de yolu değildir. Çünkü Sünni müçtehitler, kalkışma ve isyanı değil "temkin"i önerir. Şii mezhebin yolu da değil. Çünkü Şiiler, kurtarıcı Mehdi gelinceye kadar sessizce durmayı öngörür. Şia'da da isyan ve darbe yok.

Bu yol, Said Nursi'nin de yolu değildir. Çünkü Said Nursi, Şeyh Said ayaklanmasını tasvip etmedi, ona katılmadı; imanı dönüştürücü bir güç olarak kullanıp toplumu ahlak yönünde değiştirme yolunu tuttu.

15 Temmuz, din ve dindarların emin vasfını zedeleyen, ülkeyi uçuruma götüren akılsızca ve zalimce bir intihar teşebbüsüydü. Hz. Peygamber (s.a.)'ın İslam öncesinde de, sonrasında da vasfı "Doğru ve güvenilir"(Es Sadiku'l emin)" idi. Maalesef bu süreçte Müslümanın-dindarın güvenilirliği sarsıldı, dindara şüphe ile bakılır oldu."

Bu kadar savunma sonrasında tutuklu sanık olan Ali Bulaç hakkındaki iddiaları kabul etmeyerek tahliyesini talep etti. Mahkeme heyeti, tutuklu sanıkların bu hallerinin devamına karar verdi.³⁷

³⁷ <http://www.risalehaber.com/ali-bulac-fetonun-metodu-said-nursinin-yolu-degildir-310325h.htm>

Müslümanları aldatan hain Gülen, “mahkemelerde kurtulmak için yalan söyleyin. Hatta bana hakaret edin, sövün sayın” demiş. Örgüt elemanları Gülen hainine sövüp sayıyorlarmış şimdi. Acaba Ali Bey de takiiye mi yapıyor savunmasında örgütü suçlarken?

Hiç zannetmiyorum. Bence gerçeği gördü. Ama “ba’de harabi’l Basra” denir mi denmez mi, siz karar verin. Fakat üzülmemek elde değil. Bir kibirli ahmak, kendi egosunu tatmin için, şu güzelim memleketimizin, şu mübarek insanların başına ne felaketler açtı, ne bela ve musibet ateşlerine attı. Bu FETÖ fitnesi nice canlar yaktı. Onda insanlıktan bir damar, azıcık bir yürek, azıcık bir merhamet olsaydı, daha işin başında söylemiştik, zamanında gelir ve derdi ki: “İşte ben buradayım. Sevenlerimi bırakın, benden hesap sorun. Suç varsa benimdir, beni cezalandırın”. Ama nerde onda o yürek?

Bakar mısınız iyi niyetle besleyip büyüttüğümüz karganın gözümüzü oymasına? Nice vatan evladını dinlerine ve vatanlarına hain eyledi. Nice bir insan da “*kızım Fatıma da suç işlese cezasını veririm*” diyen bir Peygamberin ümmeti olduğunu unutuyor da bu fitnede yanan ama hala ihaneti savunan evlatlarının ve yakınlarının acısıyla ortalıkta ulu orta konuşarak kin ve nefret saçıyor. Sonuçta ne yazık ki, ahmak bir kibirlinin yaktığı ateşte ümmet cayır cayır yanıyor. Akıllılar bile aval aval bakıyor. “Ben aptal mıyım?” diye şaşkın şaşkın soruyor.

Sen imdat eyle güzel Allah’ım!

Yapmayınız Ali Bey!

Şöyle ya da böyle, sonuçta Ali Bulaç gibi İslam üzerine onlarca kitap ve Kur’an Tefsiri yazmış bir aydınımız, hiç de inanmadığı, savunmadığı, sevmediği bir “darbe” suçundan içeride yatıyor. Savunmasında da “Ben ne bileyim darbeci olduklarını?” diyor.

Yapmayınız be Ali Bey!

Sizin için üzgünüz, ama lütfen bunu yapmayınız! Kimsenin aklıyla, zekâsıyla alay etmeyiniz be kardeşim. Onların darbe yapmak istediklerini Mısır'daki sağır sultan bile duydu, sen bu kadar dünyadan habersiz bir aydın, bir yazar, bir tv. sunucusu olabilir misin?

Onların MİT tırları olayından, Gezi olaylarından, 17/25 Aralık yargı darbesinden beri din, vatan, millet ve ümmete ellerinden gelen her darbeyi vurduklarını görmedin mi? Meral Hanım bile “ben başbakan olacağım” diye bir tarihi dilinden düşürmüyordu. “Yahu bu kadın nasıl başbakan olacak?” diye hiç düşünmedin mi?

Herkes bir zamanlar sevmiştii onları. Bazı yanlarını beğenmeseler de, bazı eylem ve söylemlerini yanlış ve haksız bulsalar da, bazı ilişkilerinden kuşkulansalar da, yanlarında olmasalar ve destek vermeseler de, “ne de olsa dine az çok hizmet ediyorlar” diye sevmiş, müsamahalı olmuşlardı. Ben de onlardan biriydim.

Ama devlete ve millete olan açık ihanetlerini görünce, samimi olanlar ayrıldılar onlardan. “Ve nahleu ve netrükü men yefcürük” diyerek herkesten evvel terk etmek sana yakışırdı be Ali Bey kardeşim.

Ama neylersin ki hepimizde belli bir miktar var ve zaman zaman “ah dünya, ah menfaat, gücün büyüleyici etkisi” diye hayıflanıyor, pişmanlıklar yaşıyoruz. Dedim ya, düşmez kalkmaz bir Allah! Daha ne diyeyim, Allah doğruya yardım etsin, masumları korusun, suç işleyenlere de cezasını versin.

Boynumuzu bükmüşüz çaresiz, kalbimizde acı ve ıstırap, üstümüz başımız hüznü dolu, ellerimizi uzatmışız semaya, mübarek memleketimiz, mazlum ümmetimiz, garip dinimiz için yalvarıyoruz, bizi bırakma Allah'ım!

Ah Ali Ünal Bey Ah!

Bir haber okuyorum: “Uşak Cumhuriyet Başsavcılığınca yürütülen FETÖ/PDY soruşturması kapsamında tutuklanan

Zaman gazetesinin eski başyazarı Ali Ünal ile kardeşi Mustafa Ünal'ın yargılanmasına başlandı.”³⁸

Spottan şu cümle verilmiş: “Zaman'ın eski başyazarı Ali Ünal: FETÖ'cü değilim”.

Çok yazık oldu bu vatanın evlatlarına? Kuzu postuna bürünmüş bir kurt kaptı çocuklarımızı. Sömürdü alın terimizi milletçe. Bizi kâfirlere peşkeş çekti. Şimdi de ne kadar dinimiz ve milletimize düşman varsa, onlarla işbirliği içinde. Böyle bir hain var mıdır acaba tarihte?

Bu ahmak adama, bu terörist başı bel'ama bakıp da dua ediyorum; Allah hepimizin akıbetini hayır eylesin. Hüsn-ü hatime ihsan eylesin. Son nefeste bedbaht ve perişan eylesin!

Ali Ünal'a hep acıdım, üzıldüm, yandım. Tıpkı Ali Bulaç gibi. Ali Ünal'ın tutuklu olduğunu bilmiyordum doğrusu. Çoktan kaçmış gitmiştir diye düşünüyordum. Demek hainlerin gözünde çok bir değeri yokmuş ki, onu burada bırakıp kendileri kaçmışlar. Anlaşılan odur ki, tepe tepe kullandılar. Şimdi sıkılmış bir limon gibi çöpe atmışlar! Bunlara bakarsanız Hüseyin Gülerce'yi bir kere daha tebrik etmek gerekiyor. Ahmet Taşgetiren'i üç kere. Onlar kendine düşeni yaparlarken, sen neredeydin Ali Bey?

Ah Ali Ünal Bey ah!

"Resullerin Yolu" yazarı Ali Ünal bey kardeşim, ah!..

“Tevhid”, “Şura”, “Hicret” gibi dergilerin mücahit ve militan yazarı Ali Ünal, ah!

Sonra FETÖ içinde iğdiş edilen Ali Ünal, ah!

Sen bu hallere düşecek adam mıydın?

³⁸ <http://www.habervaktim.com/haber/532025/zamanin-eski-basyazari-ali-unal-fetocu-degilim.html>

Tanımam etmem şahsen. Ama öncesini bilirim basın yayından. İlmini bilirim kitaplarından. Çok acırım, zira bizim kesemizden gitti. Sonuçta Müslümanların acı kayıplarıdır bunun gibi nice Ali’ler, Veli’ler! Ümmetin evlatlarını ümmete düşman ettiler. Şimdi her biri bir yerde CIA, MOSSAD ve Siyonistlerle el ele vermiş, güzel ülkemiz ve insanlarımız aleyhine çalışıyorlar. Kimisi de “ılımlı İslam”, diyerek, “dinler arası diyalog” diyerek dinlerine ihanet ediyorlar.

Merak ediyorum, bunlar ahirete iman etmiyorlar mı?

Ne götürecekler ahirete?

Ne kaldı ellerinde? Sadece bir “FETÖ” sevgisi... Adına “mehdi” denilen bir “deccal”, bir “şarlatan” sevgisi... Nasıl da ballandıra ballandıra överdi Ali Ünal! “Hoca Efendi” deyince ağzından bir FETÖ daha çıkardı.

Sen sevgide ve yergide dengeli olma gereğini bilmeyecek adam mıydın be kardeşim? Nasıl düştün bu hallere? Cahil bir avamın bile gördüğü zaman, sen nasıl göremedin gerçekleri de ısrar ettin yanlışında?

Ali Ünal Bey, maksudım düşene vurmak değil, içimdeki yangını ve isyanı dile getirmektir. Senin ve adaşın olan Bulaç’ın bu kadar körleşmenize, bu kadar afyon yutmuşçasına şuurunuzu kaybedişinize çok hayret ediyorum. Cahiller hadi neyse, size yakışır mı “haşhaşi” olmak?

"Resullerin Yolu" yazarının FETÖ yanında kişilik kaybı yaşamasına nasıl acımaz insan? Ali Ünal’lar kolay yetişmiyor sonuçta. Kayıp bizim kaybımız. O yüzden içim yanıyor ya!

FETÖ elebaşı Gülen ve örgüt üyelerinden talimat almadığını iddia eden Ali Ünal, örgüt üyesi olmadığını, hiç bir zaman örgütsel faaliyette bulunmadığını savunmuş. Zaman gazetesindeki bazı yazılarının gazete yönetimi tarafından sansürlendiğini iddia etmiş. Öyleyse neden haysiyetli her yazar

gibi sen de ayrılmadın gazeteden? MİT tırları baskınını gördükten sonra nasıl durdun aralarında o hainlerin?

Haberde şöyle dediği yazıyor: "63 yaşındayım, 90'ı aşkın kitap yazdım, 30 dan fazla kitabım değişik dillere çevrildi, neden cezaevinde olduğumu bile bilmiyorum."

Doğru söylüyorsan da ayıp, yalan söylüyorsan da ayıp! Demezler mi adama, "madem bu kadar kitap yazdın, nerede senin ferasetin? Ne işe yaradı ilmin?" diye?

İnanalım mı şimdi "neden cezaevinde olduğumu bile bilmiyorum" sözüne?

Daha dün ABD'dedeki mahkemede Türkiye aleyhine yalancı şahitlik yapan hain polis Hüseyin Korkmaz da aynı sözü söylüyordu. Hatta bütün içerideki FETÖ'cüler de aynı şeyi söylüyor. Size kim inanır artık?

Bu sözlerinle ruh halinin de ne hallere düştüğünü gösterdin. Çok yazık olsa da, ne yapalım, kendi düşen ağlamaz. Artık biz de ağlamıyoruz sizlere. Çünkü darbe başarılı olsaydı ne hallere düşeceğimizi iyi biliyoruz artık.

Yine de "beraatı zimmet asıldır" diyerek sizi suçlamıyoruz. Yargıdasınız. Beraat ederseniz ne alâ. Yok, eğer suçunuz varsa, çekin cezanızı sızlanmadan. Biz sadece kayıplarımıza üzülüyoruz. Biri de siz olmak üzere.

Yani siz sadece kendinize değil, bize de kaç cihetten yazık ettiniz, haberiniz var mı Ali Ünal Bey?

Nedir Bu "Yobazlardan" Çektiğimiz?

Bir türlü atamıyoruz şu aşağılık duygusunu? İçimizdeki ezilmişlik yüzünden ele yükleneceğimize kendimize yükleniyoruz hep. Taviz verdikçe de daha çok eziliyoruz. Allah kahretsin, bizi paramparça eden bir duygudur bu. Kardeşim, doğru neyse onu söyle, onu yap. Zalime

yanamamazsın. Yağcılıkla, dalkavuklukla kendini sevdiremezsin. Boşuna küçülme, ezilme, taviz verme!

Nasıl kovarız muhitimizden bu alçak aşağılık duygusunu bilemiyorum. Mesela şu bizim bay yazar Mehmet Ocaktan. Çok yazısını okuduk, bazen de tutuk, korkak, şaşkın konuşmalarını izledik tv.lerde. Yönettiği gazeteyi okuduk uzun yıllar. Hatta bu yazısında dahi bize din anlatıyor. Aman Allah'ım, din diye, ahlak diye, hukuk diye bize neler anlatıyor! Merak ettim baktım. Meğer edebiyatçı imiş!

Canım kardeşim, eğer bu kadar dini bilmiyorsanız, bu kadar aşağılık duygusunda kaybolmuşsanız, bu kadar içinde yaşadığınız düzene ve hayata alışmış iseniz, bırakınız din anlatmayı. Başka konularda yazınız. Şiir yazmanıza devam ediniz mesela. Biz de size ve emsalinize hüsnü zan ile bakmaya devam edelim.

Lütfen şu satırları bir okuyun:

*"Bu nasıl hastalıklı bir zihin yapısıdır bilen varsa beri gelsin. Yillardır yaşadığımız acı tecrübelerle rağmen, insanları kılık kıyafetiyle yargılama yobazlığı bir türlü peşimizi bırakmak bilmiyor. Bir dönem 'laiklik sopası' ile hizaya getirilmeye çalışılan toplum, şimdi de kendini dindar sanan din fukaralarının saçma sapan tacizlerine mi maruz kalacak Allah aşkına..."*³⁹

Niye böyle söylüyor?

Sebebini yazmış: *"Şişli'deki Maçka Parkı'nda bir güvenlik memuru, genç bir kadını kıyafetinden dolayı parktan atmaya kalkıyor. İşin daha da vahim olan tarafı, genç kadının güvenlik memurunun söylediğini iddia ettiği şu ifadeler ki, gerçekten düşündürücü: 'Burada böyle dolaşamazsın, insanları rahatsız ediyorsun. Aileler var burada. Sonra tecavüz edince 'Kim koruyacak' diyorsunuz'".*

³⁹ <https://www.karar.com/yazarlar/mehmet-ocaktan/su-kiyafet-yobazligindan-kurtulamadik-gitti-4595>

Biz o manzarayı haberlerde izledik. O kadının kıyafeti sokak kıyafeti değildi. Tavrı da bayan tavrı değildi. Orada buram buram kışkırtma, tahrik kokuyordu. Hani şu çok kullandığımız “provokasyon” kokuyordu. Hadi neyse, o bizim kanaatimiz, üstünde durmayalım. Peki ama güvenlik görevlisinin yaptığı yanlış mı?

Değil!

Türkiye’de “kabahatlar kanunu” var, maalesef çalışmaz. “Müstehcenlik kanunu” var, işlemez. Bu yazarı Milletvekili yaptılar ki ipe sapa gelmez kanunlar kaldırılınsın, yerine milletin dinine, örfüne, âdetine uygun kanunlar yapsınlar diye. Ne yaptı bilemem, ama o kanunlar hala duruyor.

Ve o kadının giydiği elbise müstehcenlik yasasına aykırıdır. Başörtüsünü yasaklayan kanun yoktu, dayattılar. Fakat müstehcenlik aleyhine kanun var, fakat siz dayatmayı bırakın, uygulatamıyorsunuz bile. Üstelik bir de kalkmış, nasihat edene “yobaz” diye hakaret ediyorsunuz. Aferin size Ocaktan!

Tabi bu yazıyı okursa, “işte bir yobaz daha” diyecektir. Bu kafayla bu kesin. Yahu Müslümanın sosyal sorumluluğu nereye gitti? Müslüman hassasiyeti nereye gitti? *“Bir kötülük görürseniz elinizle düzeltin”* emri nereye gitti? Sanırım hatırlarsınız bay yazar, bu sözü Sevgili Peygamberimiz (sav) söylüyor.

Eşğini dövmeyen palanını dövermiş. Adam görevli memuru suçluyor. Ayıptır yahu! Memur sorumludur, gördüğü yanlış düzeltmeye kalkmış. Dilini, üslubunu sorunlu bulabilirsiniz, tamam, onu da öğretin, ama yaptığı doğruya niye “yobazlık” diyorsunuz? O zaman bu söz o davranışı haklı bulan herkese gider. Ve haklı öfke döner seni vurur. “Yobaz” sen olursun.

“Eliyle gücü yetmeyen diliyle düzeltsin” diyor Peygamberimiz. Gerisini yazmayalım, nasıl olsa bilirsiniz. Size düşen o kadını kınamak, o görevliye destek vermek ve bu arada dostça üslubuna dikkat çekmek idi. Bunu yapmadığınız

gibi kalkmış bir “münker” olanı destekliyorsunuz. Bu nasıl müslümanlıktır?

Oysa *diliyle bile gücü yetmeyen, münkeri işleyene kalbiyle buğz edecekti. Bu da imanın en zayıf derecesiydi. Şimdi siz kendi imanınızın derecesini kendiniz ölçebilirsiniz.*

Bu kadar yanlış yetmezmiş gibi kalkmış bir de din öğretmeye çalışmışsınız. İyi, dinimize kim destek verirse teşekkür ederiz. Ama doğru olmak kaydıyla.

Diyorsunuz ki: *“Biliyoruz ki Kur'an'ın ve Hz. Peygamber'in tarif ettiği din teorik ilkelerden ibaret olmadığı gibi, sadece ibadetlerle de sınırlı değildir. Din insan ilişkilerinin tamamını kuşatan, beşeri ve ahlaki davranışlarını tanzim eden ilahi tavsiyeler bütünüdür. Yani bireysel davranışlarımızın sosyal sorumluluk boyutu da, günlük maişetimizi temin etme de, gündelik hayatımızın davranış kalıplarının şekillenmesi de, diğer insanların hak ve hukukunu gözetme de dinin tarifi içindedir.”*

Ali Bardakoğlu'ndan esinlenerek bu cümleleri kurmuşsunuz. Önce bir yanlışla dikkat çekelim dinin bütün emir ve yasakları, dediğiniz gibi *“ilahi tavsiyeler bütünü”* değil. Yani sadece tavsiye değil. Emir de var, yasak da var, yerinde müdahale de var! Hele de arkasından yazdıklarınıza ne demeli? Şimdi onları da alsak, yazı alıntı ile dolacak. Almasak, “yazımın devamında söylediklerimi makaslamışsınız” diyeceksiniz. Neyse, sanırım görevliye “yobaz” dediğinizi haklı gösterecek sözler onlar. İyi de nereye gitti o zaman dinin sosyal hayatı tümüyle kuşatan ilkeleri, farzları, haramları, ve nihayet tavsiyeleri?

Son sözleriniz şöyle: *“Eğer dindarlıkta görselliğin ve şeklin öne çıkmasıyla dinin özünün gölgelendiğine inanıyorsak, İslam'ın ahlak, vicdan ve hukuk anlayışı üzerinde ısrarla durmak zorundayız. Bu anlayış bize hem İslam ahlakını içselleştirmemizi hem de başkalarının haklarına riayet etme erdemini kazandıracaktır.”*

Dinin görselliği (zahiri) ile içselliği (batını) aynı kaynaktan emredilir. Kalbin de amelleri vardır, organların da. Zahir de batın da birbirini korur. Takva, dini tam yaşamaktır. Birini diğeri adına feda etmek kimsenin haddi değildir.

Şimdi siz tesettür emrini inkâr mı ediyorsunuz? Sizin bir Müslüman olarak tesettür, örtünme, kılık kıyafet diye bir derdiniz, bir sorumluluğunuz yok mudur? Varsa, bunu gündeme getirmeyi nasıl oluyor da “yobazlık” olarak nitelendiriyorsunuz?

“Kılık kıyafet görselliktir, karışmayın” demenin arkası gelir:

İçki içenler kendileri alıyor, satıyor, içiyor, karışmayın.

Uyuşturucu alanlar kendileri alıyor satıyor, karışmayın.

Eşcinseller, zina yapanlar, parklarda adabı muaşerete aykırı davrananlar, kendi yaptıkları kendilerini ilgilendirir, karışmayın.

Ne olacak?

Dinin özü sevgidir, barıştır, hoşgörüdür, vicdandır, hukuktur, ahlaktır. Siz buna bakın. “Başkalarının haklarına(!) riayet erdemi kazanın”.

Öyle mi? Müslümanlık bu mudur sayın yazar?

Din, kendin yaşadığın kadar aynı zamanda davettir, tebliğdir, nasihattir, iyiliği emretmedir, kötülükten nehyetmedir. Kendin kadar evini, çevreni de temiz tutmaktır. Bunlar da bir görevdir sayın yazar!

Neyse, uzatmayalım, dinin ne olduğunu kısaca öğrenmek istiyorsanız, size “Asr Suresini” hatırlatırım. Burada yazmama gerek yok, Bilmiyorsanız internetten hemen bulup okuyabilirsiniz.

ALİM VE HİZİPLEŞME

Eleştiri Kardeşlik Görevimiz

Hilal Tv. açıldığında ne kadar sevinmiştik değil mi?

Şahsen ben etrafıma “bakın işte rahatlıkla seyredeceğiniz bir tv. açıldı. Sabah akşam bu size yetebilir. İzleyecekseniz bunu daha çok tercih edin. Haberleri yok ama o da olur ileride” diyordum.

Bunu derken içimden korkmuyor da değildim. Ya bu da ötekiler gibi olursa? İlk çıktığında en güzel saatine Orhan karmış merhumdan tefsir dersleri koyan, ama sonunda azıtan, çıvdıran, kuduran, ölçü tanımayanlar gibi olursa?

Hani bir karikatür vardı. Bir tv.yi izleyen kadın, ekrandaki Seda Sayan’ın kolundaki bileziği görmüş, söyleniyordu: “Aaa, bakın, benim bileziğim!”

İşte böyle, halktan “İslamî kanal açacağız” vaadiyle yardım toplayarak kurulan tv.ler gözümün önüne geldikçe, evet, korkmuyor da değildim. Çünkü “İslamî Tv.” dediğimiz nice tv.nin en büyük Müslüman düşmanı olduğunu görmedik değil yakın tarihimizde. Onların dine, millete, vatana ve ümmete verdiği zararı inançsız, hatta inanç düşmanı tv.ler verememişti bir zamanlar. Zavallı Müslümanları kimler sömürmemişti. Ülkenin manzarasını az çok takip edenler bunları iyi bilirler.

Her neyse, Hilal Tv. açıldığında da böyle sevinmiş ve tavsiye etmiştik. Arkasında Mustafa İslamoğlu ve Akabe Vakfı vardı. İyi işler yapıyorlardı. İslamoğlu ilk çıktığında çok heyecanlıydı haliyle. Dili de oldukça sivri ve keskindi. “İmamlar Ve Sultanlar” ilk kitaplarından sayılırdı. Sakalı bir tutam olmasa da kirli sakal da değildi. Üslubundan rahatsız olanlara, “sabredin, zamanla düzelir. İnsan kolay yetişmiyor” demiştim. Gazete yazılarında bile üslup, fikir ve emek vardı. Çabası işlerinden belliydi. Bir de babası vardı benim için. Onun evladı inşallah azmazdı. Çünkü atalar “asil azmaz” demişlerdi.

Sonra bazı kitaplarını okudum. Yürek Devleti, İslamî Hareket ciltleri, Yahudileşme Temayülü, Üç Muhammed, Tavsiyeler vs.

Sonra Kur'an'a yöneldi. Hilal tv.de tefsir dersleri takdire şayandı. Biz de mutlu oluyorduk faaliyetlerini gördükçe. Ama sonra biraz durduk söyleyip yazdıkları karşısında. Yeni bir M. İslamoğlu vardı. Tamam, Kur'an inşa ederdi insanı. Ama onda farklı bir duruş başlamıştı. Eski alimlerimize ve mezheplere karşı söylemleri değişiyordu. Tasavvufi bir aileden geliyor, Mahmud Sami Ramazanoğlu Efendiye şiir adyorken, şimdi yavaş yavaş oradan uzaklaşıyor, giderek “din uydurma” ithamına varıyordu. Çabasını, çalışmasını görmezlikten gelmek mümkün değildi. Ama acaba o da mı, tarihte çok emsali olduğu gibi ilimle azıtanlardan olacaktı?

Derken sakalını iyice kestiğinin zıddına dilini iyice uzatmaya başladı Müslümanlara. Onların bu hale nasıl düştüğünü anlatmadan cehalete vurgu yersizdi ama bol bol yapmaya başladı bunu. Küçük bir Yaşar Nuri olma yolunda gibiydi. Sonunda “iki din var” demeye başladı. Birisi “indirilmiş din”, diğeri “uydurulmuş din” idi. Konuşmaları da

çok tuhaflaşımtı. Bu dini kim ne zaman uydurmuştu? Ona kalırsa bu uydurma işi sahabe zamanında başlamıştı. Evet, sahabe uyduruyordu, alimler uyduruyordu. Koca İmam Buhari uyduruyordu mesela. Buhari'nin dev eseri "Sahih-i Buhari" yerden yere vuruluyordu. Hele de bir kertenkele hadisi vardı ki evlere şenlik. O koca koca İmam Malikler, Ahmet İbn Hanbeller, İmam Şafiiler, hep din uyduranların başında geliyordu. O da, Abdulaziz Bayındır, Mehmet Okuyan, Caner Taslaman, bazen Bayraktar Bayraklı ve benzeri adamlar birbirlerini tamamlıyorlardı. Bunlara göre "mezhepler paket programdı. Hadisler delil olamazdı. Sünnet yazılımı sorunluydu ve bizi bağlamazdı. Kur'an'dan başka bilgi kaynağı yoktu. Peygamberin kanun koyma yetkisi yoktu. Arap örfünü bize İslam diye yutturmaya çalışan alimleri tarihin çöplüğüne atmalıydık. Hele tasavvuf ve tarikatlar, şefaat, tevessül, istimdat, mehdi anlayışları ile şirke düşmüşlerdi. İmanları bile yoktu. Mehdi ve Hz. İsa'nın nüzulü ile ilgili hiçbir sahih hadis yoktu vs. vs." Onlar ve başka çıkarttıkları adamlar Hilal Tv.de sabahtan akşama kadar Müslümanların çoğunluğuna hakaret edip duruyorlar, fakat İslam düşmanlarına tek laf etmiyorlardı.

Peki söyler misiniz Mustafa İslamoğlu kardeşim, yakışıyor mu bu sizlere? Siz ve arkadaşlarınız, mesela Ali Akın gibi, M. Koyuncu gibi çok düşük seviyeden tasavvuf ve tarikatlara kökten saldıran üslubu bozuk insanları sabah akşam Hilal Tv.de küfür, hakaret, alay ve aşağılamalarını sergiletmek?

A. Bayındır gibi tefsiri inkar edenlerin, tefsir yerine, Kur'an yerine sabah akşam bıyık altından gıcık gıcık gülerek tasavvufla alay etmelerine imkan vermek?

“Aydınlanma” felsefesinin hesabını bir kere olsun laikçilerden soramayarak, onun dahi suçunu zavallı Müslümanlara yükleyen, ikide bir “ben orijinalim” dediği için ben de diyeyim, evet, o orijinal adam B. Bayraklı’ya imkan vererek tasavvuf ve tarikatlara ve topyekun Müslümanlara hakaret ettirmek?

Ne yapmak istiyorsunuz?

Tefrika mı derdiniz?

Düşmanlık tohumları ekmek mi?

Neyin nesidir o Taslamam gibilerini çıkarıp da bütün mezheplere “paket program” diyerek hakaret ettirmek?

Ne yapmak istiyorsunuz M. İslamoğlu kardeşim?

Tasavvufa hakaret, mezheplere hakaret, eski selef ülemasına hakaret, hadislerle hakaret, gerisini saymayayım, Buhari’ye hakaret...

Ne yapmak istiyorsunuz?

Fikir tarihimizde konuşulmuş, halledilmiş eski mevzuları gündeme getirerek zaten cahil bırakılmış ümmeti kimin hesabına parçalamak istiyorsunuz?

Ağır olduysa şöyle düşünün; demek biz dışarıdan böyle de gözüktüyoruz?

Rica ediyorum, bir daha düşünün. Ümmete iyilik yapma imkanınız var. bunu harcamayın. Kendinizi harcamayın. Kıymetinizi bilin.

İlle de tasavvuf ve tarikatları eleştirecekseniz, ki eleştirilecek yerler elbette olabilir, bari oraya bir de konunun uzmanını davet edin. Bir de doğru adam çıkarın yani. Tek taraflı atış sizin içinize nasıl sınıyor?

Tasavvuf tarih içinde bu ümmete hizmet etmiş bir kurumdur. Eleştiri ille de kötü tarafını görmek değildir. İyi taraflarını da gündeme getirmektir. Bunu elbette bilirsiniz.

Bunu size hatırlatmak hoşuma gitmiyor, ama mecbur kalıyorum.

Bu yazdıklarımız özelde Hilal Tv. için olsa da aslında sözümüz geneledir diyerek başlayalım isterseniz. Konuya kendim birkaç yazıyla devam etmek istiyorum.

İslam'ın Hiç mi Düşmanları Yok?

Müslüman; Allah Teâlâ'ya içten gelerek samimiyetle iman etmekle, değerli dinini aşk, iştiaak ve ihlâsla yaşayarak O'na ibadet ve itaat etmekle, başta insanlar olmak üzere cümle mahlûkatına şefkat ve merhametle davranıp iyilik ve ikramda bulunmakla, nefesine karşı arzu, şehvet ve ihtiraslarını gemleyerek sabırla mücahede etmekle, şeytanların kışkırtma, aldatma, vesvese ve telkinlerine aldanmayarak onlara düşman olmakla, bir imtihan için verilen aziz ömrünü, çok dikkatli ve bilinçli bir şekilde yaşamak borcundadır.

Bu açıdan bakıldığında bugünkü manzara maalesef hiç de iç açıcı değildir. İslam coğrafyasında din ile Müslümanlar arasında ciddi kopukluklar oluşmuş. Sebebi ne olursa olsun, işte bu manzara kabul edilebilecek bir vaziyet değildir. Her Müslüman kendisini az çok bundan kurtuluş için çabalamada sorumlu hissetmelidir.

Dünün macerasını yedi sekiz kitabımızda yazdık. Batılılaşma macerasını, haçlı saldırılarını, kaleyi içten yıkanları, İslam'a konan engelleri, Müslümanların prangalarını yazdık. Bu konularda eser çok hamdolsun. İsteyen kardeşlerimiz bir de bizim kitaplarımızdan okuyabilirler. Ama neden tv.lerden de aynı konuları öğrenmesinler?

Üzülerek görüyoruz ki buradaki kafir oyununu, laikliğin zulme dönüşen yanlış uygulamaları ile Müslümanların nasıl hayatın dışına atılmak istendiğini, yeryüzünün en güzel hukuku

olan şeriatın nasıl öcü gösterildiğini, Hilal Tv. anlatmıyor. Belki Mustafa İslamoğlu bunların bir kısmını bir zamanlar yazdı. Tamam ama o yazılanlar da Hilal Tv. yoktu haliyle. Ama şimdi var? neden bu konular işlenmez?

Evet, bir gerçek çok dikkat çekici: İslamoğlu'nun çıkışındaki ile geldiği nokta arasında gündem olarak çok fark var. Bu değişikliği iyi niyetle sadece bir meşguliyet farkı ve öncelikler meselesi olarak düşünebiliriz. Peki ama neden Hilal Tv. o eski konuları gündeme getirmiyor?

Evet, Hilal Tv.de hiç gündeme gelmiyor sistem ve şeriat kavgası. Ne Bayındır'ın, ne Bayraktar'ın, ne Taslaman'ın, ne Okumuş'un ne de benzerlerinin sistemle bir kavgası yok. Onlara bir çift lafları olsun yok. Bütün eleştirileri Müslümanlara. Bu kötü gidişin, bu dini bilmeyişin ve yaşamayışın tek sorumlusu Müslümanlar.

İnsaf ya hu!

Bu Ne Pespaye Dil Ve Üslup?

Üstelik doğru dürüst bir eleştiri olsa hadi neyse. Hep hakaret, hep alay, hep aşağılama, hep inkar. Ne diyelim, beddua bize yakışmaz, yine dua edelim; Allah ıslah eylesin de kendileri de biz de şerlerinden emin olalım.

“Yahu bu hırsızın hiç mi suçu yok?” demiş Nasrettin Hoca. Yeryüzünde ve ülkede her ne suç varsa Müslümanlarda öyle mi? Bu ülkede İslam'a Müslümanlardan başka zarar veren, düşmanlık eden yok yani, öyle mi? Bu aklınıza, insafınıza, adaletinize ve vicdanınıza nasıl sığıyor?

Ey “uydurulmuş din” diyerek selefe hakaret edip aşağılayanlar, şu mübarek ağzınızı bir gün de İslam ile aleni savaşıyan dıştaki Batıya ve içteki batıcılara, laikçilere çevirseniz ölür müsünüz?

Evet, belki ölürsünüz. Çünkü onların sahipleri var. Ama nasıl olsa Müslümanların sahibi yok, onlara atış serbest. Vurun abalıya! Yiğitliğiniz ancak Müslümanlara söküyor değil mi? Ne kadar ayıp!

Yahu sizde hiç din gayreti yok mu? Düşmanlarımıza karşı bir atar damarınız yok mu? Her ağızlarını açtıklarında “Ey Müslümanlar! İslam dini iyi olsaydı, İslam âlemi böylesine cehalet, zaruret, tefrika, atalet ve meskenet içinde olur muydu?” diyenlere bir sözünüz yok mu sizin Allah aşkına?

Mübarek şeriatınızı ancak hadisi inkar ederek mi savunacağınızı sanıyorsunuz? “Ver kurtul” kolaycılığı yani. Bir başka adı teslimiyet. Bunun adı, “onlar öldüreceğine biz öldürelim de aramızda düşmanlık olmasın” korkusundan başka bir şey değildir.

Ah şu hadisler olmasa, Sevgili Peygamberimiz Efendimiz (sav) sünneti olmasa, şeriatı savunmak çok kolay size göre. Hırsızın eli kesilmez, zina eden dövülmez veya öldürülmez, irtidat edene bir şey denmez, adam öldüren kısas edilmez. Kılık kıyafete karışılmaz. İçen içebilir vs. vs.

Peki yasa adına ne yapılır?

Modern Batının yasaları kopya edilir öyle mi?

Evet, aynen öyle diyor bir kısmı açıktan bir kısmı da diyemiyor ama zeminini hazırlıyor, yerini yapıyor.

Aynı kafayı taşıyan bir ilahiyat Prof'u ile yaşadığım bir olayı konuya bir örnek olarak yazayım sizin için.

“Ha Şeriat Ha Amerika Hukuku” İmiş

Bir İlahiyat fakültesine ziyarete gitmiştim. Bir fıkıh prof'u ile tanıştırdılar. Söz döndü dolaştı, şeriata, yani İslam hukukuna geldi. Şunları söyledi:

“Şeriattan maksat barış, adalet ve huzur gibi toplumun menfaat ve maslahatlarını temin etmektir. Yani İslam’ın koruduğu maslahatlar olan akıl, can, mal, şeref ve haysiyet, nesil, din gibi menfaatleri korumaktır. Maksat bunları korumak olduğuna göre, bunu temin eden her yasa/hukuk şariat sayılır. İlle de İslam Şeriatı diye tutturmanın anlamı yok”.

Evet, bizzat bana söyledi bu sözleri o fıkıh profesörü.

Dondum kaldım. Dedim ki:

- Şimdi Amerika’da uygulanan kanunlarını Batılılar beğeniyorlar. Şimdi o kanunlar saydığınız bu maslahatları gerçekleştiriyorsa, biz de onların yasalarını alırsak, bu aynen şeriatı tatbik mi sayılır?

- Evet, aynen, dedi adam.

- Siz de mi böyle düşünüyorsunuz? dedim odada bulunanlara.

Hiç birinden ses çıkmadı. Hayret ettim. Çünkü bir kaç tanesi benim İmam hatip’ten öğrencim idiler. İçimde bir deprem yaşadım. Bir gariplik, bir hüznü çoktık kalbime. Bana göre böyle inanmak küfürdür. İşte birisi açıktan küfrünü ilan ediyor, diğer Prof, Doç. veya Dr.ler sessiz kalıyorlardı. Eğer korkuyorlar da susuyorlarsa, yazıklar olsun, zaten bu büyük bir ayıptır. Korku değil de kendileri de böyle inanıyorlarsa, yandı gülüm keten helva. Bu ilahiyattan biz ne bekleyeceğiz. Bence inkar değil korku idi orada buz gibi esen. Bu özgürlüğü tatmamış, şahsiyetini bulmamış, kimliğinin kodları belirsiz, ilkesiz ve davasız, olacağı her şeyi olduktan sonra bile hala korkan insanlardan İslam nasıl öğrenilecek ve dahi nasıl savunulacak?

Anladım ki üniversitelerde hala arzulanan özgürlük yok. Hani, “işgal altındaki müftünün fetvası geçersizdir” diye bir kaide vardır ya, acaba özgür olmayan üniversite ve ilahiyatin

hocalarının fikirleri ne derece geçerli olacak? Kimseyi beğenmeyen bu kişiliksizleri kim beğenecek?

Dostlarım kusura bakmasınlar, ama İlahiyat Fakültelerinden cesur sesler duymak istiyoruz, fakat maalesef yeterli derecede gür sesler duyamıyoruz.

“İşte şeriatçıların hocaları, işte şeriata inanmış Müslüman halkın manzarası bu” diye soran ve kıs kıs gülenlere ne diyeceğiz?

Şeriatı savunma vazifesi verilmiş hocaların ve onu öğrenip yaşamaya mecbur Müslümanların hali budur diye, şeriatı vaz geçme hakkımız var mıdır?

Hal böyledir diye şeriatı vaz geçebilir miyiz?

Böyle bir istek haksızlık değil midir?

Vaziyetin bu hale gelmesinde şeriat düşmanı sistemin ve kadroların suçu yok mudur?

“Laiklik din ve vicdan özgürlüğünün teminatıdır” dedikleri halde Müslüman halka din ve şeriatlarını öğrenmeyi yasaklayanların, yaşamayı yasaklayanların, yaymayı yasaklayanların, böyle yapmakla insan haklarını ve anayasayı açıkça çiğneyen haydutların hiç suçu yok mudur?

Yıllardır bu zulmü işleyenlere hiç hesap sormayan Hilal Tv. bülbülleri, sabah akşam Müslümanlara hakaret ediyorlar. Hadi yiğitseniz biraz da bu zalimlere çatın! Biraz da o hak gasıbı eşkıyalara dil uzatın! Hadi o anlı şanlı ünvanlarınızı birazcık olsun Müslümanların hak ve hukuku için kullanın!

Yok!

Mesele sistemle olunca dut yemiş bülbül kesiliyorlar. Fakat sahipsiz Müslümanlar söz konusu olunca, yelelerini savuran aslan gibi nara atıyorlar.

Acıyorum sizlere! Çok üzüldüyorum! Allah için uyarıyorum bir Müslüman olarak. Benden bu kadar yeter! Ötesi size kalmış.

Fakat şu her fırsatta çattığınız tasavvuf için de bir şeyler yazmamız gerekiyor. Onu yazalım bari.

Farkı Ne?

Çok soru sorduk, vicdanlarda nasıl yankılandı bilemiyoruz. Ama birisini hatırlatalım bugünkü konumuz için:

“Şeriatı savunma vazifesi verilmiş hocaların ve onu öğrenip yaşamaya mecbur Müslümanların hali budur diye, şeriattan vaz geçme hakkımız var mıdır?”

Elbette şu bu sebeplerle şeriattan vaz geçemeyiz!

Peki, aynı soruyu tasavvuf için sorduğumuzda cevap değişir mi?

İşte o soru:

“İslam ahlak ve tasavvufu insanları eğitseydi, yüceltseydi, böylesine hırsla, hasetle, dünya sevgisiyle, şan şöhret tutkusuyla dolu olarak birbirleriyle haksız rekabet eden, aynı sebeplerle idarecilerin eteklerine sarılmış sûfiler olur muydu?”

Peki, bu soruya nasıl cevap verelim?

Şeriat için sorulduğunda “elbette şu bu sebeplerle şeriattan vaz geçemeyiz!” diye cevap vermiştik. Tasavvuf için de aynı akıl ve insafı gösteremez miyiz?

Din, şeriat, tasavvuf açısından yabancılara bunun cevabını bir yerde vermek kolaydır. Aslını, yani olması gerekeni anlatırsınız olur biter. Kabul ederler veya etmezler, ayrı mesele. Ancak, kendimizin durumunu kendimize nasıl izah edelim? Utanmalı değil miyiz bu durumumuzdan?

Bir de şu gerçeği çoğu zaman atlıyoruz; bir kere o Batı ülkeleri adil ve ahlaklı değil. Yeryüzünü kana boyayıp servetlerini kendi ülkelerine götürüp yiyen haydutlardır. İşlerine bir girsen, zulüm ve ahlaksızlık diz boyu. Ama teknik sayesinde çalma çırpma zenginlik öyle göz boyuyor ve reklamlarla kandırıyor. Reklama aldanmamak, makyajın arkasını görmek lazım.

Bir yerde sohbeteyiz. Bana bir Hoca Efendi dedi ki:

- Siz “tasavvuf, İslam’ın aşk ve ihlasla yaşanmasıdır. Nefse, şeytana ve dünyaya aldanmamanın, abid ve zahid yaşamının ifadesidir” diyorsunuz. Ama biz ortada böyle bir sufi göremiyoruz. Öyleyse tasavvuf diye bir şey yoktur. Siz neden ondan bahsedip duruyorsunuz?

Bu hoca kardeşimiz etrafına faydalı olmaya çalışan, ilim ve yurt hizmetleriyle tanınan birisidir. Yetiştirdiği gençlere bu fikri aşıladığı belli ki, hepsi memnun olmuş bir yüzle soruyu dinlediler, sonra da merakla bana bakmaya başladılar. Dedim ki:

- “Peki, siz bugünkü şeriatçıların halini beğeniyor musunuz? İstisnalar kaideyi bozmaz, onların hakkını teslim edelim, ama siz genellikle ortada böyle hakiki bir şeriatçı görebiliyor musunuz?

- Hayır!

- Öyleyse şeriatı inkar edebilir misiniz?

- Asla!

- Çok güzel. Peki, şeriat için gösterdiğiniz bu güzel, bu müsamahalı ve olumlu tavrı neden tasavvuf için de düşünmüyorsunuz?

- !...

- İşte böyle sevgili hocam, bir ilmin, bir kıymetin ve değerın onu bilen ve yaşayan ehlinin olmaması, onun hakikatine zarar vermez.

İnsaflı insanmış ki gerçeği kabul etti.

Aslında şeriat ile tasavvuf birbirinden farklı şeyler değildir. Birisi işin zahiriyle, diğeri batınıyla ilgilenen bir bütündür. Şeriat “namazı vaktinde, abdestli ve tesettürlü olarak kıbleye dönük kılınız” diyor. Tasavvuf da “namazı huşu içinde ihlasla kılınız” diyor. Böylece ikisinden müteşekkıl ortaya güzel bir namaz çıkıyor. Bu yüzden bazıları tasavvu için “fıkıh-ı batın” demişlerdir. Zahir fıkıh da, batın fıkıh da, evet, bunun ikisi de haktır. Birisini alıp diğeri atmaya ne gerek var?

Kuru bir isim üstünde kavga anlamsızdır. Asıl olan özdür, hakikattir. Tasavvuf da desen, zühhd de desen, batın fıkıhı da desen, ahlak da desen, öz aynı özdür. Üzüme Türkler “üzüm” der. Araplar “ınep”, Farisiler “engür” dermiş. Ne değışir? Ne dersen de, üzüm üzümdür.

Peki, Hilal Tv. gibi Müslümanların parasıyla kurulmuş bir kurum, nasıl oluyor da sabah akşam tasavvufa hakaret ve küfür ederek Müslümanlara zarar verip aşağılıyor? Bunu kabullenmek mümkün mü?

Hadi diyelim siz o görüşte değilsiniz, ey Mustafa İslamoğu, nereye gitti Müslümanların farklı görüşlere tahammülü, müsamahası?

İster Hilal Tv.ye kümelenmiş olanlardan olsun, isterse başka yerlerde duranlardan olsun, hâlâ “hayır” diyenlere bir teklifim daha var.

Şeriat Tarikat Yoldur Varana

Biliyorum, siz hemen “hakikat, marifet ondan içeri” diyeceksiniz, ama bir kısım malum kardeşlerimiz yine yeri

göğü inleterek bizi “şirke davet etmekle” suçlayacaklardır. Ne yapalım, ilimden nasipleri şimdilik bu kadarcık mış.

Bence o cehalet vadisinde kalmamalıdır. Durmaz da okumaya ve araştırmaya devam ederlerse, hakikate ereceklerdir. Eğer bir de yaşayabilirlerse, çok olay olmadığını baştan söyleyelim, huzur ve mutluluğu bulacaklardır.

Neyi okusunlar?

Konuyla ilgili kendi üç kitabımı önermiyorum. Bu yolun yolcularının yazdıklarından da vaz geçtim. Mesela sevdikleri İbni Kayyim’in “Medaricu’s Salikîn”ini olsun okusunlar. İbn Teymiye’nin “Feteva”da tasavvuf, süluk ve ahlak hakkında yazdığı iki cildi okusunlar. Yine onun tasavvufi yönü hakkında yazılmış tez çalışmalarını okusunlar. İlahiyat Fakültelerinin Tasavvuf üstüne yayınladıkları ilmî eserleri okusunlar. Canım hiç olmazsa Diyanetin İslam Ansiklopedisinin “Tasavvuf maddesini okusunlar. Okusunlar da kendileri bizzat bu dinin ve medeniyetin güzelliklerini görsünler. Eğer okurlarsa bir gün bu güzelliklere muhakkak ereceklerdir. Hadi bir iyilik daha yapayım da internet adreslerini yazalım, kendilerine sadece tıklamak kalsın⁴⁰:

Gelin şöyle anlaşalım; biz onları bilmiyorlar diye kınamayalım. Bilirlerse, bu büyük bir ikram ve fedakarlıktır. Çünkü insan karşı çıktığı şeyi bilmelidir. Onlar da her bilmediklerini yok sayarak bizi inkar etmesinler. Hele “şirk” gibi küfürden beter isnatlarla yaftalamasınlar. Böylece barış ve huzur içinde mutlu ve mutmain yaşayalım gitsin.

Ha, bu arada yanlış yapanlar, bu yolu istismar edenler mi varmış? Evet, var. O zaman onlarla beraberce mücadele

⁴⁰<http://www.tdvia.org/index.php?klme=tasavvuf/>
<http://www.islamansiklopedisi.info/dia/pdf/c40/c400057.pdf>

edelim. Nitekim bizim bu kitabın devamı olarak o konuda yazdığımız eleştirel kitap hazırdır.⁴¹ Ama dikkat, yolla değil, yanlışlık yapan yolcularlardır mücadelemiz.

Her neyse, şimdi onu bunu bırakalım da esas konumuza dönelim: İslam ciddi bir dindir. Ömür ve ölüm ciddi bir sınavdır. Yaşamak ciddi bir iştir. Müslüman ciddi bir insandır. Ciddi olmalıdır daha doğrusu. İslam'ın, İslam'ı yaşamanın, hayatın ve ölümün şakaya gelir yanı yoktur. Çünkü Allah Teâlâ'ya dost olmak veya dostluktan uzak bulunmak ciddi bir iştir. Çünkü ciddi sonuçlar doğur. Çünkü cennet de cehennem de ciddi bir yerdir, bunlar şakaya gelmez.

Müslüman ciddiyetini kaybettiğinde iki kere kaybeder. Birincisi; kendisi kaybetmiştir, kendisine yazık etmiştir, ikincisi; Allah Teâlâ'nın dinine, aziz şeriatına söz getirmiştir.

Aslında Müslüman ciddiyetini kaybedip, şahsiyetini kaybedip bozulduğunda, kendisi bozulmuştur; aklı başında her insan şunu bilir ki onun bozulmasıyla İslam'a bir zül gelmez, Allah Teâlâ'nın dini bozulmuş olmaz. Fakihler bozuldu diye fıkıh bozulmaz, sûfiler bozuldu diye tasavvuf bozulmaz. Ama cahillere söz söyleme fırsatı doğar ne yazık ki bu durumda. O da cahil oldukları için. Çünkü dinin, fıkıhın, tasavvufun aslını bilselerdi, asla aleyhte söz söylemezlerdi. Ama cahil cesur olur; hem yersiz ve hem de çok ve kaba konuşur.

Sözüm, kendim dahil herkese: Lütfen kendimize gelelim, özümüze dönelim, cehalet ve hezeyanı bir tarafa bırakalım ve ciddi olalım. Nefis ve şeytan dahil kimseye İslam aleyhinde konuşma fırsatı verilmeyelim. Böyle yaşamak daha mutlu, daha kazançlı ve daha onurlu yaşamaktır, bunu unutmayalım.

⁴¹ Adı değişmezse, “İlim Ve İrfana Dair Eleştiriler 2” olacak.

Bu dünyadan yüz akıyla gitmeyi ve yarın Hakkın huzurda açık alınla durup hesap vermeyi kim istemez ki?

Amacınız Nedir Arkadaşlar?

Hilal Tv. açıldığında ne kadar sevindiğimizi belirtmiştik. Ne var ki onun basit bir grup, bir cemaat tv. olabileceğini hiç düşünmemiştik. Fakat şimdi kendisine yazık ediyor. Hızlıca kendini bitirmeye doğru gidiyor. Maalesef kaybeden hepimiz olacağız.

Açıkça söylüyorum, dostça söylüyorum, Mustafa İslamoğlu kendisine yakışanı değil, yakışmayanı yapıyor. Hem kendisi, hem ondan etkilenenler, yanlış yapıyorlar. Kendilerini engelliyor, hizmetlerini bitiriyorlar. Böylece çok hizmet edebilecekleri Müslümanları kendilerinden ve o hizmetlerden itiyor ve mahrum bırakıyorlar. İslam bundan fayda görmez, zarar eder. En azından “kardan zarar” eder.

Arkadaşlar, “İslam Dini” için iki isimden bahsediyorsunuz. Birisi hakiki “*indirilmiş din*”, diğeri onun yerine “*uydurulmuş din*” diyorsunuz. Ve bunu uydurmaya başlama tarihini sahabeden başlatıyorsunuz. Farkındasınız değil mi? Niye incitiyorsunuz mübarek o nesli?

Biz sahabeyi kutsallaştıralım ve dokunulmazlık zırhına büründürelim demiyoruz. “La yuhti vela yüs’el” de saymıyoruz. Sadece dün selefimizin yaptığı gibi ifrat ve tefritten uzak bir sevgi ve saygı bekliyoruz. Onu “din uydurmakla” suçlamak ifrattır diyoruz. Yoksa herkesin yanlış, günahı olabilir. Zaten hesabı Allah Teâlâ’ya kalmıştır.

Hadisleri, rivayetleri Kur’an’a arz edelim görüşü size ait değil ki! Zaten öteden beri hadis usulü kitaplarında yazar, sahih hadisi bilmenin bir usulü de Kur’an’a arz etmektir. Bunu İmam Hatip Liselerinde bile okuttuk yani.

Ama siz ne yapıyorsunuz?

Yeni bir şey söylüyormuş edasıyla hadisleri bitiriyorsunuz. Buhari ile dalga geçiyorsunuz.

Bu hadisleri kim Kur'an'a arz edecek de "işte bu sahihtir" diye doğru hüküm verecek? O zaman adam sayısınca ölçü olacak demektir. Birisinin olumlu bulduğunu öbürü reddedecek. Nerede kaldı hadis usulü ilmi?

İlim ve usul yoksa, al sana anarşi. Hoş geldin kaos, kargaşa ve karmaşa! Bunu mu istiyorsunuz?

Emevi dönemi sahabe ve tabiin devridir. Hilafetten saltanata geçiş dönemi. Elbette fecaat. Ama iktidarın icraatı başka, imamların görüşleri başka. Fakat siz Emevi bahanesiyle din uydurulması işinin başında mezhep imamlarını gösteriyorsunuz. Mezhepleri kabul etmiyor, yanınızda "paket program" diye küçümseniyor, sesinizi çıkartmıyorsunuz. Zaman zaman Ebu Hanife'ye hayranlık ve muhabbet arz etmenizi de zikrelelim. Ama eleştirdiğiniz sözde "uydurma" hükümlerinden o da nasibini alıyor.

Amacınız nedir arkadaşlar?

Bu mübarek İslam dininin de diğer "semavî dinler" gibi "muharref" olduğunu mu ispatlamaya çalışıyorsunuz? Dünyaya, "boşuna İslam'a bakmayın, onun da işini bitirmişler, ilahi olmaktan çıkarmışlar, beşeri etmişler. Müslüman olmanıza gerek yok" mu demek istiyorsunuz?

Bu dinde yanlış fetvaların olması başka, dinin uydurulması başka. Sizin de görüşleriniz bazen çelişiyor. Size de "hanginizinki uydurma?" diye sorsalar ne dersiniz?

İslam "Muharref" Bir Din midir?

İlk yazımızda sormuştuk: "Amacınız nedir arkadaşlar? Bu mübarek İslam dininin de diğer "semavî dinler" gibi

“muharref” olduğunu mu ispatlamaya çalışıyorsunuz? Dünyaya, “boşuna İslam’a bakmayın, onun da işini bitirmişler, ilahi olmaktan çıkarmışlar, beşeri etmişler. Müslüman olmanıza gerek yok” mu demek istiyorsunuz?”

Bu endişemizi destekleyen çeşitli mesajlar aldım. Bunlardan birisi de doğuyu batıyı bilen ve yazan bir kardeşimiz olan Yüksel Kanar’dır. Bu konuda daha geniş yazılarını bekleme ümidi veren şu cümlelerini alıntılıyayım:

“Bu çok önemli bir konu Cemal hocam. Ne yazık ki bu insanlar bütün bu yaptıklarının sonunda ‘baştan beri eksiklikler ve tahriflerle dolu bir din’ intibai oluşturuyorlar. Bunların iddiaları tamamen oryantalistlerin iddialarıyla aynı. Allah korusun giderek Kur’an’ın eleştirisine doğru yol alıyorlar. Bunlarla mücadele boynumuzun borcu.”

Ben bir din kardeşiniz olarak üstüme düşen ıslah ve nasihat vazifemi yapıyorum. Lütfen eleştiriye açık olunuz. Her gelen eleştiriye reddetmek, “kararlılık” adına bir fazilet değil ki! Doğru söz alınmalı, değilse, “eleştirinize saygılıyız, ama biz öyle düşünmüyoruz” dersiniz. Bakın halk arasında M. İslamoğlu Hoca hakkında olumsuz bir tavır gittikçe yayılıyor. O da “Hz. Adem’e ‘baba’ bulmak” gibi sivri çıkışlarla buna fırsat veriyor.

Ancak sorun bir hocayı sevip sevmemek, görüşlerini alıp almamaktan öte bir şeydir. Bir barış, huzur, birlik ve dirlik sorunudur. Bir de şu gerçek var; sanki çok mu alimlerimiz ve Hilal Tv. gibi yayın araçlarımız var ki, “birisini feda etmekle bir şey olmaz” diyelim? Hilal Tv.’nin “Müslümanlarca izlenmemesi gereken bir tv.” olarak damgalanması, düşünebiliyor musunuz ne kadar acı bir kayıptır? Buna sebep olanlar bu vebali nasıl taşıyacaklar? “Damgalamasınlar efendim” demekle sorumluluktan kurtulmuş olunabilir mi?

Mesela şu mezhepler konusunu tv.de bu kadar basite indirerek ve aleyhte bir dil kullanarak anlatmak ne derece doğrudur? Mezhepleri “paket program” diye aşağılamak ne derece sağlıklıdır? Herkesi tek görüşte toplamak mümkün müdür? İlle de bunu yapacaksanız, memlekette fıkıhçı mı kırıldı, bir konunun uzmanını çıkarıp tartışsanız olmaz mı? Sayın Bayraktar’ı bulmuşsunuz, ayağına pas vererek istediğiniz köşeye göl atıyorsunuz. Yoksa ciddi akademisyen bulmakta zorlanıyor musunuz?

Dinimizde genel kaide, “alimlerin (amelde) ihtilafı rahmettir”. Bunu en çok destekleyenler, ihtilafa sebep olanlar olmalı değıl midir? Fakat Sayın İslamoğılu buna karşı çıkıyor. Maksudı anladığımız kadarıyla mezhepleri reddetmeye imkan aramak. Bu yüzden rahatlıkla “mezhebim yok. Ne sünniyim, ne şiiyim” diyor. “Ya nedin?” diye sorulunca, “aynen sahabe gibiyim. Onların mezhebi mi vardı?” diyor. Acaba onlar arasında ihtilaflar, farklı görüşler / mezhepler yok muydu?

Ya da şöyle soralım: “Bütün sahabiler her konuda aynı görüşte ittifak halinde miydiler? Herhangi bir konuda hiç ihtilaf etmediler mi? Ettilerse bu konuyu nasıl çözdüler?

Tarih boyunca alimlerimizin bu konuda yazdığı binlerce eseri bir tekmede yere serip yok sayalım ve işe şimdi biz yeniden sıfırdan başlayalım, öyle mi? Sağır için bir kamet daha getirelim yani, öyle mi?

Sonra soralım; dünya Müslümanlarının sorunu bunlar mı? Bizim öncelikli konuşmamız gereken, sizin ortaya attığınız mezhepler, tasavvuf, kabir azabı, mehdi ve Hz. İsa’nın gelişi, Hz. Adem’in babası, hayızlı kadının kur’an okuyup oruç tutabilmesi gibi konular mı?

Mesela batılılaşma, sekülerizm, laiklik, yeniden İslamî eğitimin sorunları, bu sistemde nasıl bir dini hayat vs. hiç

gündeminizde neden yok? Siz Müslümanlar boş yere durmadan tartışsın ve zamanlarını öldürsün mü istiyorsunuz? Bunda ne fayda buluyorsunuz? Böyle yapmakla kimin ekmeğine yağ sürüyorsunuz?

Ulemanın amelde ihtilafının rahmet olmasını istediğiniz kadar reddedin, bu hakikatin önüne geçemezsiniz. Mezhepleri istediğiniz kadar reddedin, en çok yapabileceğiniz, yeni bir mezhep çıkarmaktır. İnsanları buna davet etmektir. Tamam, bunu siz yapmazsınız, arkanızdan gidenler yapar. Tıpkı geçmişteki mezhep imamı gibi. Adı ne olsun istersiniz o mezhebin? “Hilalî” mi, “Mustafavî” mi, yoksa “İslamoğlu” mi?

Peki o zaman ihtilaf bitecek mi?

Asla!

Mevcutlara bir tane daha eklenecek, o kadar!

Ne anladık?

İhtilafı bitirdik mi yani?

Değilse, müsamahadan, rahmetle karşılamadan başka yol yok. Hak mezhepleri inkarın zarardan başka hiçbir faydası yok. Allah Teâlâ dileseydi herkesi tek dinde, tek görüşte yaratabilirdi. Öyle yaratmamış biliyorsunuz. Sizin derdiniz nedir kardeşim?

Mezhepleri İnkâr Saçmalığı

Mustafa Bey “Benim mezhebim yok. Ne sünniyim, ne şiiyim.” diyorsunuz. Sanırım bunu sadece itikatta mezhepler için de söylemiyorsunuz. Fıkhi mezhepler için de söylüyorsunuz.

Bildiğim kadarıyla iki sınıfın mezhebi olmaz: Avam ve müçtehit.

Sırf “müçtehit olamadılar” diye alimlerimizi “avam” sınıfına sokmak içime sinmiyor. Onlara “avam” demek ve Arapların darbı meseliyle “el-avam kel- hevam” demek haddim değildir. Onların aramızda müstesna bir yeri vardır. Kaldı ki malumunuz müçtehit de kısım kısımdır. Güçlü alimlerimiz bir meselede de olsa müçtehit olabilirler. Bu konuda söz uzar ama ben bu kadarcıkla yetineyim.

Her neyse, sizi alim bilirim ve bu yüzden size “avam” diyemem. Kitaplarınızın bir kısmını okudum, beğendim, istifade ettim. Sizi Allah için severim. Bu yüzden bu konuyu yazmaya gerek duyuyorum. Zararlı görüşlerinizden vaz geçersiniz diye umuyorum. Neticede bir kardeşlik görevinde bulunuyorum.

Eğer siz gerçekten bir müçtehitseniz, ki ben sizi yakinen tanımam, ilminizin içtihadı yetip yetmeyeceğini bilemem, eğer hak ediyorsanız helal olsun. Biz müçtehitlerin varlığından mutlu oluruz. Allah Teâlâ’ya yalvarıp duruyoruz, bize o çapta ve kıratla alimler ihsan eyle diye, o zaman diliniz de, üslubunuz da müçtehit olsun. Şu anda diliniz avam gibi sivri, alaycı, aşağılayıcı, kırıcı, itici maalesef. Müçtehit olabilmek için ilim kadar ahlak ve maneviyat da gerekir, öyle değil mi?

Derseniz ki “bana da yapıyorlar”, derim ki, “Lokman Hakimi örnek alın, beğenmediklerinizin seviyesine düşmeyin”. Bilmem anlatabiliyor muyum!

Sonra tartışıklarınıza bakıyorum da şaşıyorum. Mesela “Kur’anî hayat”.

Var mı aksini söyleyen?

Kur’an Her Şeye Yetermiş

“Kur’an her şeye kafidir” diyorsunuz. Sünnetin teşri için kaynaklığını inkar ediyorsunuz. Peygamberimizin Allah adına

hüküm koyma hakkını iptal ediyorsunuz. Fıkıh ve usul kitaplarında mevzubahis edilen cümle “ef’alü’r resul Resulullah’ın fiillerini” yok sayıyorsunuz.

Ne adına?

Kur’an’a dikkat çekme adına!

Tamam, ona dikkat çekiniz. Bu güzel bir şeydir. Bugün Kur’an gerçekten de metruktür. Hakkıyla okunmuyor, bilinmiyor, yaşanmıyor. Başımıza gelen bela ve musibetlerin en büyük sebeplerinden belki de birincisi budur. Kur’an’sızlığın kafirler için değerini İngiliz İdarecisi de anlamış ve “bu kitabı onların elinden alırsak işlerini bitiririz” demiştir.

İyi de bu gerçeği ifade için sünneti yok saymak mı gerekli? Aynı ihtiyaç sünnet için de geçerlidir. Sanki o çok mu iyi biliniyor ve uygulanıyor?

Nerede!

Fakat Kur’an’ı ihya için sünneti inkar gerekmez ki. Başta mezhep imamları olmak üzere selefin alimlerini de “din uydurdular” diye aşağılamak gerekmez. Bunlar ayrı ayrı şeylerdir.

Fakir kırk yıldır vaaz ederim. Bunun en az son yirmi yılı kürsüden Kur’an okuyup tefsir yapmaktır. Daha hiçbir Müslümanın itiraz ettiğine rastlamadım. Üstelik dinleyenler zevkle takip ederler. Buna rağmen “bu dersleri ben icat ettim” diyemem, haşa ve kella!

Bunu ilk defa siz mi icat ettiniz ki?

Öyle de diyemem, haşa ve kella! Tarihten beri gelir bu. Bazen dinin bilinmediği zamanlar olur. Biri de kalkar uyarır. Sizin bir ton kelimenizi Akif birkaç mısradaki söylemiş işte:

“İbret olmaz bize her gün okuruz ezber de

Yoksa hiç mana aranmaz mı bu ayetler de

*Lafzı muhkem yalnız anlaşılan Kur'anın
Çünkü kaydında değil hiç birimiz mananın*

*Ya açar nazmı celilin bakarız yaprağına
Yahut üfler geçeriz bir ölünün toprağına*

*İnmemiştir hele Kuran şunu hakkıyla bilin
Ne mezarlıkta okunmak ne fal bakmak için."*

Peki, siz Kur'an-ı Kerim'den neyi tartışıyorsunuz? Cari sistemi mi? Yürürlükteki laik kanunların nasıl küfür oluşunu mu? Batılılaşmanın verdiği zararları mı? Devlet ve hilafeti mi? Gece ibadetlerini, zikir, fikri, teheccüdünü mü?

Tartıştığınız konular hayata bir ilke, bir kanun ve fayda getiren konular da değil. Mesela işte şunlar: Hz. İsa inecek mi? Mehdi gelecek mi? Kabir azabı var mıdır? Tasavvuf ve tarikat var mıdır? Vesile ne demektir? Abdestte ayaklar yıkanır mı? Abdestsiz Kur'an okunur mu? Hayızlı kadın oruç tutar mı? Peygamber hüküm koyabilir mi? Peygamberimizin hissi mucizesi var mıdır? Kader var mıdır? Mezhep ne demektir? Peygamberin mezhebi var mıydı? Vs.vs.

Müslümanların can alıcı sorunları bunlar mıdır?

Korkarım yarın "ahirette Allah görülür mü?" diye tartışacaksınız.

Yani geçmişte başta mutezile olmak üzere bid'at ehlinin ortaya koyup tartıştığı ve ehli sünnetin cevabını verip işini bitirdiği sorular. Millet nasıl olsa bilmiyor ya, ısıt ısıt koy önlerine, yesinler diye?

Derdiniz nedir kardeşim?

Müslümanlara bu kadar hakaret niçin?

Bu alaycı dil ve üslup niçin?

Taslaman, Okuyan, Bayraklı gibi üç beş malum kafadar sahislar olarak oturmuş, Dümbüllü tiyatrosu gibi paslaşarak Müslümanlara yaptığınız alaylar, aşağılamalar niçin?

Yahu yeryüzünde Müslümanlardan başka yanlış yapan yok mudur? Biraz da onları konuşun ve aşağılayın ne olur? dilinizden elin gavuru kurtuluyor, Müslümanlar bir türlü kurtulamıyorlar.

Netice itibariyle siz bu halinizle İslam’a hizmet etmiyorsunuz. Aksine Müslümanlara zarar veriyorsunuz. Bizden hala kardeşçe uyarıdır, kendinize geliniz. Bir muhasebe yapınız. En azından dil ve üslubunuza bir ayar veriniz. Yarın daha geç olabilir.

FETÖ gibiler bitmeyecek elbette. Yeni Ahmedîler, Kadiyaniler, Babiler, Bahailer olacak elbette gavur beslemesi olarak. Şöhret budalası, kibri kendinden büyük, ne oldum delileri çıkacak. Biz bunlara hazırlıklıyız. Ama lütfen siz, bir mezhep daha çıkarıp başımıza bela etmeyiniz.

Dua ediyoruz: Allah Teâlâ samimim Müslümanları korusun. Ayaklarını kaydırmassın. Şeytanlara yem olmasınlar. Tarihe bir “Bel’am” olarak geçmesinler.

Sıra Allah’ın “Görülmesinde” mi?

Bir önceki yazımızda şöyle demiştik: “Tartıştığınız konular hayata bir ilke, bir kanun ve fayda getiren konular da değil. Mesela işte şunlar: Hz. İsa incek mi? Mehdi gelecek mi? Kabir azabı var mıdır? Tasavvuf ve tarikat var mıdır? Vesile ne demektir? Abdestte ayaklar yıkanır mı? Abdestsiz Kur’an’a dokunulur, cünüpkən okunur mu? Hayızlı kadın oruç tutar mı? Peygamber hüküm koyabilir mi? Peygamberimizin hissi mucizesi var mıdır? Kader var mıdır? Mezhep ne demektir? Peygamberin mezhebi var mıydı? Vs.vs.

Müslümanların can alıcı sorunları bunlar mıdır? Korkarım yarın “ahirette Allah görülür mü?” diye tartışacaksınız. Yani geçmişte başta mutezile olmak üzere bid’at ehlinin ortaya koyup tartıştığı ve ehli sünnetin cevabını verip işini bitirdiği sorular. Millet nasıl olsa bilmiyor ya, ısıt ısıt koy önlerine, yesinler diye? Derdiniz nedir kardeşim?”

Şu cümleye dikkat çekeyim: “Korkarım yarın “ahirette Allah görülür mü?” diye tartışacaksınız.”

Evet, yarın Hilal Tv. de Bayraktar Bayraklı ile birisini bu konuyu tartışırken görürseniz şaşırmayın. Benim kerametime de saymayın. Çok yakında bu olacak inşallah.

“Rü’yetullah” yani Allah'ın görülmesi aklen caizdir; çünkü O'nun, var olması İtibariyle görülmesi mümkündür. Bir varlığın görülebilir olmasının yegâne şartı var olmaktır.

Ancak dinî kaynaklar O'nun dünyada değil, âhirette görüleceğini bildirmiştir. Konuyla ilgili ayetler ve hadisler vardır. Detaylı bilgi isteyenler, DİA “Rü’yetullah” maddesine bakabilirler.(cilt: 35; sayfa: 311.)

Hz. Mûsâ, Tûr dağında yüce Allah ile olağanüstü buluşma sırasında, vasıtasız vahiy ile yüce Allah'ın kelâmını aldı. Onunla konuşma “kelimullah” şerefine erdirildi. Bu konuşma lûtfuna memnuniyetinden dolayı içinde “Allah'ı müşahade etmeyi”, yani O'nu beden gözüyle görme isteği uyandı ve bunu diledi. Bu olayı şu ayetten öğreniyoruz:

“Musa tayin ettiğimiz vakitte (Tûr'a) gelip de Rabbi onunla konuşunca «Rabbim! Bana (kendini) göster; seni göreyim!» dedi. (Rabbi): «Sen beni asla göremezsin. Fakat şu dağa bak, eğer o yerinde durabilirse sen de beni göreceksin!» buyurdu. Rabbi o dağa tecelli edince onu paramparça etti, Musa da baygın düştü. Ayılınca dedi ki: Seni noksan

sıfatlardan tenzih ederim, sana tevbe ettim. Ben inananların ilkiyim.) (7/A'râf-143)

Allah Teâlâ'nın, kullarına âhirette yüce zâtini göstereceği sahih hadislerle sabit olmakla birlikte Hz. Mûsâ bunun dünyada da mümkün olduğunu zannederek böyle bir dilekte bulundu. Fakat Allah, "Beni asla göremezsin" buyurarak bunun (dünyada) imkânsız olduğuna işaret buyurdu.

Âyetle, itikad mezhepler arasındaki önemli tartışmalara sebep olan kelâm (Allah'ın konuşması) ve rü'yetullah (Allah'ın beden gözüyle görülmesi) söz konusu edilmiş; Allah'ın Musa'ya konuştuğu; Musa'nın O'nu görmek istemesi üzerine bunun asla mümkün olmadığı belirtilmiştir. Buna göre Allah bu dünyada konuşur ve O'nun seçkin kulları (peygamberler) bu konuşmayı işitebilir; fakat Allah asla görülmez. Ancak ahirette mü'minlere kendini gösterecektir.

İslâm âlimleri hem kelâm sıfatını hem de rü'yet konusunu uzun uzun tartışmışlardır. Selef diye anılan ilk kelâmcılar ve onları takip eden sonraki Selefiler Allah'ın, - insanların kullandıklarına benzemeyen- harflerle ve sesle konuştuğunu ileri sürerken diğer kelâmcılar O'nun harfler ve sesler gibi konuşma araçlarına muhtaç olmadan konuştuğunu savunmuşlardır.

Öte yandan, bütün İslâm bilginleri Allah'ın dünyada görülmesinin mümkün olmadığını kabul ederler. Sünnî âlimler, bir şeyin görülebilir olmasını onun var olma şartına bağlayarak varlığında şüphe bulunmayan Allah'ın âhirette görülmesinin aklen mümkün olduğunu ve mümin kullarına göreüneceğini kabul ederler. Mu'tezile âlimleri ise aksini savunurlar. Onlara göre Allah ne dünyada, ne de ahirette görülmez.

Bayraktar Bayraklı yarın “sünni” bir alim gibi Hilal Tv.ye çıkıp, aynen mutezili alimler gibi “Allah ne dünyada, ne de ahirette asla görülmez” derse şaşmayın.

Bayraktar Bayraklı kendisi ve tefsiri için “orijinal” diye övünür. Youtube’den bazı konuşmalarını dinledim, muhatabının bu konuda iyi bak, iyi dinle” diye dikkatini de çekiyordu gülerek. Biz de gülüyorduk dinlerken tabi. Biraz sonra eminim siz de güleceksiniz.

“Rü’yetullah” ile ilgili ayete yaptığı tefsirde aynen şunları söylüyor:

“Rabbim! Bana (kendini) göster, seni göreyim dedi” .

Rabbi kendisine konuşunca, böyle bir isteğe cesaret bulmuştu....

"Beni asla göremezsin. Ama şu dağa bak! Eğer o yerinde durabilirse, sen de beni göreceksin. Rabbi dağa tecelli edince, onu param parça etti!"

Bu âyete rağmen hâlâ İslâmiyet üzerine yazılmış kitapların bazılarında rü'yetullah konusu işlenmektedir. Mahşerde Allah'ın görülebileceği anlatılmaktadır. Halbuki yüce Allah Hz. Musa'ya kendisini göremeyeceğini söylerken, "Beni bu dünyada asla göremezsin, ama âhirette göreceksin" diyebilirdi.

Hız. Musa'nın Allah'ı görme isteğine karşılık aldığı cevabın Kur'an'da yer almasının sebebi, bu yanlış inancı ortadan kaldırmak amacına yöneliktir. Hız. Mûsâ gibi bir peygamberin Allah'ı görememesine rağmen, Müslümanlara âhiretteki hayatın arkasına sığınarak Allah'ı göreceklerini söylemek, imanî bir tehlike arz etmektedir.” (Bayraktar Bayraklı, Yeni Bir Anlayışın Işığında Kur'an Tefsiri, Bayraklı Yayınları: 7/291-294.)

Keşke o “imani tehlike” neymiş, onu da açıklasaydı. Meyse, işte bu konuda son sözü:

“Bu âyetten çıkarılacak neticeler şunlardır: Rü'yetullah (Allah'ın görülmesi) ne dünyada ne de âhirette mümkündür, çünkü Allah sübhândır. Böyle bir istekte bulunmak, tövbe edecek kadar önemli bir hatadır. Bazan peygamberler de tövbe edecek hata yaparlar.”(A.y.)

Gördünüz mü ne kadar orijinal!...

Bu ülkede kimi adamlar ehli sünnetin çürüttüğü ve çöpe attığı kimi bid'at veya batıl mezheplerin görüşlerini sanki kendilerininmiş gibi ısıtıp ısıtıp önümüze koyuyorlar “orijinal” diyerek. Kokmuş yemekler bilenlerin midesini bulandırıyor. Ama aç kalan zavallılar, maalesef iştahla çöküp yiyorlar.

Ülkemin cahil bırakılmış zavallı insanlarına çok acıyorum. Maalesef kapanın elinde kalıyorlar.

Kaynak Açısından Kur'an ve Sünnet

Önemli bir şey söylüyorlarmış gibi soruyorlar: “Kur'an size yetmiyor mu?”

Ah bir “yetmiyor” desen, hemen ayeti okuyacaklar:

“Kendilerine okunan kitabı sana indirmiş olmamız onlara yetmedi mi? Şüphesiz bunda inanan bir kavim için bir rahmet ve bir öğüt vardır.”(Ankebut 51.)

Ve de destekleyecekler:

“Allah, kuluna yetmez mi? Seni O'ndan (Allah'tan) başkalarıyla korkutmaya çalışıyorlar. Allah, kimi saptırırsa artık onun için bir yol gösterici yoktur.”(Zümer 36.)

Sözü saptıranlar bu ayetlere bakarak, “gördün mü mukallid muhafazakar yobazları, ‘Kur'an yetmiyor’ diyorlar. Yok neymiş, Kur'an sosyal hayatın bütün sorunlarını kapsamazmış. Onun için sünnet ve fıkıh gerekirmiş. Allah

yetmedi de, başka kaynaktan kanun arıyorlar' diyecekler. Peygamberimizin teşri yetkisini ve sünnetin dinde delil olmasını inkar ederler.

Ne kadar zavallılıktır böyle? Bu ne sığ düşünce Allah aşkına!

Bu ayetlerle kendi düşüncelerinin ne alakası var? Koca bir hiç!

Bu ayetler, Sevgili Peygamberimizden (sav) münasebetsizce mucize isteyenler hakkında nazil olmuştur. Peygamberimiz dönemindeki inkarcılar, genellikle iyi niyetli olarak Resûl-i Ekrem'in gerçekten peygamber olup olmadığı öğrenmek, dolayısıyla gerçeği anlamak için değil, fakat sırf akıllarınca onu güç durumda bırakmak maksadıyla sık sık geçmişteki bazı peygamberler gibi onun da hissî (duyulara hitap eden) mucizeler göstermesini isterlerdi. Bir önceki ayette âyette öncelikle mucize göstermenin Allah'a ait olduğu, Peygamber'in görevinin ise insanları inanç ve amel hayatı konusunda uyarmak ve aydınlatmaktan ibaret bulunduğu bildirilmekte; 51. âyette ise çok önemli bir noktaya dikkat çekilmektedir:

"Kendilerine okunan bu kitabı sana göndermiş olmamız onlara yetmiyor mu?"

Şu halde Peygamber efendimizin en büyük mucizesi Kur'an'dır; insanlara asıl gerekli olan, gelip geçici hissî mucizeler değil, benzerini asla ortaya koyamayacakları, hayatın her anında feyzinden yararlanmaları mümkün olan bu ebedî mucizedir. Öteki mucizeler duyulara hitap eder, gelip geçicidir; Kur'an ise okunan mucizedir, akla hitap eder. İnsanlığın dünya huzuru ve âhiret kurtuluşu için muhtaç olduğu doğru inanç ve düzgün yaşayışın ilkelerini verir.(Bkz. Kur'an Yolu Tefsiri)

Evet, eğer Kur'an sosyal hayatı bütünüyle düzenlemeye yetiyorsa, eğer dedikleri gibi Hz. Peygamberin teşri, yani yasama, kanun koyma, helal haram belirleme yetkisi yoksa, sıkıştıkları zaman neden sünnete sarılıyor ve hadislerden delil getiriyorlar?

Bu bir çelişki değil midir?

Hatta ayıp değil midir?

Hz. Peygamber Efendimizin hayatını, vazifesini ve sünnetiyle sergilediği açıklamalarını yok sayanlara uzun uzun cevap vermeye gerek yok. Kitaplar orada duruyor. Merak edenler okur, öğrenir. Sadece şu ayetleri not düşelim:

“... O (Resul) onlara iyiliği emreder, onları kötülükten nehyeder, onlara iyi ve temiz olan şeyleri helal, kötü ve pis olan şeyleri de haram kılar...”(A'raf, 157)

“...Allah'ın ve Rasülünün haram kıldığını haram saymayanlarla ...savaşın.”(Tevbe, 29)

Allah bu ve benzeri ayetlerde, Hz. Peygamber (a.s.v)'e haram ve helal koyma yetkisi verdiğini açıkça belirtiyor. Özellikle ikinci ayette Allah Teala kendi ismi yanında Hz. Peygamber (a.s.v)in da ismini zikretmesi, yapılacak bütün te'villerin yolunu kapatıyor. Resulün yasakladığını Allah'ın da sarahaten yasaklaması lazım dense bu da anlamsız olur. Şu halde her ikisinin haram ve helal koyma yetkisiyle belirtilmesi daha ziyade Hz. Peygamberin (a.s.v) görevine yönelik bir emirdir. Bu açıdan Hz. Peygamberin bütün emir ve yasakları bu ayetin bir açılımı ve tayyibat olanları emretmesi, habais olanları da yasaklaması demektir.

Şimdi Allahu Teala, Hz. Peygamber'e en üst seviye olan haram ve helal koyma yetkisi verdiğine göre, O'nun (a.s.v.) bu hükmün altındaki vacip, sünnet, müstehap, mekruh, adab gibi konularda öncelikle söz sahibi olduğunun açık alametidir.

“Vahy-i Gayr-i Metlûv” Tartışması

“Vahiy”, Allah’ın dilediği emir, hüküm ve bilgileri peygamberine bildirmesi anlamında terim. Sözlükte “hızlı bir şekilde ve gizlice söylemek, işaret etmek, ilham etmek” anlamındaki vahiy (vahy) terim olarak “Allah’ın bir emri, bir hükmü veya bilgiyi peygamberine gizli olarak bildirmesi” demektir

Sözlükte “hızlı bir şekilde ve gizlice söylemek, işaret etmek, ilham etmek” anlamındaki vahiy (vahy) terim olarak “Allah’ın bir emri, bir hükmü veya bilgiyi peygamberine gizli olarak bildirmesi” demektir. Kur’an’da Allah’ın insanlara emirlerini tebliğ etme vasıtaları vahyetme, perde arkasından hitap etme ve elçi gönderip sözlerini bildirme şeklinde üçe ayrılır (eş-Şûrâ 42/51).⁴²

İslam alimleri “Kur’an’a “vahyi metlûv”, “sünnet”e de “vahyi gayri metlûv” ismini vermişlerdir. Bununla da sünnetin vahiy olduğunu ima etmişlerdir. Müsteşriklerin ve bu hususta onlara katılanlara göre ise vahiy değil, Resulullahın (sav) kendi görüş ve yorumlarıdır. Onlara göre Resulullah (as) bu görüşlerinde zamanın şartlarından ve kendi tecrübesinden faydalanmıştır. Böylece, Kur’an’ın iki kapağı arasındaki yazılı olan vahiyden başka Allah Resulüne, acaba vahiy gelmiş midir, gelmemiş midir? şeklinde bir tartışma günümüz Müslümanlarının gündemini oluşturmaktadır.

Oryantalistlerin başlattığı ve bazı Müslümanlarca da kabul gören “sünnetin vahiy olmadığı” sloganları belli bir mesafe kat etmiş ve Müslümanların düşüncelerini bulandırmıştır. Bugün artık okulda, camide, çarşıda, pazarda bu türden insanları bulmak mümkündür. Bu Müslümanlar,

⁴² Bkz. D:İ.A. cilt: 42, sayfa: 440-443.

sanki kendilerinin hak yoldan ayrıldıklarını müsteşrikler görmüşler de doğru olanı anlatıp onların hak yola dönmelerini istiyorlarmış gibi onların fikirlerini alıyor ve hayata öylece bakıyorlar.

Kadir Çandarlıoğlu, “Sünneti hafife alan veya inkar eden bu kimselerin itirazlarına bakacak olursak, bütün meselenin çözüm noktasının “Kur’an’dan başka vahyin” Resulullah’a inip inmediğidir” diyerek konuya girdiği bir makalesinde, mevzuyu enine boyuna işlemiştir.⁴³ Biz merak ehlini oraya yönlendirirken, makul ve mantıklı sorularla konuyu açmaya çalışalım.

Sünnetin teşri görevini inkar edenler, “Vahyi gayri metlûv olmaz, yoktur” derler. Böyle diyerek tepinenlere sorarız: Hz. Peygamber Kur’an’da olmayan dine dair bu kadar söyledikleri hadisleri kimden öğrendi? Hangi okuldan, hangi öğretmenden, kimin kitabından?

“Allah kuluna kafi değil mi?” sözünü de çarpıtıyorlar. Bu sözle “Kur’an yeter, sünnete ne gerek var?” anlamı çıkar mı? Ne gezer? Alakası yok.

Tefsirlerde belirtildiğine göre Kureyş putperestleri, Hz. Peygamber’e, "Sen putlarımız hakkında kötü sözler söylüyorsun ama biz putlarımızın seni çarpmasından, hastalandırmasından kaygı duyuyoruz" diyerek onu korkutmaya çalışırlardı. 36. âyetle bu hususta onun gönlünün rahatlatılması amaçlanmış ve bu tür inançların birer sapkınlık alameti olduğu bildirilmiştir.

⁴³ <http://belgelerlegercektarih.net/hz-peygamber-s-a-ve-kurandan-baska-vahiy-geldi-mi/>

Sünnetin teşri, yani yasama yetkisini, helal haram koyma hakkını inkar edenler “Vahyi gayri metlûv” kavramını saptırmaya çalışırlar. Kısaca açıklayalım.

Malum vahiy kelimesi ayetler için kullanılır. Bu “Allah Teala’nın sözü”, yani “Kur’an”, “namazlarda ibadet olarak okunan ilahi kelimeler” anlamında “vahy-i metlûv” denmiştir.

“Vahyi gayri metlûv” ifadesi ise, Hz. Peygamberin sünnetini, hadislerini aktaran sahih hadisler için, hasseten de “kudsi hadisler” için kullanılır. Yani bu sözler de “vahiy” gibi ilahî kaynaklıdır. Peygamberimizin özel kendi düşüncesi, felsefesi değildir. Ama geliş ve delil oluşu bakımından aynen vahiy gibi de değildir. Fakat kaynak aynıdır.

Kur’an’ın “vahiy” olduğunda şüphe yoktur. Ama acaba ondan başka vahiy de var mıdır?

Buna “evet” diyenler de vardır, “hayır” diyenler de vardır. Kabul edenlerin dayandığı deliller olduğu gibi, olmadığını söyleyenler de yine Kur’an’a dayanan deliller getirmektedir. Alimlerimiz bunu seviyeli bir şekilde tartışmışlardır. Şimdi bir grup çıkmış, sanki ilk defa kendileri söylüyormuş gibi meselenin bir yanını alıp, öteki yanını yere çalıyor, sokak kabadayısı ağzıyla medyada bağırıp çağırıyorlar. Ne kadar ayıp!

Sünnet, Kur’an’ın Peygamber (sav) tarafından sözlü olarak açıklaması ve fiili/ameli olarak uygulamasıdır. Bu açıklama nasıl olmuştur? Okumuş ve ne anladıysa onu mu uygulamıştır? Yoksa o açıklamaları da Cebrail aracılığı ile veya doğrudan Allah’ın bir şekilde bildirmesiyle ondan mı almıştır? Ya Kur’an okumakla anlaşılamayacak olanları nasıl açıklamıştır. “Zekat veriniz” emrinden ne kadar düşünürsen düşün, “malın kırkta birini vereceksin” anlamı çıkmaz. Ama Peygamberimiz bunu demiştir. Peki bunu kafasından mı

demıştır? Yoksa Allah(cc)'ın verdiği bir emir, bir ilham, bir vahiy ile midir? Bu konuda yaptığından ilahi denetime tabi midir? Eğer Peygamberimizin (sav) dindeki yeri dolayısıyla kullandığı bir yetkisi varsa, bu Allah(cc) tarafından zımnen tasdikli midir? Eğer öyleyse buna “takrîrî vahiy” denilebilir mi?

Hız. Peygamberin (a.s.) Kur'ân'dan başka vahiy aldığıın, âyet ve hadislerden bir çok delili vardır. Bakara sûresinin 144, Tahrîm sûresinin 3, Necm sûresinin 3-4, Nisâ sûresinin 113, Ahzâb sûresinin 34. âyetleri; Cibrîl hadisi diye meşhur olan hadis (Ebû Dâvûd, Kader, 17) buna delildir. Cibrîl, Kur'ân için indiğı gibi sünnet için de iniyordu (Tecrid, II/460-464). Hız. Muhammed (a.s.), "Bana Kur'ân ve onun gibi bir misli verildi." demıştır (Ebû Dâvûd, Sünnet, 6; Ahmed, IV/131). Hız. Peygamber Kur'ân dışı vahiy alması, din ile ilgili konulardadır. Yoksa dünya ile ilgili konularda o da bir beşerdir. Beşerin bilgilerine tabidir. O yüzden bütün hadislerin vahiy mahsulü olduğunu söylemek mümkün değildir. Buna ihtiyaç da yoktur. Çünkü Peygamberimiz, Kur'ân âyetlerini tefsîr ve te'yit için, öğüt vermek amacıyla, kendi görüşünü beyan sadedinde sözler de sarf etmiştir. Bunlar dinde delil olmakla birlikte, vahiy ürünü olarak kabul etmemek gerekir; ancak, vahyin kontrolünde söylenmişlerdir. Din ile ilgisi dünya ile ilgili bilgilerinde yanıldığı ve düzeltildiği dahi olmuştur.

Neticede şunu söyleyebiliriz: Kur'ân vahiydir. Allah sözüdür. Tamam. Ancak vahiy yalnızca Kur'ân'la sınırlı değildir. Yani vahiy sadece Kur'ân'dan ibaret değildir. 23 yıllık bir zaman diliminde Allah'ın sadece Kur'ân vahiyyle Hız. Peygamber(sav)'le iletişim kurduğunu söylemek pek tutarlı, makul değildir. Allah'ın Hız. Peygamber(sav)'le Kur'ân dışında bir iletişim kurması elbette ki mümkündür ve de kurmuştur.

O'na din öğretmiş ve yol göstermiştir. Hz. Peygamber(sav) Allah(cc)'ın gözetimi, kontrolü, uyarması ve koruması ile beraber vahyin yönlendirmesi altındaydı. Bu durum bize Allah(cc)-Peygamber(sav) ilişkisinin sadece Kur'an vahyi ile sınırlı tutulamayacağını açıkça gösterir.⁴⁴

Her ne olursa olsun, şu sorumluluklar unutulmamalıdır:

1) Hz. Peygamber(sav)'e itaat etmek gerekir.(3 Al-i İmran 31-32), (4 Nisa 64), (59 Haşr 7)

2) O'na isyan ve eziyet yasaktır. (4 Nisa 14), (4 Nisa 115), (33 Ahzab 57), (6 Enfal 13)

3) O'na saygı ve sevgi esastır.(33 Ahzab 6), (33 Ahzab 56), (49 Hucurat 1-2)

4) O insanlar için ideal bir örnektir. (33 Ahzab 21), (68 Kalem 1-4)

5) Kur'an'ı açıklama görev ve yetkisi verilmiştir. (14 İbrahim 4), (16 Nahl 44), (16 Nahl 64)

6) Helal ve haram koyma, emretme ve yasaklama yetkisi vardır. (9 Tevbe 29), (7 A'raf 157)

7) Verdiği hükümlere razı olmak şarttır.(4 Nisa 65), (4 Nisa 59), (33 Ahzab 36), (24 Nûr 51)

8)Kur'an'la birlikte hikmeti öğretmek için gönderilmiştir. (2 Bakara 129), (2 Bakara 151), (3 Al-i İmran 164), (33 Ahzab 34)

Sünnetin bağlayıcılığına inanmak gerekir. İslam alimlerine göre, sahih hadislerle amel etmek farzdır. Kur'an'dan sonra dinde ikinci delildir. Zira sünnet sıradan birisinin davranışı değil, vahiyle muhatap olan bir Peygamberin uygulamaları olduğu kabullenilmiştir. Çünkü Hz.

⁴⁴ Bkz. Coşkun Uzun,

<http://www.islamidusunce.net/forum/index.php?topic=12377.0;wap2>

Peygamber o bilgileri dolaylı veya dolaysız Allah'tan almıştır. Kur'an ana ilkeleri beyan eder. Bu dinin iman esasları haricindeki furuat/teferruat/ayrıntı kısımları olan ibadetler ve muameleler, sünnetten ve hadislerden öğrenilir.

Bir kere daha ifade edelim ki, “vahyi gayr-i metlûv” sözü ile “kaynak birliği” kast edilmiştir. Ancak bunu demek başka, “hadisler de aynen Kur'an derecesinde kesin ve kıymetlidir, namazda ibadet olarak okunur. Bize hadis diye ulaşan her söze Kur'an muamelesi yapmak gerekir” demek başkadır. Zorlamaya gerek yok, kimse hadis ile Kur'an'ı kat'ilik ve değerinde eşit görmemiş, her hadis denileni de hemen kabullenmemiştir. Ortada koca bir hadis ve hadis ilimleri külliyatı vardır.

Hadisler Din mi Uydurmuştur?

“Sünnet, Kur'an'ın yaşanmışlığıdır” diyorlar. İyi, güzel. O zaman cevap vermeliler; mesela namazda, oruçta, zekatta, hacta vs. olduğu gibi, ara boşlukları Peygamberimiz Allah'tan alarak doldurmadıysa, kendisi mi uydurdu?

Bu kadar dine dair (dikkat, dünyaya dair değil, dine dair) hadisleri peygamberimiz söylediğine ve uyguladığına göre, ya bunları kendisi uydurdu. Ya da Allah'tan doğrudan veya Cebrael aracılığı ile aldı. Yok, üçüncü bir öğretmeni var deniliyorsa, söylensin, acaba o kimdi? Onun için “uydurdu” da denemeyeceğine göre, sonuçta Allah'tan aldığı fikirleri hadis olarak ifade ettiğinde buna “vahy-i gayr-i metlûv / tilâvet olunmayan vahiy” denmiştir. Tabiri beğenmediyseniz, siz söyleyin, bu hakikati nasıl kavramlaştıralım?

Bu hakikati kabul etmeyen, ister istemez Hz. Peygamberimizi “din uyduran ilk insan” yerine koyar. Sebebi gayet açıktır. Mesela zekatın nisabını, hangi maldan yüzde kaç

verileceğini Kur'an demediğine göre, Allah Teala da bildirmediğine göre, bunları Hz. Peygamberimiz mi uydurdu? Mesela namaza nasıl girilip çıkılacağını Kur'an anlatmıyor, bunu kendisi mi uydurdu? Abdest almayı ayet öğretti. Tamam, ama o ayette ağza, buruna su verme, kulağı ve enseyi meshetme yok. Fakat bunları Resulullah (sav) ashabına ve dolayısıyla bizlere öğretti. Eğer o bunları Allah'tan bir şekilde alıp söylemedi de kendi kafasından söylediye, o zaman ayetin üstüne fazladan ilave yapan, böylece indirilmiş dine ilk din ekleyip uyduran olmuyor mu? Evet, onların dediği doğruysa, Kur'an'a ilk ilave yapan, böylece "indirilmiş dini" ilk defa "uydurulmuş din" haline çeviren sevgili Peygamberimizin ta kendisidir.

Bunu mu demek istiyorlar?

Bu insanların akılları başlarında mı acaba?

"Kimseyi tekfir ve tahkir etmiyoruz, sadece eleştiriyoruz" diyorlar. Öyle mi? "Uydurulmuş din" diyerek geçmiş alimleri ve bugün onları takip eden bizleri "din uydurmakla" suçlarken, onlara ve bize hakaret etmiş olmuyorlar mı? "Din uydurukçusu" demek bir adam için hakaret değil midir?

Kur'an Sünnete Muhtaçtır

Sünnetsiz Kur'an'ın açıklanamayacağını, dolayısıyla "Kur'an'ın tefsir bakımından sünnete muhtaç olduğunun" en güzel örneklerinden birisini, maalesef bu fikre karşı çıkan ve bir taifenin başını çekenlerden Mustafa İslamoğlu gösterdi. Çok yerde kendisini çok güzel inkar etti. Mealinin Maide suresinin 38. Ayetinde hırsızlık yapanlarla ilgili oldukça geniş açıklamasına bir bakın, kendisini nasıl inkar ettiğini görürsünüz. Evet, sünnet olmazsa Kur'an'ın doğru anlaşılamaz

olduğunu, Kur'an'ın doğru anlaşılma sünnete ne kadar ihtiyaç duyduğunu ne kadar inkar etse de, sonunda mecbur kalarak, ne güzel göstermiş!

“Hırsızlık eden erkek ve kadının, yaptıklarına karşılık bir ceza ve Allah'tan bir ibret olmak üzere ellerini kesin. Allah izzet ve hikmet sahibidir.”(Maide 38)

Bu ayete göre hırsızlık yapanın eli kesilecektir. Şimdi şu soruları soralım:

1- Parmak ucundan omuza kadar olan kısım eldir. Peki, bu elinin neresinden kesilir? Bunu sünnet gösterdi.

2- Az veya çoklukta ne miktar mal çalarsa eli kesilir? Bunu sünnet gösterdi.

3- Ortaklık veya hisseli malı çalarsa eli kesilir mi? Bunu sünnet gösterdi.

4- Meyve, sebze, et ekmek, para, hayvan vs. hangi çeşit mal olursa olsun, eli kesilir mi? Bunu sünnet gösterdi.

5- Kıtlık zamanı el kesilir mi? Bunu sünnet gösterdi.

6- İkinci üçüncü dördüncü defa çalarsa eli kalmadığına göre neresi kesilir? Bunu sünnet gösterdi.

7- Savaş anında el kesilir mi? Bunu sünnet gösterdi.

Eğer Kur'an onların dediği gibi “Kur'an her şeye yetiyorsa”, bu ayeti açıklarken hadisleri niçin kullandılar?

“Gerekti, kullandık” diyorlarsa, sorarız; Kur'an'ın sözü üstüne ilk söz söyleyen, onun demediğini diyerek dine ilk ekleme yapan Hz. Peygamber (sav) olmuyor mu?

Buna “evet” diyorlarsa, o zaman sorarız; “dine ilk ekleme yapan, böylece “indirilmiş dini” ilk defa “uydurulmuş din” yapan Hz. Peygamber (sav) Efendimiz olmuyor mu?

Buna “evet” derlerse “Peygambere iman, sevgi saygı ve itaat” nereye gider?

Buna “hayır” derlerse iddiaları nereye gidiyor?

Nasreddin Hoca sormuş, “bu et ise kedi nerde?”

O zavallıların bu iddialarını kıt ilminden ötürü destekleyen aklı başında olduğuna inandığım birisine bunu sordum. Düşündü düşündü. Sonra dedi ki:

“Beni ikilemde bırakma. Birisinden birisini tercihe zorlama”.

Hadi ben zorlamadım, peki vicdanın seni zorlamaz mı? Böyle ikilemde yaşama kalbe huzur verir mi? Aklını nasıl ikna edeceksin?

Acı acı güldüm. Çünkü gördüm ki, ikna edici delillerim, şartlanmış cahilliğini yenemiyor. Elimden başka ne gelir?

ALİM VE KAYBEDİLEN KUTLU DOĞUM HAFTASI

Bir Mektup Aldım

Bir e-posta aldım, başlığı “Hz. Muhammed’siz (s.a.v) Kutlu Doğum” idi. “Hz. Muhammed’siz (s.a.v) Kutlu Doğum olur mu yahu?” Dedim haliyle ve kim göndermiş diye baktım. Tanımadığım bir isim.

Bayağı uzun bir yazı olunca içimde isteksizlik uyandı. Ama tam da kutlu doğum hatırına okudum. Üstünde düşündüm. Faydalı olur diye yazmak istedim. İşte o mektuptan bazı bölümler:

“Kutlu Doğum Haftası kapsamında Eskişehir Milli Eğitim Müdürlüğü, Eskişehir Müftülüğü, Gülen Cemaati mensuplarınca teşekkür ettirilen dernekleri tarafından 20Nisan 2013’te 'Eskişehir O’nu Okuyor' adlı kitap okuma yarışması düzenlenecektir. Bu yarışma için öğrencilere ve vatandaşlara binlerce ücretsiz siyer kitabı dağıtılmıştır. Yarışmada lise 9, 10, 11, 12. sınıflar ve yetişkinler Dr. Reşit Haylamaz’ın “*Gönül Tahtımızın Eşsiz Sultanı Efendimiz*” isimli siyer kitabından sorumlu olacaklardır. Bu kitabın “Cennet” konu başlığı altında Peygamber Efendimize (sav) çirkin bir iftiraya yer verilmiştir. Lise öğrencilerine ve yetişkinlere okutulması

hedeflenen bu kitabın 252. sayfasında şu ifadeler yer almaktadır:

‘Ancak O'nun hedefi, öncelikle bütün insanları rahmet ve şefkatle kucaklayıp, ümmeti arasında da kelime-i tevhidin ikinci yarısını söylemekten kaçınarak kendisini kabul etmese bile La ilahe illallah diyen herkesi buraya getirmekti. Çünkü O (s.a.v), 'Kim La ilahe illallah derse cennete girer' buyuracaktı. Daha baştan O (sallallahu aleyhi ve sellem), bunun için yaratılmış ve onun için de, ilk yaratıldığı hâlde gelişi sona denk getirilmiş; peygamberlik güftesine kafiye koyacak son sultan olduğu için de, bedeniyle ruhunun buluşması risâlet açısından en sona bırakılmıştı.’

Hiz. Peygamber'e iman, Müslüman olmanın zorunlu bir unsuru olmadığı inancını işleyen bu ifadeler, bir bütün olarak peygamberlik kurumunu, özel olarak Hiz. Peygamber (s.a.v)'in risaletini inanç sistemi dışına itmektedir.

...Dinler Arası Diyalog çalışmalarında sıkça işlenen: Üç dinden herhangi bir dine inanmak yeterlidir. Mühim olan kelime-i tevhid inancıdır. Hiz. Muhammed'i kabul ve tasdik etmek şart değildir, inancının ‘Kutlu Doğum’ gibi ulvi bir faaliyetin içinde hayat bulması, ödüllü yarışmalarla öğrencilerimize, gençlerimize, vatandaşlarımıza aşılarmaya çalışılması çok üzücü ve aynı zamanda düşündürücüdür. Peygamberinin hayatını okumak, öğrenmek isteyen halkımız bu yarışma ile hiç farkında olmadan kirli bir oyunun propagandası ile karşı karşıya kalmıştır.

Muhterem Cemal Nar Beyefendi, sizden yarışmayı tertip eden kurum ve kuruluşların ikaz edilmesi, kamuoyunun bu konuda bilgilendirilmesi ve aydınlatılması, sağduyulu basınını meseleyi sahiplenmesine matuf girişimlerde bulunulması hususlarında yardımlarınızı talep ediyorum.

Nevşehir’de düzenlenecek ‘Nevşehir O’nu Okuyor’ adlı yarışmada yarışmaya esas teşkil eden Dr. Reşit Haylamaz’ın kitabında yer alan vahim ifadelerle Avanos Anadolu Gençlik Derneği itirazda bulunmuştur. Derneğin durumu Diyanet İşleri Başkanlığına bildirmesi üzerine Diyanet İşleri başkanlığı Nevşehir Müftülüğüne aşağıdaki yazıyı göndermiş, bunun üzerine Nevşehir Müftülüğü yarışmadan çekildiğini açıklamıştır. Aynı yarışmanın yapıldığı Mamak’ta da tepkiler üzerine Milli Eğitim Müdürlüğü ve Müftülük bu yarışmadan çekilmiştir. Diyanet İşleri Başkanlığı’nın yazısını dikkatinize sunuyorum:

"Nevşehir Müftülüğünün de katıldığı "Nevşehir O’nu (s.a.v) Okuyor" isimli kampanya kapsamında öğrenci ve vatandaşlara okutulması hedeflenen Reşit HAYLAMAZ isimli yazarın "Gönül Tahtımızın Eşsiz Sultanı Efendimiz" adlı kitabının 252. sayfasında şu ifadeler yer almaktadır:

"Ancak O’nun hedefi, öncelikle bütün insanları rahmet ve şefkatle kucaklayıp, ümmeti arasında da kelime-i tevhidin ikinci yarısını söylemekten kaçınarak kendisini kabul etmese bile La ilahe illallah diyen herkesi buraya getirmekti. Çünkü O, 'Kim La ilahe illallah derse cennete girer' buyuracaktı."

Hiz. Peygamber’e iman, Müslüman olmanın zorunlu bir unsuru olmadığı intibahı uyandıran bu ifadeler, bir bütün olarak peygamberlik kurumunu, özel olarak Hiz. Peygamber (s.a.v)’in risaletini inanç sistemi dışına itmiş algısı oluşturmaktadır. Zira;

1. Kur’an’ı Kerim pek çok ayet-i Kerime’de Hiz. Peygamber’e imanı açıkça emretmiştir:

"Ey iman edenler! Allah’a, Peygamberine, Peygamberine indirdiği kitaba ve daha önce indirdiği kitaba iman edin. Kim Allah’ı, meleklerini, kitaplarını,

peygamberlerini ve ahiret gününü inkar ederse, derin bir sapıklığa düşmüş olur" (Nisa-136).

2. Yazarın zikrettiği ve kaynaklarda yer alan "*Kim La ilahe illallah derse cennete girer*" (Tirmizi, İman, 17; İbn Hanbel, Müsned, XXXII, 465) hadisindeki Tevhid ifadesi sınırlayıcı bir şekilde anlaşılmamalıdır. Zira bu rivayetin farklı ve pek çok tarihinde Hz. Peygamber'e iman açıkça bir şart olarak zikredilmiştir. Buhari'de yer alan "*Kalben tasdik ederek Allah'tan başka ilah olmadığına ve Muhammed (s.a.v)'in O'nun elçisi olduğuna şehadet eden kimseye Allah cehennemi haram kılmıştır*" (Buhari, Camî', I, 37; Tirmizi, Sünen, IV, 320) rivayeti bu hadislerden sadece biridir.

Nitekim böylesi temel bir meselede ayetleri görmezden gelerek ve hadisleri parçacı bir anlayışla değerlendirmek yanlış bir yaklaşımdır.

3. Yazarın zikrettiği tarikte, kelime-i tevhidin sadece ilk kısmının yer alması, âlimler tarafından "*Esasında kelime-i tevhidin ilk kısmı (La ilahe illallah) sonraki kısmını da (Muhammedün Resulullah) kapsayan nitelikte bir şiar olduğundan, bazı rivayetlerde birinci kısım la yetinilmiştir* (İbn Hacer, Fethu'lbari, I, 194)" şeklinde yorumlanmaktadır.

4. Öte yandan Hz. Peygamber (s.a.v)'in mezkûr hadisini delil olarak kabul etmek, zorunlu olarak O'nun Peygamberliğini de kabul etmeyi gerektirir.

Sonuç olarak, yukarıda geçenlere benzer şekilde, hadisleri bağlamından koparıp ilgili ayet ve hadisleri dikkate almaksızın yanlış algılar oluşturacak şekilde yorumlamak dini hassasiyetle bağdaşmamaktadır." Diyanet İşleri Başkanlığı

Muhterem Cemal NAR Beyefendi, Bu hususta yapacağınız hizmetleriniz için şimdiden teşekkür ediyorum. Saygılarımla."

Bir Kitap Ve Kapalı İfadeler

Dr. Reşit Haylamaz'ın "Gönül Tahtımızın Eşsiz Sultanı Efendimiz" isimli siyer kitabında "Cennet" konu başlığı altında söylenen şu sözlerine, "Hz. Muhammed'siz (s.a.v) Kutlu Doğum" şeklinde tenkit gelmişti:

"Ancak O'nun hedefi, öncelikle bütün insanları rahmet ve şefkatle kucaklayıp, ümmeti arasında da, kelime-i tevhidin ikinci yarısını söylemekten kaçınarak kendisini kabul etmese bile 'la ilahe illallah' diyen herkesi buraya getirmektir. Çünkü O, "Kim, La ilahe illallah derse, cennete girer." buyuracaktı. Daha baştan O (sallallahu aleyhi ve sellem), bunun için yaratılmış ve onun için de, ilk yaratıldığı halde gelişi sona denk getirilmiş; peygamberlik güftesine kafile koyacak Son Sultan olduğu için de, bedeniyle ruhunun buluşması risalet açısından en sona bırakılmıştı."

Konu ciddi idi. Çünkü her şeyden evvel konu bir iman meselesiydi ve iddia edildiği gibi "Muhammedün Resulullah" olmadan "la ilahe illallah" kelimesi Müslüman olmaya yetmezdi. Bu meselenin, "misyonerlik" ve ülkemizde sinsi bir şekilde uygulanan "gizli hristiyanlaştırma çabası" olan "laiklik" açısından tehlikesi büyüktü. Üstelik Sevgili Peygamberimize (sav) de bir ihanetti.

Ama öbür yandan başka bir tehlike daha vardı. Biz hep "ümmin birliği", "Müslümanların kardeşliği", "cemaatçiliğin faydalı olduğu sınırdan kalması ve ırkçılık haline getirilmemesi", "yetiştirilmiş âlimlerin aleyhinde olmama", "insanları kusurlarıyla da kabul edip sevmek" erdemini istiyorduk. Nihayet "İslam'a davet" gibi temel ilkelerimizi yaralayan, en azından sorgulanır hale getiren bir durum

oluşsun, vaziyetten vazife çıkaran kimi aşırıları eliyle ilkelerimiz zedelensin istemiyorduk.

Endişem ne idi?

Gayet açık. Bu ülkede “diyalog” denince, “iki ve daha fazla insanın karşılıklı konuşması, birbirlerine dertlerini, davalarını anlatması” değil, “kimi Müslümanların Kilise kurumuna, papazlara ve hristiyanlara taviz vererek, Hristiyanlık ve Yahudiliği ‘hak din’ gibi gösterme sapıklığı” diye anlaşıyordu. Bu işin başında da Fethullah Gülen ve cemaati vardı. Sonra da ona saygı ve sevgi duyan birçok ilim ve fikir adamları!

Konu beni durdurmadı ve birkaç yazı yazdım. Gelen lehte ve aleyhte yazılar işi büyütmemeye sebep oldu, oturdum “Din Diyalog Ve Ilımlı İslam” kitabını yazdım. Sonuçta gördüm ki, bu konuda cemaate “tebliğde müdahane, yani yağcılık, dalkavukluk olmaz” nasihati yapma gerekir. Ancak hiç kimseye de söylemedikleri isnat edilmemeli, üslup elastikliği muhtemel kötü yorumla batıla çekilmemelidir. Şu da bir gerçektir, maalesef dünyada bu sapıklığı dillendirenler de maalesef vardır ve bu önlenmesi gereken bir tehlikedir. İşte bu yüzden bu konu da çok önemlidir.

Yazar olma sorumluluğu bazen insana acı da olsa kimi yaralara neşter atma veya merhem sürme gerekliliğini hatırlatıyor. “Emri maruf” niyet ve çerçevesinde kırıp dökmeden, haksız yere kimseyi incitmeden biz bunu yapmalıyız. Bu yazımızda da buna gayret edeceğiz inşallah.

Konu Önemli

Bu konu neden önemlidir?

Bu meselenin, misyonerlik ve ülkemizde sinsi bir şekilde uygulanan gizli hristiyanlaştırma çabası olan laiklik

açısından tehlikesi büyüktü. Üstelik Sevgili Peygamberimize (sav) de bir ihanettir. Sonra yüzyıllardır ehl-i sünnet ve'l cemaat mezhebi mensupları Müslüman olabilmek için “la ilahe illallah, Muhammedün Resulullah” demeyi şart koşarken, böyle de iman edip dururken, hangi ilmi gerekçelerden ötürü şimdi bu ehl-i sünnet inancından vaz geçiliyordu?

Mesela Süleyman Ateş gibi ömrünü İslamî ilimlere adanmış, 30 cilt “Kur’an Ansiklopedisi”, 12 cilt tefsir, 6 cilt özet tefsir ve daha birçok eser yazmış bir alim, neden ehli sünnet inancını atarak, “kendi halinde yaşayan, bize düşman olmayan ve bizimle savaşmayan hristiyanlar da cennete girer” deme gereği duydu?

Ya da kimileri bu konuda açıktan bir şey demeseler de neden kem küm edip duruyorlar?

Bu arada Reşit Haylamaz’ın kitap boyunca bülbül gibi şakıyan üslubu, neden söz konusu olan cümleye gelince birden söndü, muğlaklaştı, meramını açık seçik anlatma özelliğini kaybetti de bunca yazıya sebep oldu?

Sevgili Peygamberimiz (sav) “töhmət mahallinden kaçın” buyuruyor. Reşit Haylamaz’ın da üslubu ile yanlış anlaşılabilircek tartışmalı bir konuda daha açık seçik net yazması gerekmez miydi? Reşit Haylamaz alinganlığı atarak ve tevazu göstererek bu eleştirimizi bir kere daha düşünürse, sanırım ifadede bir sıkıntı olduğunu görecektir.

Kutlu Doğum Günleri

Kutlu doğum münasebetiyle her yerde şunları söylemeye çalıştık:

1- Hz. Muhammed’in (s.a.v.) “Allah’ın Resulü” olduğuna iman etmek farzdır:

“Onun için, siz, Allah’a, Peygamberine ve indirdiğimiz Kur’an’a iman ediniz. Allah bütün yaptıklarınızdan haberdardır.” (Teğabun 8)

2- Resulullah (sas) Efendimizi sevip saymak farzdır:

“De ki: Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, hısım akrabanız kazandığınız mallar, kesada uğramasından korktuğunuz ticaret, hoşlandığınız meskenler size Allah'tan, Resûlünden ve Allah yolunda cihad etmekten daha sevgili ise, artık Allah emrini getirinceye kadar bekleyin. Allah fâsıklar topluluğunu hidayete erdirmez.” (Tevbe 24)

3- Resulullah (sas) Efendimiz itaat etmek farzdır:

“Ey iman edenler, Allah'a ve Resulü'ne itaat edin. İştirip durduğunuz halde onun emirlerinden yüz çevirmeyin!” (Enfal 20)

Burada ilgili ayet ve hadisleri, okuyucularımızın malumatına güvenerek ve konuyu uzatmak istemeyerek, bir ayet ile yetiniyoruz. Ama şunu bilelim ki farz olan bir şeye iman etmek gerektir. Yapılırsa sevap, terkedilirse günah kazanılan farzı inkâr etmek insanı dinden çıkarır.

Buna göre “bir insan la ilahe illallah” dese ama “Muhammedün Resulullah” demese de Müslüman olur, cennete girer demek, yukarıdaki üç konuda gelen ayetleri inkâr etmektir. Bir tanesini bile olsa, ayeti inkâr küfürdür, insanı dinden çıkarır. O adam evliyse hanımından anında boş olur. Müslümanlarla ilgisi kesilir. Ölse Müslümanlarla miras bölüşemez. Hakkında, tekrar dine dönmezse, mürtet işlemi uygulanır.

Yalnız İslam Hak Dindir

İslam'ın, Yahudi ve Hristiyanların cennete girme konusunda görüşü kesindir ve olumsuzdur. Cennete ancak

Müslümanlar girer. Onlar da Allah Teâlâ katında biricik din olan İslâm’a iman edenlerdir. Buna tamamlayıcı unsur olarak salih amel ve güzel ahlakı da ekleyelim ki bir boşluk oluşmasın.

Şöyle bir gerçek vardır doğru olmasa da: Her din mensubu kendi dininin “hak din” olduğunu söyler ve “diğerlerini” asla cennete girdirmez. Önemli olan bunu vahiy ile ispat etmektir. Ötesi kuru bir iddiadır.

Hakikat bu iken bazı Müslümanlar açıktan, bazıları da açıktan söyleyemeseler bile îma ederek veya muğlak, nereye çeksen oraya giden elastiki sözlerle ne demek istiyorlar?

İşte İslâm’ın bu konudaki son sözü: Bizim dinimiz İslamiyete göre Hz. Muhammed (s.a.v.) Efendimiz, peygamberlerin sonuncusu, onun getirdiği İslâm dini de öteden beri peygamberlerin sunduğu hak din İslâm’ın en son ve en kâmil halidir. İslâm’ın önemli bir özelliği, onun evrensel oluşudur. İslâm’ın en büyük özelliklerinden birisi de son din olması açısından hayatın hem asıl önceliklerini, hem de kimi ayrıntılarını önemseyerek onları kucaklamada en mükemmel olmasıdır.

Bu özelliklerinin neticesinde İslam, önceki peygamberlerle sunulan şekillerini nesheder. Yani yürürlükten kaldırır. Bu yüzden bugün bir “muharref din”, yani “bozulmuş ve aslını kaybetmiş bir din” olan Yahudilik ve Hristiyanlık, İslâm’ın gelişi ile nesdhedilmiş, hükmü ortadan kaldırılmış, işlevleri bitmiştir. Onların müntesipleri olan Yahudi ve Hristiyanlar, Müslüman olmadıkça iman etmiş olamazlar. Böyle kâfir olarak ölürlerse, çıkmamak üzere ebediyyen cehennemde kalacak, asla cennete giremeyeceklerdir. Müslüman olmanın ölçüsü, tevhit kelimesini iki şıkkıyla birlikte söylemek ve inanmaktır.

Hudeybiye anlaşmasının ardından Resulullah (a.s.), biri de Herakliyus’a olmak üzere çeşitli mektuplar göndermiştir. Bu mektubun metni aşağıda sunulmuştur:

“Esirgeyen ve Bağışlayan Allah’ın Adıyla! Allah’ın Kulu ve Elçisi Muhammed’den, Rûm’ların Başbuğu Herakliyus’a: Allah’ın selamı, hakikat yolunu izleyen kimsenin üzerine olsun! Seni tam bir İslam daveti ile (İslam’a) çağırıyorum: İslam’a tabi olursan esenlik içinde olursun ve Allah sana iki kat ecir ve sevap verir. Ama bundan kaçınacak olursan, köylülerinin (hüküm altındaki tebeanın) günahları da senin üzerine olacaktır.

“Ve (siz) “Ey kendilerine Kitap gönderilenler! Sizinle bizim aramızda müşterek olan bir söze geliniz: Allah’tan başkasına kulluk etmeyelim; O’na hiçbir şeyi ortak koşmayalım; ve aramızdan hiç kimse çıkıp da Allah’tan başkasını tapınacak Rab (efendi) edinmesin.” Eğer tüm bunlardan sonra onlar yine yüz çevirirlerse, işte o zaman “Siz şahit olun ki kuşkusuz biz Müslümanız (Allah’a teslim olup inananlardanız) deyiniz.”

Mühür: “Allah Resûl Muhammed”⁴⁵

Yahudilik Ve Hristiyanlığın İnancı

Bugünkü Yahudiliğe göre bir Yahudi’nin de kendi dinini terkedip İslam veya Hristiyanlığa geçmesi büyük günah sayılır, çünkü Yahudilikten çıkan bir Yahudi kendisini tanrı’ya ve halkına bağlayan “Ahid”i bozmuş olur.⁴⁶

⁴⁵ Prof. Dr. Muhammed Hamidullah, İslâm Peygamberi Hayatı ve Eseri, Beyan Yayınları: 1/264. No: 528; Bkz. El-Vesâ’ik, N° 49; Documents, II, N° 37.)

⁴⁶ Bkz. Baki Adam, Yahudiliğin Dini Açıdan Hristiyanlığa ve İslam’a Bakışı, II. Türkiye Dinler Tarihi Sempozyumu, 8-9 Kasım 1996.

Bugünkü Hristiyanlığa gelirsek, bilindiği gibi, muharref hristiyanlık inancında Baba, Oğul, Rûhu'l-Kudûs'ten oluşan teslis inancı başlıca iman esasıdır. Şimdiki bütün hristiyanlara göre, teslisi kabul etmeyenler hristiyan sayılmazlar. Hâlbuki teslis, açık bir şirk ve küfürdür; buna inanan kimse kâfir ve müşrik olur. Ama onlar, Hristiyan olmayan Müslüman ve Yahudilere “kâfir” diyerek asla onları cennete sokmazlar.

İşte bu bizim ehl-i sünnet olarak inancımız ve işte Yahudi ve Hristiyanların inancı. Bunlar birleştirilmesi mümkün olmayan zıtlardır. Biz, davet gereği bunlarla konuşurken yumuşak ve sempatik konuşsak bile, hakikatten asla taviz vermeden konuşuruz. Çünkü tebliğde müdahane, yani yağcılık ve dalkavukluk yaparak bazı gerçekleri gizlemek, haramdır.

Bu Muğlaklık Neden?

Gelelim Dr. Reşit Haylamaz'ın “*Gönül Tahtımızın Eşsiz Sultanı Efendimiz*” isimli siyer kitabına. Biz o kitabı bulduk ve o bölümü okuduk. Bize şikâyet edilen konuyu aynen orada gördük. Siz de bir kanaat sahibi olasınız ve biraz da cennette gezinesiniz diye o bölümden azıcık iktibas ederek size sunuyoruz. Eleştirisi arkasından gelecek inşallah.

“Onun (cennetin) bu samimi talebine karşılık bir başka ses yükseldi: **‘Evet, her mü'min ve mi'mine, erkek veya kadın Müslüman, bana iman eden ve Resûlümü de tasdik ederek destekleyen,** her daim müspet hareket ederek ortaya salih bir iş koyan ve asla bana şirk koşmayan ve Allah'tan başka bir değer önünde bel kırıp boyun bükmeyenler, çok

Yine bkz. Başlangıçtan Günümüze Dinler Tarihi, Ekrem Sarıkçıoğlu, Ekrem Sarıkçıoğlu Fakülte Kitabevi.

geçmeden sana gelecektir! Kim, benden haşyet duyar ve çizilen ölçü içinde hareket ederse o emindir; benden kim ne isterse ben, onu veririm. Kim de benden ön talepte bulunur ve borç gibi isterse onun da isteğini yerine getiririm. Ve kim de bana tevekkül edip işini bana bırakırsa, mutlaka onun işini nihayete erdirir ve yerine getiririm. Çünkü şüphe yok ki ben, kendisinden başka ilah olmayan Allah'ım! Sözümde hulf edip yerine getirmemezlik yapmam! Şüphesiz, mü'min olanlar ancak kurtuluşa erer. Allah, ne mükemmel ve mübarek bir yaratıcıdır.'

Rabb-i Rahim'den gelen bu nidayı duyan cennet sükun bulacak ve:

- Razi oldum ey Rabbim, diyecekti. (437 Taberi, Tefsir, 8/3)”

“...Ancak O'nun hedefi, öncelikle bütün insanları rahmet ve şefkatle kucaklayıp, ümmeti arasında da, kelime-i tevhidin ikinci yarısını söylemekten kaçınarak kendisini kabul etmese bile 'la ilahe illallah' diyen herkesi buraya getirmekti. Çünkü O, "Kim, La ilahe illallah derse, cennete girer." buyuracaktı. Daha baştan O (sallallahu aleyhi ve sellem), bunun için yaratılmış ve onun için de, ilk yaratıldığı halde gelişi sona denk getirilmiş; peygamberlik güftesine kafiye koyacak Son Sultan olduğu için de, bedeniyle ruhunun buluşması risalet açısından en sona bırakılmıştı.”

Evet, Sayın Haylamaz'ın yazdıkları böyle. Dikkat ederseniz yazının içinde söz konusu “Muhammed’e imansız da cennete girilir” iddiasını çürüten bir nakil var: *“Bana iman eden ve Resülümü de tasdik ederek destekleyen...”*

Evet, ama şöyle de bir söz var: *“Ancak O'nun hedefi, öncelikle bütün insanları rahmet ve şefkatle kucaklayıp, ümmeti arasında da, kelime-i tevhidin ikinci yarısını*

söylemekten kaçınarak kendisini kabul etmese bile 'la ilahe illallah' diyen herkesi buraya getirmektir.”

Bu ibarede bir muğlaklık, bir kapalılık, bir müşkillik var mı?

Doğrusunu isterseniz var! Biz de bunu kastederek daha önce Sayın Haylamaz’a “kitap boyu takdire şayan olarak şakıyan üslub-u beyanınız neden burada birden tutuldu ve dut yemiş bülbüle döndü?” demiştik.

Her ne ise, şimdi biz bu ibare ve ifadeyi nasıl anlamalıyız?

Yazar biraz öncesinde “Allah’a iman eden ve Resülümü de tasdik ederek destekleyen girebilir” demişti. Bizzat Reşit Haylamaz’ın kaleminden çıkmıştır bu tespit. Bu malum, ehl-i sünnetin kesin görüşüdür. Bir müslümanın durup dururken bu görüşten sapması ve ehl-i sünnet dışına çıkıp “ehl-i bid’at” olması aklın alacağı bir şey değildir. Bunu İslamî ilimlerde “Dr.” ünvanını almış ve bir düzineden fazla oturup kitap yazmış bir adamdan nasıl bekleriz?

İyi Niyetli Bir Yorum

Fakat içimiz rahat değil. Şimdi biz bu ibareyi ve ifadeyi nasıl anlamalıyız?

Yazar “*Ancak O'nun hedefi, öncelikle bütün insanları rahmet ve şefkatle kucaklayıp, ümmeti arasında da, kelime-i tevhidin ikinci yarısını söylemekten kaçınarak kendisini kabul etmese bile 'la ilahe illallah' diyen herkesi buraya getirmektir*” diyor. Yani demek istiyor ki, Sevgili Peygamberimiz (sav) cennette kalamazdı. Dünyaya geri dönmeliydi. Çünkü ondan sonra bütün insanlık “*Ümmet-i Muhammet*” idi. Onları rahmet ve şefkatle kucaklayıp İslam’a davet etmeli, cennete girmelerine vesile olmalı idi. Gerçi bir kısmı inanmış, davetine

icabet etmiş, böylece “*Ümmet-i İcabet*” olmuşlar, kurtulmuşlardı. Ama bir de henüz onu ve getirdiği dini kabul etmeyen “*ümmet-i Davet*” vardı. Bunlara da İslam anlatılmalıydı.

Özellikle de “la ilahe illallah” demiş, İslam’a çok yaklaşmış, ama henüz Hz. Resulullahı “iman nazarı ile” tanımamış, bu yüzden henüz “Muhammedün Resulullah” dememiş, bunu demekten kaçınmış olanlar var. İşte onun hedefi onlara bu “Muhammedün Resulullah”ı da söyleterek cehennemden kurtarıp cennete girmelerini sağlamaktır.

Bir de aklı, tecrübesi ve öğrendiği ilimlerle bir yaratıcının varlığını kabul edip de kendi lisanıyla “la ilahe illallah” diyenler var.⁴⁷ Ama bunlar Hz. Muhammed’i henüz tanımamışlar. Onun risaletini bilmiyorlar. Öyle ölür giderlerse, bunlar “ehl-i fetret” olarak cennete giderler. Zira Peygamberi bilmemekten ötürü mazurdurlar, bu yüzden hesaba çekilmezler. Diyeceksiniz ki, “*acaba Hz. Muhammed’i tanımayan kalmış mıdır?*” bence tartışmaya gerek yok, kalmışsa fetret ehli, değilse değildir. Biz şunu biliriz:

İşte Kesin Gerçek

Ebu Hüreyre (radiyallahu anh) anlatıyor: Hz. Peygamber (aleyhissalâtu vesselâm) buyurdular ki: "Muhammed'in nefsinin kudret eliyle tutan zâta yemîn ederim ki, bu ümmetten her kim -Yahudî olsun, Hristiyan olsun- beni

⁴⁷ Deistler de böledir. Tanrının varlığını akıl ve ilimle bilip tasdik ederler, ama onun din göndermesine, helal ve haramlarla hayata müdahale etmesine karşı çıkarlar. Seküler, din dışı, dini kale almadan bir hayat yaşarlar. Hani şu bizim ülkemizde kimilerinin zannettiği gibi yeni bir akım değil, öteden beri bildik laikçilerdir.

işitir, sonra da bana gönderilenlere inanmadan ölecek olursa mutlaka cehennem ehlinde olacaktır”⁴⁸

Merhum İbrahim Canan bu hadis için şu açıklamayı yapar:

1- Bu hadis, Hz. Peygamber (aleyhissalâtu vesselâm)'in gelmesinden sonra, daha önceki bütün dinlerin neshedilip, hükümden kaldırıldığını açık bir şekilde ifade eder.

2- Hz. Peygamber (aleyhissalâtu vesselâm)'e inanıp-inanmamaktan dolayı sorumluluk bunu işitmeye bağlıdır. Uzak ve ıssız yerlerde yaşayan ve bu sebeple Risâlet-i Muhammediye'yi işitmeyenler sorumlu tutulamazlar. Nitekim Kur'ân-ı Kerîm'de: **"Biz elçi göndermedikçe kimseye azab etmeyiz"** (İsra: 17/15) buyrulmaktadır.

Hadiste Yahudî ve Hristiyanların tahsîsi zikri - Nevevî'nin belirttiği üzere- İslâm dininin bütün insanlığa şümulünü tebâruz ettirmek içindir. Zira bunlar kitap sâhibi semâvî dinlerdir. "Öyle olmalarına rağmen bu iki din mensubu İslâm'a girmekle mükellef olursa, semâvî aslı tamamen kaybolmuş kitapsız din mensupları daha ziyâde dehâlete mecburdurlar" denmiş olmaktadır.”⁴⁹

Bize Düşen Vazife

Burada ümmet olarak sorumluluk bize düşer. Dinimizi her yere duyuralım, anlatalım, davet ve tebliğimizi güzelce yapalım da artık “ehl-i fetret” kalmasın. Sevgili Peygamberimizin (sav) hedefi ve ümmetine bıraktığı gayesi, “nerede bir insan topluluğu yaşıyorsa, İslam oralara kadar

⁴⁸ Müslim, İman: 240, (153); İbrahim Canan, Kutub-i Sitte Tercüme ve Şerhi, Akçağ Yayınları: 2/209.

⁴⁹ İbrahim Canan, Kutub-i Sitte Tercüme ve Şerhi, Akçağ Yayınları: 2/209.

götürülsün” davasıdır. Hz. Muhammed oralarda “Resulullah” ve getirdiği din “İslam” olarak tanıtılsın.

Daha da özeti, Sevgili Peygamberimiz (sav) demek istiyor ki: Kim “la ilahe illallah” diyorsa, bir de “Muhammedün Resulullah” desin, getirdiği dine teslim olsun da kurtulup cennete girsin.

Yazar bunu kast edebilir mi? Neden olmasın? Bizim yeni çıkan kitabımızın adı “*İnsana Ulaşmak*”tır. Orada uzun uzun anlatıyoruz, bu iş, her Müslüman gibi benim de “hedefimdir.” Keşke “la ilahe illallah” diyen ama “Muhammedün Resulullah” demeyen deistlere, hatta hiçbir tanrıya inanmayan ateistlere İslam’ı güzelce anlatabilsek de Müslüman olmalarına, böylece cennete girmelerine sebep olabilsek! Bu ne büyük bir nimet ve devlettir!

İyi Ama...

Peki, o müşkil, muğlak sözünü haklı çıkarmak istercesine arkadan getirdiği rivayetlere ne demeli?

Bu da yazarın ihtimal ki yazarken yorulma ve işi tez bitirme aceleciliğinden doğan muğlaklık halidir. Bizde de bazen oluyor ve o yorgun halde yazdıklarımız diğerleri arasında sırtıyor.

Neticede önceleri açıkça yazdığı bir hakikati, sonraki bir muğlaklığa kurban etmek doğru değildir, insaf ve iyi niyetle bağdaşmaz diye düşünürüm. İnşallah emek verip ortaya eser koyan Reşit Haylamaz çıkan bu gürültüden ders alarak daha açık ve anlaşılır yazmaya gayret eder. Allah Teâlâ hepimizin imanını korusun ve bilmeyenlere İslam’ı biz ümmeti vasıtasıyla duyursun inşallah.

Bir Mektup

“Hz. Muhammed’siz (s.a.v) Kutlu Doğum” başlığı altında beş yazı yazmış, ikincisi yayımlandıktan sonra Antalya iline “Kutlu Doğum Konferansları” için sefere çıkmıştım. Doğrusu gittiğim yerlerde yazıya tepkileri araştıramadım, yorumları okuyamadım. Ancak Pazartesi e-posta kutumu açtığımda bir sürprizle karşılaştım. Maillerim arasında “Reşit Haylamaz” ismini gördüm. Sevindim.

Bana yazmasını istemiştım, ama meşgul bir insan olduğunu bildiğimden, yazmazsa da mazur görüp hoşgörü ile karşılayacaktım. Oysa o, sağ olsun, burada bir yazı olacak kadar uzun bir cevap yazmıştı. Bu arada birçok meraklı okuyucumuz da, “hocam bir cevap geldi mi?” diye bunu sormuştu. İşte o mektubu, hem sevincimi paylaşmak, hem merakları gidermek, hem de ilme katkı sunmak amacıyla, ne imlasına, ne de bir harfine dokunmadan aynen aktarıyorum:

“muhterem hocam,

öncelikle bir müslümana yakışır şekilde insaflı duruşunuz için teşekkür ederim. bahsini ettiğiniz kitabı bir gazete promosyon olarak verdiği günden bu yana bir grup arkadaşımızın çıkarmak istediği gürültünün tarafı olmayı arzu etmediğim için kimin ne dediğini hiç takip etmedim. maksadım, içimde bir müslümana karşı herhangi bir iğbirar olmasına fırsat vermemektir. sizin zahmet edip yazdığınız yazıyı da bir arkadaşım mail olarak gönderdi ve öylece okudum. ve şu anda ben, birilerinin kabul etmediğimi söyledikleri "Peygamber"’in, Efendimiz’in köyü, Medine yolundayım. aslında niyetim hep O’nun yolunda olmak; hemen her gün ülkemizin bir köşesinde veya farklı bir ülkede birkaç programda Allah Resûlü’nü anlatmaya çalışıyorum ve bu gayretlerimde O’nu hoşnut etmek için her daim muhasebemi yapmaya çalıştığım kanaatindeyim.

söz konusu kitabı bugüne kadar 2 milyondan fazla insan okudu; samimiyetle okuyan iki kişinin o arkadaşlarımız gibi anladığı kanaatinde değilim.

efendimiz'i anlatan bir kitabın veya bu kitabın yazarının, Allah Resûlü'nü inkar etmesi düşünülemez! ayrıca ben, Kur'ân'ın risaletini tasdik ettiği herhangi bir peygamberi bile inkar edenin "kafir" olacağını bilen bir insanım. beni "sapık" hatta "kafir" ilan eden insanların, bir kere bile maksadını sormamaları, zaten başlı başına bir garabet! üstelik öyle olmayan bir insana bu sıfatları yakıştıranların sonucunun ne olduğunu bize Efendimiz net anlatmışken!

aslında arkadaşlarımız, ben ve benim gibi hayatını muhammedün resulullah hakikatine vakfetmiş insanlara kızgınlıklarıyla hareket ederken neleri ihlal ettiklerinin farkında değiller. keşke, tepkisel tavırlarımızı ve dar alana sıkışmış ruh halimizle köpüren hissiyatımızı bir kenara bırakarak mü'mince konuşabilsek!

o cümleyi ilk cımbızlayan kişileri biliyorum. bunların ne niyetle ve kimlerle birlikte meseleyi köpürttüklerini de! ilk haberim olduğunda baktım; ancak söylenilenleri görünce aynı muhtevayı on farklı cümle ile de değiştirsem sonucun değişmeyeceğini fark ettim ve dokunmadım. ayrıca bunu söylemek ne kadar doğru olur bilmem ama o kitabı yazarken her sayfasında bir damla gözyaşının buharlaştığını söyleyebilirim. hatta geldiğim yer itibariyle gözüme işen tashihleri bile değiştirmedim. kitaba olan ilgiyi de bir yönüyle buna bağlıyorum!

bu sürecin içinde beni arayan samimi birkaç kişi oldu; ses tonlarında kin ve nefret yoktu ve tamirin şefkat tonu hakimdi ve onları ciddi ciddi dinledim ve üzerinde fırtınalar koparılan o cümleyi değiştirerek daha farklı bir kalıpla yeniden

yazdım. kitabın genelinde hiç dipnot olmamasına rağmen sadece oraya dipnot koydum. ayrıca konuyla ilgili akademik formatta bir makale hazırlıyorum ve hakemli bir dergide yayınlamayı planlıyorum. sözü edilen hadisler, Allah Resûlü'nün beyanlarıdır ve sahihtir. hatta bir yerde bu beyanlar Cebrail'in, bir yerde de bizzat Cenab-ı Hakk'ın beyanları, yani kudsi hadis olarak geçmektedir. ehl-i sünnet ulemasının ittifak ettiği bu sıhate öteden beri karşı çıkanlar Hariciler, Mu'tezile ve Şia'nın bazı ekolleridir. zaten adamlar, Hazreti Osman ve Hazreti Ali gibi Cennet'le müjdelenmiş İslam'ın iki halifesine bile küfür isnad ediyorlar. Hazreti Ali'yi şehid ederken ibn-i mülcem, "Hüküm Allah'ındır ey Ali!" diye bağırıyor! ortak yön, üretilen şablona uymayan herkesi Cehennem'e tıkma mantığı. huneyn sonrasında Resûlullah'ı sorgulayan Zül-Huvaysıra'nın mantığıyla da paralellik arz ediyor!

halbuki Bediüzzaman Hazretleri'nin dediği gibi adem-i kabul başka kabul-ü adem daha başkadır. "Muhammedün Resûlullah"ı inkar eden insanın, Cennet yüzü göremeyeceği açıktır. bunun en belirgin örneği Ebu Talib'dir; onca iyiliğine rağmen sonuç ortadadır. "lâ ilâhe illallah diyen Cennet'e girer" demekten maksat da zaten bu değildir. sizin de değindiğiniz ve bu çizgide söylenebilecek daha başka anlamlar kastedilmektedir. hazırlamaya çalıştığım makalede, burada neyin kastedilip neyin kastedilmediğini derlemeye çalışıyorum.

ayrıca şayet Efendimiz mi'racdan dönmemiş olsaydı, başta saadet asrındaki binlerce sahabe olmak üzere günümüze kadar milyonlarca insan Cennet'e gidemezdi! zira mi'racın gerçekleştiği dönemdeki müslüman sayısı, birkaç yüzü geçmeyecek sayıdaydı. ne hicret olurdu ne de dini omuzunda bayraklaştıran başka ülkelere taşıyan Ensâr!

üzülerek belirtmeliyim ki çok rahat konuşuyoruz; ezbere konuştuğumuz kadar ezber yapsaydık, hepimiz hafız olurduk!

haklı olarak bana, "bugüne neden cevap vermediniz?" de diyebilirsiniz; bunun sebebi, yüz defa da cevap verseniz hissiyatlarıyla hareket eden ve muhakemelerini duygularının kontrolüne verenler nezdinde bunun herhangi bir tesirinin olmayacağını açık olmasıdır. arkadaşlarımızın genel duruşlarına bakınca kararımdaki isabeti bir kez daha okuyorum. keşke, dünyaya Allah Resûlünün getirdiği güzellikleri taşımanın ötesinde hedefi olmayan insanları arkadan hançerleyeceklerine kendileri de yollara düşse ve hiç duymayan insanlara Efendimiz'i anlatsalar! kıymetli vakitlerini mü'minleri hırpalamak için değil de daha kıymetli alanlarda değerlendirseler!

ayrıca şunu da söyleyeyim; Hz. Âdem'in silah çeken çocuğu olmayı asla istemedim ve istemiyorum! gerilim isteyenlere bu fırsatı vermeyi düşünmedim ve düşünmeyeceğim!

Ebu Cehil'in kardeşleri, annesi, oğlu ve kızı bile günü geldiğinde hakikatı anlamışsa, bugün böyle davranan kardeşlerimizin de bir gün fark edeceklerini düşünüyorum! inşaallah kendimi, o gün de Efendimiz'in o günkü duruşunu sergileyebilmek için iknaya hazırlıyorum; "lâ tesrîbe aleykümü'l-yevm!"

idral ettikleri samimi insanların hesabını tabii ki bilemem!

hürmetlerimle... (19.04.2013)⁵⁰

⁵⁰ Bu güzel niyet ve işlerin kibir ile aklı kirlenmiş bir adamın Vatikan, ABD, CİA, Siyonizm, İsrail ve benzeri karanlık güçlerle işbirliği içine girerek hizmeti ihanete çeviren hırsına kurban gitmesine ne kadar üzülsek azdır! Reşit Haylamaz FETÖ örgütünün

Ve nihayet

Bu yılki kutlu doğum münasebetiyle Efendimiz (sas) bir kere daha gündeme geldi, iman, itaat, sevgi ve saygı duyguları tazelendi, Fetih Suresinin son ayeti olan “Muhammedün Resulullah” hakikati bir daha gönüllere kazındı. Bunlar mutlak kazançlarımızdır. Fakir de Antalya müftümüz Ahmet Çelik kardeşimin daveti üzerine merkezde bir cami ve çok kazalarında konferanslarla ve Habervaktim’deki köşemde bu yazılarımla kutlamalara daha yoğun katıldım. Mutluyuz hamdolsun!

Bunlara ilaveten inşallah bazı yanlış anlamalar ve anlaşılmalara gitmiş, yerine kardeşlik, muhabbet, birlik ve beraberlik duyguları gelmiştir. Bu da özellikle zamanımızda çok muhtaç olduğumuz kazanımlardır. Bu yüzden kutlu doğum haftasını giderek zenginleşen bir muhteva ile kutlamalı,

11 kişilik Başyüceler Şurasında yer aldığı iddia edildi. Cihan Haber Ajansı Eski Genel Müdürü olarak örgütte Molla lakabıyla faaliyet yürüttüğü, 29.9.2015'te yurtdışına kaçtığı yine iddianameye girdi. Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı Anayasal Düzene Karşı Suçları Soruşturma Bürosu Savcısı Serdar Coşkun tarafından yürütülen soruşturmada, Fetullahçı Terör Örgütü/Paralel Devlet Yapılanması'na (FETÖ/ PDY) operasyon yapıldı. (<https://www.sabah.com.tr/gundem/2015/12/14/iste-fetonun-beyin-takimi-1450060335>) İçişleri Bakanlığının "aranan teröristler" listesinde yer alan 338 Fetullahçı Terör Örgütü (FETÖ) firarisi için toplam 664 milyon lira ödül konuldu. Bunlardan birisi de Haylamaz'dır. (<https://www.sondakika.com/haber/haber-firari-fetoculer-icin-664-milyon-lira-odul-14266442/>) Ankara 4. Ağır Ceza Mahkemesi, örgütün "molla yapılanması"nda yer alan Reşit Haylamaz ve "TSK imamı ve FETÖ istişare üyesi" Ali Bayram için de Mısır adli makamlarına iletilmek üzere iade talebi hazırladı. (<https://www.trthaber.com/haber/turkiye/firari-54-fetocu-icin-24-ulkeye-iade-talebi-358763.html>)

özellikle de okullarımızı ve devlet kurumlarını daha bir ciddiyet ve samimiyetle bu işe katmayı sürdürmeliyiz.

Kutlu Doğum Haftasına Ne Oldu?

Dinimiz cidalı, tartışmayı, münakaşayı, ağız kavgasını, söz düellosunu hoş karşılamıyor. İhtilaf ve ayrılıkların havamızı, heybetimizi gidereceğini, gücümüzü kıracağını, aramızda olması farz olan muhabbeti gidereceğini, arayı bozup açacağını beyan buyuruyor.

Biz de bu yüzden zaman zaman haklı eleştirilerimizi dahi yapamıyoruz. İyiliği emretmek, kötülükten sakındırmak ilkesini yaparken bile endişe ediyoruz. Ama neylersin, hayat bu, imtihandayız, maalesef zaman zaman münakaşadan da kurtulamıyoruz. Ne yapalım, İslam dışı cari sistemde sorunlar bitmiyor.

Aslında fikir ayrılıklarına karşı, Kur'an ve sünnet sınırında kaldıkça, İslam esaslarını aşmadıkça, müsamaha ve hoş görü ile bakmamız dinimizin bir emridir, tavsiyesidir. O yüzden eleştiri, nasihat boyutunda ve ıslah niyetiyle oldukça, korkulacak bir şey değildir. Hoş olmayan, birbirimizin maksadını anlamadan, yazılı veya sözlü beyanı düşünüp kavramaya çalışmadan, hatta bazen bir yazının başlığına bakarak gerisini okumadan yapılan tarafgirane, garazkarane yapılan, hakaret, alay ve aşağılama dolu tenkitler, tartışmalardır. Resmen cidal yani.

Bunun için bir tartışma açarken, bir eleştiri yaparken gerekip gerekmediği iyi düşünülmeli, bu bakımdan kalbe bakmalı, oradaki niyeti sorgulamalı, ihlas ve samimiyet varsa yapılmalıdır. Eğer işin içine gurur, kibir, enaniyet varsa, haklı bile olursa vaz geçilmeli, münakaşaya girilmemelidir. Bir de kendini bilmez edepsizlerin, özellikle de sosyal medyada yaptıkları hakaret, itibarsızlaştırma çabalarına değer verip te cevap bile verilmemelidir. Maalesef sosyal medya dili bu açıdan çoğu zaman çok çirkin.

İşte bu faydasız münakaşalardan birisi de “Kutlu Doğum Haftası” kutlamaları yüzünden başlatılmıştır. Başlatanlar, Türkiye Gazetesi çevresinden bir ekip desek, acaba yanlış olur mu?

Bu kardeşlerimizin iddiaları şudur: “Bu kutlamalar FETÖ işidir. Çünkü bir proje olarak onlar tasarlamış ve uygulamıştır. Bunu bitirmek gerekir. Çünkü bu bir bid’attır. Mevlit gecesine alternatif olarak kullanılmıştır. İlle de yapılması gerekirse, Mevlüt gecesinin olduğu hafta yapılabilir. Bir de bu kutlamalar yapılırken, bu işin İslamî âdâba uyulması gerekir. Özetle şöyle diyorlar: “Kutlamaları Mevlid Kandili zamanında düzenle. Ama işi edebiyle yap!”⁵¹(*)

Bu sözlerde katıldığımız ve katılmadığımız noktalar var. İnşallah bu tartışmadan daha iyi, daha faydalı, daha münasip kutlamalar çıkar da sonuçta ümmet kazanır. Biz de buna katkı sunmak için fikirlerimizi yazalım.

Öncelikle Diyanetin buna cevabını görelim: “Kutlu Doğum Haftası, Diyanet İşleri Başkanlığının kendi inisiyatifıyla ve kanunların verdiği yetkiyle ortaya çıkmış; 28 yıl boyunca tefekkür dünyamıza hayat vermiş; “Hz. Peygamber'i anmaktan anlamaya” düsturuyla gelişmiş ve milletimizin yakın tarihinde yer etmiş bir haftadır. Bu uygulamanın, Sevgili Peygamberimizin rahmet mesajlarını toplumumuzun her kesimine ve gönül coğrafyamıza ulaştırmaktan başka hiçbir gayesi olmamıştır. Kutlu Doğum'un karanlık bir terör ve din istismarı hareketi olan FETÖ ile hiçbir ilgisi ve alakası yoktur.

Başkanlığımız Kutlu Doğum Haftası'nı Mevlit Kandili'ne alternatif olarak ihdas etmiş değildir. Bu hafta, Mevlit Kandili'nin ancak mütemmimidir (tamamlayıcısıdır).

Kutlu Doğum Haftası, Sevgili Peygamberimizi doğru anlamak, onun sünnetini bugüne taşımak, onun hayat tarzını

⁵¹ <http://www.timeturk.com/turkiye-gazetesinden-diyanet-e-edepli-ol/haber-596861>

çocuklarımıza ve gençlerimize tanıtmak, günümüz problemlerine nebevi referanslarla çözüm aramak amacıyla ortaya çıkmış ilmî bir haftadır.

İşinden geçmekte olduğumuz hassas dönemde Hz. Muhammed'e sevdalı olan bu ülke insanına onu anmaktan ve tanımaktan vazgeçmesini önermek, tam manasıyla bir idrak tutulmasıdır. Bu hem bizi, hem de Kutlu Doğum Haftalarında yurdumuzda ve yurt dışında Peygamber sevgisiyle salonları dolduran gönüllüleri rencide etmiştir.”

Biz bu münakaşada itiraz edenlerin sadece “ama işi edebiyle yap!” sözlerine hak veriyoruz. Varsa edebe uymayan kutlamalar, buna mani olmak için çaba harcanmalıdır. Ancak onların bu kutlamaları FETÖ’ye nispet etmelerini kabul edemiyoruz. Velew ki bu iddia gerçek olsa bile, bu kutlamalar FETÖ’yü çoktan aşmıştır. Üstelik fevkalade faydalıdır. Bu devlet ve millet çapında yapılan davet, tebliğ, irşat ve eğitim faaliyetleri FETÖ düşmanlığına kurban edilmemelidir.

Gelelim itiraz edenlerin diğer itiraz sebeplerine diyeceğim ama yazı çok uzadı, onu önümüzdeki yazıya bırakalım, olmaz mı?

“Kutlu Doğum” Tartışmasında Doğrular Ve Yanlışlar

Gelelim “Kutlu Doğum Haftası” kutlamalarına itiraz edenlerin “*işi adabına uygun yapmalı*” haklı itirazlarından başka diğer itiraz sebeplerine ve tek tek görelim inşallah.

Bu kutlamalara “bid’at” diye itiraz edilemez.

Çünkü bid’at, Hz. Peygamber (s.a.s.)’den sonra ortaya çıkan, dinden olmadığı halde onu dindenmiş gibi sayarak dine bir ilâve yapmaktır. Yeri gelmişken söyleyelim, dine eklemek yapmak ne kadar yanlış ise, ondan bir şeyi eksiltmek de aynı mahiyettedir. Dinden demek, dinin iman, ibadet ve kanunları demektir. İşte dinde olmadığı halde sonradan ihdas edilip dine girdirilen bir iş bid’attır. Bid’at ise dalalettir. Yani yanlıştır, sapmadır.

Şimdi soralım; bu “Kutlu Doğum Haftası kutlamalarına” doğrudan ibadet diyen bir kimse veya kurum var mıdır?

Biz bilerek yoktur. Diyanet de buna “ibadet” diyerek yazdığı ilmihal kitaplarına bunu bir ekleme yapmamıştır.

Ancak şu söylenir: Bu, sonuçta iyi niyetle Peygamberimizi ve dinimizi tanıtan bir çalışmadır. Allah bunu sever, bunu davet, tebliğ, nasihat ve eğitim öğretim gibi “salih bir amel” sayar ve bunu yapanlara sevap verir. Buna kimin itirazı olabilir?

Öyleyse bu kutlamalara “ibadet” denmediği için, “bid’at” denemez. Birisi söylese bile o sözü fuzulidir. Bu kutlamaların amacı, bütün insanlığa yapılan bir davet, tebliğ ve irşattır. Üstelik devlet resmen tanımıştır ve kendisi kutlamaktadır. Diyanet buna aracıdır. Bu yüzden kutlanan her yerde yöneticiler de bu programlara katılmaktadır. Bu devlet millet kaynaşması için de önemlidir.

Üstelik din Diyanetin tekelinde değildir. Din herkesindir ve herkes dinine hizmet için elinden geleni yapabilir. Nitekim artık neredeyse bütün STK’lar Kutlu Doğuma katılmakta, hatta bazen on binler, yüz binler meydanlarda buluşmaktadır. Hele “Peygamber Sevdalıları”nın Diyarbakır, Adana, Urfa, İstanbul gibi şehirlerde meydanları dolduran muhteşem toplantılarına hayran olmamak, teşekkür etmemek mümkün değildir. Allah amaçlarına yetirsin diye dua ederiz.

Kaldı ki çağımız reklam ve tanıtımın öneminin kavrandığı, kamuoyu kabulü veya reddinin ne kadar önemli olduğunun anlaşıldığı bir zamandır. Bu bakımdan üstelik kamuca kabul edilmiş ve benimsenmiş bu haftayı kaldırmak, Müslümanlar için bindiği dalı kesmek, meyvesini yediği ağacı yok etmek gibi akla ziyan bir harekettir. Bunu düşünecek yerde tam tersine, nasıl daha faydalı olacak hale getirilebileceğini düşünmek ve yapmak gerekir.

Hem dua ediyor, hem de yetkililere teklif ediyorum; Keşke biz bunu BM nezdinde de kabul ettirerek dünya çapında

kutlanmasını başarabilsek. İslam adına ne büyük bir başarı olurdu değil mi? Allah bunu da gösterecek bize inşallah.

Bu kutlamaların Mevlid gecesine “alternatif” sayılarak kutlanması iddiasına gelince, bu iddia kimden gelirse gelsin, hem doğru değildir, hem gerçeklere uymaz, hem de akla ziyandır.

Çünkü “alternatif” demek, diğerini ret ederek yeni bir “seçenek sunmak” demektir. Mesela miladi yılbaşını kutlamayı çirkin gören kimi Müslümanlar, onun yerine hicri yılbaşını alternatif olarak kutluyorlar. Yani önce miladi olanı ret ediyor, sonra onun yerine hicri olanı koyarak onu kutluyorlar. Şimdi söyler misiniz, kim mevlid gecesini terk ederek yerine Kutlu Doğumu tercih etmiştir. Diyanet veya bir başkası, ne zaman Mevlit gecesini ihmal etmiştir? O gece camiler hep dolup taşmamış mıdır?

Neticede bu haftanın “edebiyat, usulü dairesinde” kutlanmasına devam edilmelidir. Diyanet de bu kutlamaları tekeline almamalı, katkı sunabilecekleri bu mübarek işe davet etmelidir. Varsa bu arada yersiz ve komik durumlardan da vaz geçmelidir.

Var mıdır böyle durumlar?

Evet, maalesef vardır. En azından biz bazı kereler rastladık.

Ne gibi mi?

Kutlu Doğum Haftası Eleştirileri

Şimdi o yersiz ve yer yer komik durumlardan azıcık söz edelim.

Mesela katılanları, resmi ideolojinin tören biçimi olan ama dinde yeri olmayan saygı duruşlarında bulundurmak yersiz ve gereksizdir. Dinde yeri yoksa ne gereği var bunun? Hala ne diye “eski Türkiye” alışkanlıklarına devam edilir anlamıyoruz. Diyanet’in konumu icabı ürkekliğini anlıyoruz. Ama kabak tadı veren gerekmez işleri de artık terk etmek gerekir.

Bir başka yersiz hareket de, Diyanetin özellikle de resmi erkani ve yardım eden zenginleri tek tek abartılı bir övgü eşliğinde sahneye davet edip onurluk / plakette vermeleridir. Bence gereksiz bir zaman öldürmedir. İhlasa zarar verebilir. Yağcılık, tabasbus görüntüleri gönülleri incitebilir. Yardım edenlerin ilanı belki nefisleri okşayarak övünmelere, belki sevabını yok edecek hallere sokabilir. Onlara da yazık değil mi?

Özellikle de idareci veya uygun gördükleri zevata program öncesinde neredeyse program kadar uzun süren bıkırtıcı açılış konuşmalarına izin veya imkânı vermek de hoş değildir. Hatta ironidir, komiktir.

Ayrıntıya girmek istemiyorum, ama demesem de içime sinmiyor. Bir müftü, bir vali veya kaymakam, bir belediye başkanı, bir milletvekili.... bir iki derken, her biri on on beş dakika, toplamında en az olsa yarım saat konuşuyorlar. Hatta bir defasında Müftünün açılış konuşması neredeyse kır elli dakika sürdü. Be mübarek, ne varsa sen anlattın zaten, bundan sonraki konuşmacıların konuşması artık gereksiz olmaz mı? Nedir bütün bu uygulamalar, anlayan var mı? Bu gereksiz lafları dinlemek zorunda kalan insanda ondan sonra asıl programın konuşmacılarını huzurla dinleyecek moral kalır mı?

Hal böyle iken sempozyuma katılan ilim adamı konuşmacılara sunum için 15 veya 20 dakika veriliyor. Zaten başkanın açılış ve değerlendirmeleri ile bunlar en az bir buçuk veya iki saat eder. Neredeyse bir saat da açılış için tören konuşmaları, etti üç saat. Bu kadar uzun program mı olur? insanlar aynı mekanda oturarak bu kadar saat ilmi konuları dinleyebilirler mi? Hele orada yaşlılar, çocuklar ve bazı rahatsızlıkları olanları düşünürseniz, vaziyetin vahametini anlarsınız.

Bir de şu var; Diyanet bütün konuşmacılarını sadece akademisyenlerden seçmektedir. Tamam, bir zararı yok aslında. Fakat birçok mahzur da yaşanmıyor değil. Mesela soralım, orada akademik bir dil ve üslup ile halkın ne dediğini

anlamadığı insanları kuru bir dil ile konuşturmak ne derece faydalıdır?

Nitekim suya sabuna dokunmayan, Müslümanların dertlerinden uzak, korkak ve ürkek konuşmalardan halk sıkılmaktadır. Hatta resmi ideolojiyi İslam ile ambalajlayarak, dine sarıp sarmalayıp sunmak ise ayrı bir vebaldır. Kutlu doğumda laiklik ve demokrasiyi ballandırarak anlatmak, cumhuriyet döneminin faziletlerinden bahsetmek, halt etmenin daniskasıdır.

Belki de bazıları “hocamız kendini davet ettirmek istiyor” diyebilir. Varsın desinler. Üstelik deseler de yalan değildir. Biz her fırsatta Rabbimizi, Peygamber Efendimizi (sav) ve dinimizi anlatmaya çalışıyoruz Allah biliyor, böyle bir imkan olursa, neden istemeyelim? Hem de ücretsiz isteriz. Neden istemeyelim ve bu arzumuzu niye saklayalım? Mesela şehrimizin İmam Hatip Lisesinde yıllarca öğretmenlik yapmış, Müftülükte çalışanların neredeyse % 90’nına hocalık yapmış nice bilgili ve hatip hocalarımız, bu programlara hiçbir zaman konuşmacı olarak davet edilmedi. Neden? Çünkü öğretmenin “mütehassıs” olduğunu ya bilmezler, ya da kabul etmezler. Ama isimlerinin başında “Yrd. Doç. Prof.” gibi unvan olan nice talebelerini davet eder konuştururlar. Nedir bu aşağılık kompleksi Allah aşkına? Nedir bu kendi hocalarına değer vermemek?

Neden halkın sevdiği, halkın seviyesine inerek konuşmasını bilen İmam Hatip Lisesi hocaları gibi belki her şehirde benim pek ısınmadığım tabirle “kanaat önderleri” vardır, neden layık iseler konuşmacı olarak davet edilmezler? “Efendim, akademisyenler ehil değil mi?” diye bir itiraz demagojidir, iyi niyetli maksadı anlamamaktır, cevaba değmez.

Bir önemli konu da şudur: “Kutlu Doğum Haftası” Nisan ayında kutlanmaya devam edilmelidir. Bunu hicri takvime çevirip ille de Mevrit Gecesi haftasına getirmek gerekmez. Neden gereksin ki? Sanki Mevrit Gecesi dinin

kutlanmasını emrettiği bir gece midir? O da sonradan Peygamber sevdası ile çıkmış bir gecedir. Asıl onu dinden saymak bid'at olur. Bunlar Peygamber Efendimiz (sav) ve dinimizin bilgi ve sevgisine ulaşmada birer vesiledir, araçtır, imkândır, o kadar.

Öyleyse Numan Kurtulmuş Bey ve Hükümet bu iki kutlamayı hicri takvimde beraber yapma konusunu iyi düşünsün. Yazı var, kış var. Kış ortasında köylere kasabalara ulaşmak kolay değildir. Üstelik Nisan ayına artık alışılmıştır. Bu böyle kabul görüp oturmuşken, bence bunu devam ettirmek gerekir. Önemli olan maksadın gerçekleşmesidir.

İnşallah bu faaliyetler, kıyamete kadar, en faydalı biçimde, lüzumsuz tören ve merasimlere boğulmadan kutlanmaya devam eder. İnşallah Resulullah (sav) Efendimizi ve tebliğ ettiği dini öğrenmeye, kavramaya, yaşamaya ve sahiplenerek yaşatma çalışmalarına vesile olur.

Kutlu Doğum Haftası Elden Gitti

Kazanımlardan geri dönüş zor olur. Verilen bir hak geri alınmaz. Kim almaya kalkarsa, nizaha hazır olmalıdır. Çünkü hak sahipleri haklarını kaybetmemek için ellerinden geleni yaparlar. Yetkililer bunu bildikleri için kazanılmış hakların geri alınmasını düşünmezler bile.

Peki, “Kutlu Doğum Haftası” kazancımıza ne oldu?

Adını “mevlit Haftasına” çevirdik ve sessiz sedasız kaybettik.

Aferin bize!

Oysa her nisan ayında tatlı bir telaş başlardı. Planlar yapılır, programlar sunulur, Sevgili Peygamberimiz (sav) Efendimiz tanıtılırdı. Ellerde güller, çarşı pazar, okullar, mabetler, daireler şenlenirdi. En tepeden başlayarak ülkenin en küçük birimlerine kadar demeçler verilir, kutlamalara iştirak edilirdi. Medya bir hafta bu programları haberleştirir, yorumlardı. Her yerde yemekler yapılır, ikramlar sunulur, Sevgili Peygamberimiz (sav) Efendimize selavatlar getirilirdi.

Ne oldu bunlara?

Düşünmeden hareket etmenin sonu budur.

Birisi kalktı, “*bu Kutlu Doğum Haftası FETÖ işidir*” dedi. Bir bakan bunu dinledi, Diyanetle çatışa çatışa bu kutlamaları iptal etti. Kusura bakmasın ama Recep Tayyip Erdoğan da oturup seyretti.

Biz o zaman yazdık. “*Yapmayın, bu Peygamber Efendimiz (aleyhi's salatu ve's selam)ın tanıtılmasında iyi bir fırsattır. Elinizden geliyorsa bırakın ülkeyi, uluslararası kutlayın. Hatta BM’de kutlayın, dünyaya kabul ettirin*” dedik. Ama olmadı. Bir kişinin inadı galip geldi. Sevgili Peygamberimiz (sav) Efendimizin tanıtılmasına vesile olan çok büyük bir organize kutlamaları kaybettik. Ağzımıza bir parmak bal çaldılar. “Kendi haftasında kutlayacağız” dediler.

Ne oldu?

Kutlu Doğum Haftası geldi geçti, devletin haberi oldu mu?

Kemalist laikçi, Batıcı çevreler sevinçle ellerini ovuşturuyor, kıs kıs gülüyorlardır acınası halimize.

Kazanılmış bir zaferimizi ne de kolay elimizden aldılar!

Her Müslümana düşen görev, Allah Teâlâ’dan sonra Sevgili Peygamberimiz Efendimizi (sav) iyi tanımadır. Tanıyınca sevgi, yardım, destek ve davasında olmak kendiliğinden gelir. Bu sebepten ötürü onun hayatını, ahlak ve karakterini, Allah Teâlâ’dan alıp bize sunduğu kitap olan Kur’an-ı Kerim’i, ona olan tefsir, yorum ve uygulamalarını, davet metodunu iyi öğrenmek ve onu model kişi olarak kendimize rehber edinmek, önder edinmektir. Din ancak böyle anlaşılır ve sevilir ve yaşanır.

Hem devlete, hem de Diyanete soralım, “Beyler, ne oldu bu amaçla yapılan bir haftalık programlara?

Bir gecelik cami programıyla bitirdiniz mi şimdi Peygamber Efendimiz (aleyhi's salatu ve's selam)ın haftasını?

Muhafazakar bir iktidarına yakıştı mı bu?

SONSÖZ

Şunu her zaman söylüyoruz: Yeryüzüne belli bir müddet misafir olmak üzere Allah Teaşaladan geldik, ecelimiz gelince yine O'na döneceğiz. Varoluş amacımız O'nu tanımak, sevmek ve kulluk etmektir. Bunun ölçüsünü o koymuş ve iletişimimizi o sağlamıştır. O ölçüleri aramızdan seçtiği gerçekten de seçkin kullarını elçi kılarak bize sunmuştur. Kulluk hayatımızı onun istediği ölçüler içinde yaşamak demektir. Özel hayatımızda Allah Teala'nın iradesini hayata hakim kılmak doğrudan bize düşer. Bunun büyük ölçüde sorumlusu bizizdir. Ama toplumsal kulluk, bir başka ifadeyle ibadet, biraz da yaşadığımız toplumun bunu istemesine bağlıdır. En azından toplumun çoğunluğu veya teşkilatlanmış, birlikte hareket edebilen etkin bir azınlık, bu ölçülere gönüllü bağlanmalıdır ki, Allah Tealanın hakimiyeti o toplumda gerçekleşsin.

Burada ilim ehli alimler devreye girerler. Fert ve toplum olarak bizler, ya bir alim olarak, ya da yeterince alimler yetiştirerek ve onların eğitim ile terbiyesinden geçerek, özel hayatımızda takvaya, genel hayatımızda da Allah'ın hakimiyeti anlamında ictimai davamıza erişebiliriz. Bu yüzden alimler bizim için tabii önderler durumundadırlar. Biz bunu “Alimin Önderliği” kitabımızda çok geniş olarak işledik.

Bu kitabımızda ise insan, toplum ve alimler ekseninde dönüp dolaşan zamanımızdaki sorunlarımızı, yanlışlarımızı, eksikliklerimizi anlatmaya, değerlendirmeye, eleştirmeye çalıştık ve çareler sunmaya gayret ettik. Bir ayağımız pergelin dini gösteren sabır ayağında, öbür ayağımız bütün bir dünyada cvelan ettik. Sonuçta şunları söyleyebiliriz:

Hayatları boyunca her zorluğa göğüs gererek gurbet ellerde yokluk içinde ilim elde ettikten sonra her fırsatı değerlendirerek insanlara edindikleri ilimleri öğretmeye çalışan, yeri geldiğinde zalimler karşısında bile korkmadan hakkı söyleyen, istikametle yaşayarak hayatın peş peşe gelen dalgaları karşısında dik duran, dini tebliğ uğrunda her fedakarlığı göze alarak her imkanı değerlendirmeye çalışan, okuyan, yazan ve konuşan, halkına örnek olmaya çalışan, hayatı şeffaf, her yaptığını halkın önünde yapan, hesaba açık nitelikli hoca efendiler, rehber insanlar, toplumun tabii önderleri şimdi yok denemez ama var olan sayıya, görünen kemiyete göre de maalesef çok azdırlar.

Haliyle şimdi ümmet olarak bize düşen ilk vazife, önce bu sayılan niteliklerde çaplı ve derin, müstakim ve mücahit Hoca Efendiler, rabbanî alimler yetiştirmektir. Bunun için maddî manevî her fedakarlığı göze almak, her gerekeni ihlas ve samimiyetle yerine getirmektir.

İkinci vazifemiz de, o iyi yetişmiş insanlara sevgi, saygı, itaat ve hizmetlerimizi sunmaktır. Onlara yardımcı olmak, destek vermektir. Sevgili Peygamberimiz Efendimizin (a.s) şu hadis-i şeriflerinde buyurduğu gibi davranmaktır:

“Alimlere hürmet ve ikram ediniz. Çünkü onlar (dini tebliğ bakımından) peygamberlerin varisleridir. Kim onlara

*ikram ederse, şüphesiz Allah Teâlâ'ya Resuline ikram etmiş olur.”*⁵²

*“İlmiyle âmil alimlere uyunuz. Çünkü dünya hayatınız ve ahiret necatınız için onlar birer aydınlatıcı lambadırlar”*⁵³

*“İlmiyle âmil alimlerin yüzüne bakmak, ibadettir.”*⁵⁴

*“Ümmetimin alimlerine saygı ve hürmet ediniz, zira onlar yeryüzünün yıldızlarıdır.”*⁵⁵

Böyle olmak her şeyden evvel bizim için faydalıdır, kendi menfaatimizdir. Fakat ne yazık ki, bir yanda nitelikli alimlerimizin azlığı, bir yanda da bugün halkımızın bu gibi hadis-i şerifleri bilemeyişleri veya içlerine sindiremeyişleri yüzünden, bugün böyle bir faydadan mahrumuz. Var olan alimlerimizin kıymetini de takdir etmede büyük kusurlarımız vardır. Biz bu kitabımızda bu gerçeğin farkına varma ve telafisi için çalışmayı hedefledik. Bunu kendimiz ve ümmetimiz adına üstümüze düşen bir borç bildik.

Bu saydığımız halk ve alimler gibi iki kanat bir vücutta birleşirse, bunun o toplumun yücelmesine yansımaması mümkün değildir. Fakat fert ve toplum İslam'a hazır değilse, zorlamanın da bir anlamı yoktur. O zaman yapılacak iş, yani onu insanlara doğru dürüst tebliğ etme işi, yine alimlere düşmektedir. Yani o zaman ehline yapılacak olan davet, öğretme, eğitime, irşat ve nasihat işi, öncelikli iş olacaktır.

Böyle bir toplumu alimler mi inşa eder, yoksa alimler böyle bir toplumdan mı çıkarlar? Ya da “iyi bir fert mi iyi bir toplumdan çıkar, yoksa iyi bir toplum mu iyi bir fert çıkarır?”

⁵² Buhari, İlim, 10: Ebu Davud, İlim. 1: İbn Mace, Mukaddime, 17; Darimi, Mukaddime, 32.

⁵³ Acluni, Keşfu'l Hafa, 1, Hadis no: 62.

⁵⁴ Münavi, Künüzu'l Hakaik, s. 155.

⁵⁵ Münavi, Künüzu'l Hakaik, s. 163.

Bu sorular, “tavuk mu yumurtadan çıkar, yumurta mı tavuktan” sorusuna ne kadar da çok benziyor değil mi?

Biz ikisine de talibiz ve bunun için Rabbimize dua ve niyaz ediyoruz. Kitaba emeği geçen herkese teşekkür ediyoruz. Sonuçta da her zamanki sözümüzü tekrar ediyoruz: “Hamdolsun âlemlerin Rabbi Allah Teâlâ’ya”.

